

Άγιοι Κολλυβάδες

ὕπο πατρός Νικολάου Δημαρά Δρος Ν.
Βαρδακουλά 47 παρ. 3
30300 Ναύπακτος
e-mail: dikaio@otenet.gr
webmail: <http://orthway.org>

Συνδρομές προαιρετικές στην παραπάνω διεύθυνση

Φθινόπωρο 2010

Περιεχόμενα:

❖ Ὁρθοδοξία καί αἵρεση.

Οἱ αἵρετικοί στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία.

Ἡ ἔνωση μέ ἐπίσημες συμφωνίες,

ἀλλά καί στήν πράξη, τῶν Νεοημερολογιτῶν μέ τούς αἵρετικούς Μονοφυσίτες καί τούς Λατίνους καί ὁ Οἰκουμενισμός

❖ Δημιουργία καί ἐξέλιξη.

(Ἀπό τόν δημιουργημένο κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπο τῆς χάριτος, στήν κατάσταση τοῦ κτήνους, μετά τήν πτώση).

Ἀπό τόν π. Νικόλαο Δημαρά καί τήν Πρεσβυτέρα Ἰουλιανή Δημαρά-Gunnemann, καθηγήτρια Βιολογίας, διπλωματοῦχο τοῦ Πανεπιστημίου Bielefeld, Γερμανίας.

❖ Ἀγιοπατερικές διηγήσεις καί ἱστορίες.

Παλαιοημερολογίτες Ἀββάδες καί ὅσιοι Γέροντες

Ὁ παπά-Λεόντιος (συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο).

Ὁ πατήρ Ἰωάννης, ὁ πρῶτος καί ταπεινός.

Ὁρθοδοξία καί αἵρεση

Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν αἵρετικῶν στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία.

Ἡ ἔνωση μέ ἐπίσημες συμφωνίες,

ἀλλά καί στήν πράξη, τῶν Νεοημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν μέ τούς αἵρετικούς Μονοφυσίτες καί τούς Λατίνους καί ὁ Οἰκουμενισμός ὡς αὐτοτελής αἵρεση¹.

Ἀπάντηση στίς κατηγορίες τοῦ Νεοημερολογίτη "μητροπολίτη" Πειραιῶς Σεραφεῖμ Μετζελόπουλου, τοῦ Νεοημερολογίτη "μητροπολίτη" Ἱερεμία Φούντα, τῆς Μονῆς Γρηγορίου στό Ἅγιο Ὄρος καί τοῦ π. Βασίλειου Παπαδάκη, πού στρέφονται κατά τῆς Γνήσιας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῶν Ἐορτολογίου.

(Ἀπό τήν "Ὁρθόδοξη ἔνωση Δογματικῆς Ἔρευνας").

Ὡς αἵρετικοί χαρακτηρίζονται ὅσοι ἀλλοιώνουν καί στό ἐλάχιστο τήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Αἵρεση εἶναι "τὸ ἐν τινι παρεκκλίνειαι τῶν κειμένων ἡμῖν δογμάτων, περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως" κατὰ τόν Μ. Βασίλειον.

Αἵρετικοί εἶναι ἐκεῖνοι πού διδάσκουν διαφορετικά ἀπό ὅ,τι διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνες μέ τίς ἐπτά Ἅγιες Οἰκουμενικές Συνόδους.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη σφραγίζεται μέ τήν Ἁγία Ἐβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδο, στήν Νίκαια, καί τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας, πού διαβάζουμε οἱ Ὁρθόδοξοι στίς Ἅγιες Ἐκκλησίες μας τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀναθεματίζουμε ὅσους ἀναθεμάτισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί μακαρίζουμε ὅσους Ἐκεῖνοι μακάρισαν.

¹ Ἡ προσέγγιση τῶν ἀναφουμένων προβλημάτων γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν αἵρετικῶν, κατὰ τήν διδασκαλίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἁγίου Σωφρονίου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καί τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Ἡ κατάσταση τῆς Νεοημερολογιτικῆς "ἐκκλησίας" σήμερα, μετά τήν ἄρση τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν παπικῶν ἀπό τόν τυμπανιαῖο-μασῶνο Ἀθηναγόρα καί τήν ἔνωση στήν πράξη Ὁρθοδόξων Πατρι-αρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ τούς καταδικασμένους ἀπό Οἰκουμενικές καί Πανορθόδοξες Συνόδους αἵρετικούς, τούς Λατίνους στό Μπалаμάντ καί τούς Μονοφυσίτες στό Σαμπεζύ καί στήν Ἀντιόχεια.

Ἡ ἐκπτώση τῶν ἀμετανοήτων αἵρετικῶν ἱερέων καί ἐπισκόπων ἀπό τήν Ἱερωσύνη, ἰδιαίτερα μετά τόν ἀναθεματισμό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τόν Ἅγιο Φιλάρετο στό Μόντρεαλ τοῦ Καναδά, τό 1983.

Οί τοπικές Ὁρθόδοξες Σύνοδοι εἴτε ἦσαν προγενέστερες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἀπέκτησαν Οἰκουμενικό

Ο Βαρθολομαῖος συλλειτουργεῖ καί συνευλογεῖ μέ τούς παναιρετικούς καί ἐκδιώκει τή συμπράξει ἁγιορειτῶν καί τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας τούς Ὁρθόδοξους μοναχοὺς τῆς Ἐσφιγμένου.

χαρακτήρα, γιατί ἀναγνωρίσθηκαν ἀπό μία μεταγενέστερη Οἰκουμενική Σύνοδο, ὅπως ἔγινε, γιά παράδειγμα, μέ τίς Συνόδους τῆς Λαοδικείας, τῆς Σαρδικῆς καί τῆς Καρθαγένης, εἴτε διεσάφησαν τά ὑπό τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὀρισθέντα, ἐφ' ὅσον συγκλήθηκαν μετά ἀπό αὐτές καί ἀναθεμάτισαν ἐκείνους πού διαστρέβλωσαν τό Ὁρθόδοξο Δόγμα, ὅπως εἶναι οἱ ἐπί Ἁγίου Μεγάλου Φωτίου στήν Κωνσταντινούπολη μεγάλες Σύνοδοι τοῦ 861, 869, 879, ἐπί Κηρουλαρίου τό 1054, ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τό 1341 καί 1351 καί τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τό 1848.

A. Κηρύσσεται σήμερα αἵρεση;
Ἔγινε ἔνωση ὀρθοδόξων
(Οἰκουμενιστικῶν) ἐκκλησιῶν
μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς
Μονοφυσίτες καί Λατίνους;

1. Σήμερα, ἀφ' ἑνός κηρύσσεται ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀπό τούς περισσότερους θεολόγους θεωρεῖται ὡς καινοφανῆς αἵρεση.

2. Ἀφ' ἑτέρου ἔχουν γίνει καί στήν πράξη ἐνώσεις, μετά ἀπό συμφωνίες τῶν διαφόρων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καί αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ καταδικασμένους αἰρετικούς.

□ **Πρόκειται, λοιπόν, γιά ἄλλη αἵρεση, ὅταν μιλάμε γιά τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ κήρυξη τῆς ὁποίας**

ἐπιβάλλει τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν Οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καί πατριαρχῶν, ἀλλά καί Οἰκουμενιστῶν γερόντων καί πνευματικῶν, καί **πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης**, κατά τόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα καί τόν 15ο τῆς ΑΒ' ἐπί **Μεγάλου Φωτίου** Συνόδου²,

□ **καί εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό τό θέμα τῆς ἐνώσεως ὁλόκληρων Πατριαρχείων, καί αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πατριαρχῶν, ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, διακόνων, μοναχῶν καί λαϊκῶν μέ καταδικασμένους ἀπό Συνόδους αἰρετικούς, ὅπως εἶναι:**

- **οἱ Μονοφυσίτες**, μέ τούς ὁποίους ἔχει ἐνωθεῖ τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καί πλῆθος ἄλλων τοπικῶν Νεοημερολογιτικῶν καί Νεο - "παλαιοημερολογιτικῶν" Σλαβικῶν ἐκκλησιῶν, μετά το Σαμπεζύ, καί
- **οἱ Λατῖνοι μέ τούς Οὐνίτες**, μέ τούς ὁποίους ἔχουν ἐνωθεῖ καί στήν πράξη, μετά το Μπαλαμάντ, κυρίως τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλες οἱ Νεοημερολογιτικές ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί πολλά Σλαβικά Πατριαρχεῖα καί τοπικές ἐκκλησίες, ὅπως καί οἱ Νεοημερολογίτες Ρουμάνοι καί μεγάλα τμήματα τῶν Οὐκρανῶν, ἀφοῦ ἐκεῖ, (στήν Οὐκρανία), ὑπάρχουν τρία Πατριαρχεῖα (!), τό ἕνα εἶναι οὐνιτικό !

B. Εἰδικότερη θεολογική καί ἱστορική ἀνάλυση τῆς ἐνιαίας στάσεως τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅταν μία ἐκκλησία καθίσταται αἰρετική. Πότε νεκρῶνεται ὅλο τό αἰρετικό ἐκκλησιαστικό σῶμα;

² Ὅταν ἡ αἵρεση εἶναι καινοφανῆς τήν τελική κατάκρισή της θά τήν ἀποφασίσει, κατά τήν γνώμη τῶν κανονολόγων, ἡ μέλλουσα νά συνέλθει Σύνοδος, πού θά καταδικάσει καί τούς Οἰκουμενιστές. Κηρυσσομένης τῆς αἰρέσεως, παρέχεται δικαίωμα, ἅμα καί ὑποχρέωση στούς Ὁρθοδόξους νά διακόψουν καί πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης τό μνημόσυνο τῶν κηρυσσόντων τήν αἵρεση ἐπισκόπων καί ὅλων τῶν κοινωνικῶν μέ τούς αἰρετικούς ἄλλων ἡγουμένων - κληρικῶν κατά τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου, κατά τήν κρατούσα γνώμη, ἀλλά **κατ' ἐξοχήν τό δικαίωμα αὐτό θεμελιώνεται στόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα.**

*"Οἱ τοίνυν ὑφ' ἑαυτῶν κατακριθέντες καί
ὑπό τῶν Ῥωμαίων ἐπί ὀγδόης Ἰνδικτιῶνος
γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν
ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν· ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς
παρά τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;"
Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής
(PG 90, 120)*

1. Οἱ ἐνώσεις μέ τούς Μονοφυσίτες καί τούς Λατίνους

Ἡ ἐνωση τῶν Νεοημερολογιτῶν στήν πράξη μέ τήν καθημερινή μυστηριακή καί συμπροσευχητική διακοινωνία **μέ τούς προκαταδικασμένους αἰρετικούς Μονοφυσίτες καί Λατίνους**, στήν Ἀντιόχεια καί στίς Μητροπόλεις τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνεπάγεται τόν μολυσμόν καί τήν σταδιακή σήψη ὄλων τῶν Νεοημερολογιτικῶν αὐτῶν ἐκκλησιῶν. Συνεπάγεται τήν ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἐξάπλωση τῆς νεκροποιοῦ ἀσθένειας τῆς Μονοφυσιτικῆς καί Λατινικῆς αἰρέσεως καί τῆς σήψεως, καί στήν συνέχεια τήν πλήρη νέκρωση τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν.

Ἡ σήψη καί ἡ νεκροποιός ἀσθένεια ἐξαπλώνεται ὄχι μόνον σέ αὐτούς πού ἐνώνονται μέ τούς καταδικασμένους αἰρετικούς, ἀλλά καί στούς κοινωνοῦντες μέ αὐτούς, ὅπως συμβαίνει μέ ὄσους κοινωνοῦν μέ τά Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καί τό λεγόμενο Οἰκουμενικό, δηλ. τῶν Νεοημερολογιτῶν καί τῶν Νεο-"παλαιοημερολογιτῶν" τῶν Σλαυικῶν Πατριαρχείων, ἀφοῦ ἀκολουθοῦν τούς πεπτωκότες στήν αἵρεση καί κοινωνοῦν μαζί τους, χωρίς καμμία ἀντίσταση, σιωπῶντες καί ἀποδεχόμενοι στήν πράξη τήν γενομένη προδοσία.

Οἱ περισσότεροι, βέβαια, ἀπό τούς Νεοημερολογίτες αὐτούς δέν ὑστεροῦν σέ αἰρετικές δηλώσεις καί ἐνωτικές πράξεις, ἀφοῦ καί στήν Ἑλλάδα ἔφερε τόν μιᾶρὸ πάπα καί ἀνεγνώρισε τόν παναιρετικό ὡς ἐπίσκοπο ὁ καί σωματικά πλέον νεκρός Χριστόδουλος, καί ὅλη ἡ Νέα ἐκκλησία μέ τήν ἱεραρχία της τόν χειροκρότησε καί μολύνθηκε ἄμεσα ἡ τοπική "ἐκκλησία".

Οἱ ἄλλες τοπικές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες ποτέ δέν διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τούς πρώην Ὀρθοδόξους καί νῦν

πεπτωκότες, πού ἔγιναν αἰρετικοί, κυρίως τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀντιόχειας καί τοῦ Πατριαρχείου τῆς Πόλης, **πού ἐνώθηκαν καί στήν πράξη:**

α. μέ τούς ὑπό τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καταδικασθέντες Μονοφυσίτες

καί

β. μέ τούς ἀπό πλῆθος Ὀρθοδόξων Συνόδων καί ἀπό τούς Θεοφόρους Πατέρες ἀναθεματισθέντες καί καταδικασθέντες Φράγγο-Λατίνους.

α. Τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας ἔχει ἐπισήμως ἐνωθεῖ μέ τούς Μονοφυσίτες, κατόπιν συνοδικῆς σχετικῆς ἀποφάσεως πού ὀρίζει, πότε θά ἱεροπρακεῖ ὁ Μονοφυσίτης καί πότε ὁ "ὀρθόδοξος", ἀνάλογα μέ τό πλῆθος τῶν πιστῶν πού ἔχει κάθε θρησκευτική κοινότητα:

"Ἡ Ἁγία Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας ἀπεφάσισε τά ἑξῆς:

1. Τόν πλήρη καί ἀμοιβαῖο σεβασμόν τῶν δύο ἐκκλησιῶν ὡς πρός τό τελετουργικόν των, τήν πνευματικότητα, τήν κληρονομίαν καί τούς ἁγίους πατέρας καί τήν πλήρη προστασίαν τῶν λειτουργικῶν πράξεων καί τῆς Ἀντιοχείας καί τῆς Συρίας.

2. Τήν ἐνσωμάτωσιν τῶν πατέρων καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν καί τῆς παραδόσεως τῶν γενικῶς εἰς τά χριστιανικά ἐπιμορφωτικά προγράμματα καί τήν θεολογίαν καθηγητῶν καί μαθητῶν.³

3. Τήν ἀποφυγὴν τοῦ νά δέχονται μέλη μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τήν ἄλλην, ὅποιοι καί ἂν εἶναι οἱ λόγοι.

4. Τήν διοργάνωσιν συνάξεων τῶν δύο Συνόδων ὁποτεδήποτε ὑπάρξει ἀνάγκη.

5. Νά παραμείνει κάθε Ἐκκλησία ὡς σημεῖον ἀναφορᾶς διὰ τά μέλη της εἰς

³ Τόν Διόσκουρο καί τόν Εὐτυχῆ τούς αἰρεσιάρχεις καί ... "ἁγίους" τῶν Μονοφυσιτῶν!!! Στό ἑξῆς ὀφείλουν οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Νέας "ἐκκλησίας", πού εἶναι κοινωνικοί πρός τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, νά φτιάξουν καί εἰκόνες γιά νά τούς προσκυνοῦν ὡς ὀρθοδόξους!...

θέματα ἀφορῶντα γάμον, διαζύγιον, υἰοθεσίαν κλπ.

6. Ἐάν δύο ἐπίσκοποι δύο διαφορετικῶν ἐκκλησιῶν συναντηθοῦν διά πνευματικὴν τελετὴν, θά προῖσταται ἐκεῖνος πού θά ἔχει τό μεγαλύτερον ποιμνιον. Ἀλλά ἄν εἶναι εἰς τό μυστήριον τοῦ γάμου, θά προῖσταται ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐκ-κλησίας τοῦ νυμφίου.

7. Ὅ,τι ἔχει ἀναφερθῆ προηγουμένως δέν ἰσχύει κατά τόν συνεορτασμόν Ἐπισκόπων εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

8. Ὅ,τι ἔχει λεχθῆ εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 6 ἄρθρον, ἰσχύει διά τούς κληρικούς καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν.

9. Ἐάν ἓνας ἱερεὺς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εἶναι εἰς κάποιαν περιοχὴν, θά τελέση τά θεῖα μυστήρια διά τά μέλη καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Θεῖας Λειτουργίας καί τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου.

Ὁ ἴδιος ἱερεὺς θά κρατήσῃ ἀνεξάρτητον ἀρχεῖον καί διά τὰς δύο ἐκκλησίας καί θά μεταφέρῃ τὴν καταγραφὴν τῶν μελῶν τῆς ἀδελφῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς ἐξουσίαν.⁴

10. Ἐάν δύο ἱερεῖς καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εὐρίσκωνται εἰς κάποιαν κοινότητα, θά ἐναλλάσσονται, καί εἰς περίπτωσιν συνεορτασμοῦ θά προῖσταται ἐκεῖνος μέ τό μεγαλύτερον ποιμνιον.

⁴ Ἄν βρεθοῦν οἱ Γρηγοριάτες μοναχοί, οἱ νέοι Ἐπιφάνιοι Θεοδωρόπουλοι, δηλ. οἱ Σεραφεῖμ Μετζελόπουλοι, οἱ Ἱερεμίες Φοῦντες καί οἱ Νικόδημοι Μπιλάηδες, (καί ὅλοι οἱ πολέμιοι τῶν Ἐσφιγμενιτῶν καί τῶν Ὀρθοδόξων πού ἀκολουθοῦν τό Ἐορτολόγιο τῶν Πατέρων), στό πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, δέν θά πρέπει νά ξεχάσουν νά κοινωνήσουν στή λειτουργία πού θά κάνει ὁ Μονοφυσίτης ἱερεὺς, γιά νά "ἀγιασθοῦν", ἀφοῦ εἶναι κοινωνικοί μέ τό Πατριαρχεῖο αὐτό, καί ἐπειδή, κατά τὴν ἀντορθόδοξη διδασκαλία καί τακτικὴ τους δέν θά πρέπει νά κόψουν τὴν κοινωνία μαζί τους, ὅπως πράξαμε ἡμεῖς ... γιά νά μὴ βρεθοῦν τάχα ἐκτός ἐκκλησίας!

11. Ἐάν ἐπίσκοπος ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν καί ἓνας ἱερεὺς ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τύχη νά συνεορτάζουν, θά προῖσταται, ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ ἐπίσκοπος, ἀκόμη καί ἄν εὐρίσκεται εἰς τὴν κοινότητα τοῦ ἱερέως, ἐφ' ὅσον θά ὑπάρχουν λαϊκοί καί ἀπὸ τὰς δύο ἐκκλησίας.

12. Χειροτονίαι εἰς τούς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης γίνονται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν τῶν ὑποψηφίων εἰς κάθε ἐκκλησίαν, κατά προτίμησιν μέ τὴν παρουσίαν ἀδελφῶν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.

13. Ἀνάδοχοι καί μάρτυρες γάμου ἐπιτρέπεται νά ἐπιλέγωνται ἀπὸ τά μέλη καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν χωρὶς διάκρισιν.

14. Εἰς ὅλας τὰς κοινὰς εορτὰς θά προῖσταται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξει ἱερεὺς.

15. Ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θά συνεργάζωνται εἰς ὅλα τά θέματα, μορφωτικά, παιδείαν καί κοινωνικά διά τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀδελφικοῦ πνεύματος.

Σᾶς ὑποσχομέθα, μέ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ὅτι θά συνεχίσωμεν νά ἐνισχύωμεν τὴν σχέσιν μας μέ τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν καί ὅλας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας μέ σκοπὸν νά γίνωμεν ὅλοι μία κοινότητα κάτω ἀπὸ ἓνα Ποιμένα".⁵

β. Κατά τόν π. Γεώργιο Μεταλληνό, ὁμότιμο νῦν καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἀθήνας, ἡ ἔνωση καί μέ τούς

⁵ Γιά τό κείμενο τῆς ἐγκυκλίου τοῦ πεπρωκότος πατριαρχείου τῆς Ἀντιόχειας βλ. περιοδικόν "Ὀρθόδοξη Μαρτυρία", τεῦχος 79ον, "Φιλήματα Ἰουδα", ἔκδοση Ε', 2000, σελ. 261 καί τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων στόν "Ὀρθόδοξο Τύπο", ἀναφορικά μέ τὴν προδοτικὴ συμφωνία τοῦ Σαμπεζύ στά φύλλα 1160 καί 1329. Γιά τὴν συμφωνία στό Σαμπεζύ βλ. τὰ τρία βιβλία τοῦ **μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως κυροῦ Καλλιπίου**, " Ἡ ἔνωσις μέ τούς Μονοφυσίτες", Πειραιεύς, Δ' ἔκδ. 1991, "Ὀρθόδοξοι καί Μονοφυσίτες," Πειραιεύς, Α' ἔκδ. 1991, "Προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας", Πειραιεύς Α' ἔκδ. 1991 καί τό ἡμέτερον πόνημα, ἀπάντησις β' στήν Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου.

Λατίνους έχει γίνει πρό πολλού, ἄν δοῦμε τὰ ὅσα γράφει ἀναφορικά μέ τήν προσλαλιά πρὸς κληρικούς τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Γερμανίας τοῦ καί σωματικά πλέον νεκροῦ, τυμπανιαίου μασώνου, πρώην ψευδοπατριάρχου Ἀθηναγόρα⁶:

"Πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθει (τὸ κοινὸν ποτήριον). Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔλθει, διότι ἤδη ἔρχεται. Διότι ἤδη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταλαμβάνετε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ καλὰ κάνετε. Καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται καὶ ζητοῦν νὰ μεταλάβουν, τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον! Καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἴδιο γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν."

Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός ἀναφερόμενος στό οὐνιτικό συλλεϊτουργο στήν Κωνσταντινούπολη τὸ Νοέμβριο τοῦ 2006 καί τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Χρυσοδούλου στή Ρώμη, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 2006, γράφει ὅτι ὑπάρχουν Μητροπολίτες πού δέχονται:

"τὴν παπικὴ ἑκκλησίαν" ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μέ μυστήρια καὶ Χάρη. Γι' αὐτοὺς ἡ Ἑνωσις ἔχει γίνει ἢ οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει".⁷

Ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, σημειώνει ὅτι οἱ Λατινόφρονες τῆς Φεράρας - Φλωρεντίας ἦσαν λιγότερο ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς σημερινούς! Γράφει:

Ἐκεῖνοι ἔσχεδίαζαν καὶ ἐχάλλεuan μέ κρυφές συμφωνίες τὴν Ἑνωσις, χωρὶς νὰ ἐνημερώνουν ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀντιδράσεις, ὅπως δὲν ἐνημερώνεται καὶ σήμερα ὁ πιστὸς λαὸς καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται γι' αὐτὸ ὅτι ἡ Ἑνωσις γίνεται ἤδη σταδιακά, ἔχει προχωρήσει οὐσιαστικά μέ συμπροσευχές, συλλεί-

⁶ Βλ. σὲ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Διάλογοι χωρὶς προσωπείον", "Ο.Τ.", 12.07.02. Βλ. ἐκτενέστερα Ἀθανασίου Σακαρέλου, "Ἐγινε ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν", Ἀθήνα 2007.

⁷ Πρωτ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Ἐάν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκραῖονται", "Ὁρθόδοξος Τύπος" (1672), 12.01.2007, σελ. 5.

τουργα καὶ ἀμοιβαία ἐκκλησιολογικὴ ἀναγνώριση, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κοινὸ Ποτήριον, ὅταν ἔλθῃ ἐπισήμως, νὰ ἀποτελεῖ ἀπλῶς μία ἐπισφράγιση καὶ ἐπικύρωση τῆς γενομένης ἤδη Ἑνώσεως".⁸

Ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης τονίζει:

"ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν θεωρεῖ πλέον τὸν Πάπαν καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς αἰρετικούς, σχισματικούς καὶ πλανωμένους, ἐφ' ὅσον δέχεται τὴν μὲν Παπικὴν ἐκκλησίαν ὡς "ἁγίαν", τὸν δὲ ἐπικεφαλῆς αὐτῆς ὡς "ἅγιον", "μακαριστόν", ὑπὲρ οὗ τελεῖ καὶ ἐπιμνημόσυνον δέησιν.

"Πάντα τὰ ἀνωτέρω"... "σημαίνουν ἐπίσης ὅτι ἡ Ἑνωσις ἔχει γίνει καὶ ἀπομένει ἢ μεθόδευσις τῆς τελείας μυστηριακῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὀλοταχῶς βαίνομεν, ἐφ' ὅσον ὁ Θεολογικὸς Διάλογος θὰ παρακάμψῃ τὰς δογματικὰς καὶ ἐκκλησιολογικὰς διαφορὰς καὶ θὰ ἀσχοληθῇ μέ τὸ κεφάλαιον περὶ μυστηρίων, προφανῶς διὰ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας".⁹

Ὁ φλογερός κήρυκας μητροπολίτης Ἀὐγουστῖνος Καντιώτης ἤδη ἀπὸ τὸ 1980 τόνιζε ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

"Ἡ ἔνωσις, ἢ ψευδοἔνωσις ἔχει ἀποφασισθῆ. Ἐχει ἀποφασισθῆ εἰς μυστικά διαβούλια Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, διαβούλια πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ θρησκευτικῆς φύσεως, ὧν ἐγκέφαλος ὁ πάπας.

Τὸ σχέδιον πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ σκοποῦ ἐξελίσσεται κατὰ φάσεις καὶ στάδια ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκπληκτος μίαν πρωίαν θὰ ἀκούσῃ ὅτι ἡ ἔνωσις ἐπετεύχθη! Προῖμιον δὲ αὐτῆς εἶναι αἱ κοιναὶ προσευχαὶ Ὁρθοδόξων μετὰ δυτικῶν, τὰς ὁποίας κατὰ περιέργον τρόπον θέλουν τινές νὰ δικαιολογήσουν.

⁸ "Θεοδρομία", Σεπτέμβριος 2006, σελ. 460.

⁹ "Ὁρθόδοξος Τύπος", (333), 20.11.1978.

Δέν εἶναι ὑπερβολή, ἐάν εἰπωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τό κύκλωμα φοβερῶν ἡμερῶν διά τήν Ὁρθόδοξον πίστιν. Συντελεῖται εἰς βάθος καί ἔκταση προδοσία, τήν ὁποῖαν δέν δυνάμεθα νά φαντασθῶμεν!"

Ἱεράρχης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ **Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως Νικόδημος** (τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας), προέβη εἰς δηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας λέγει:

"Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι εἰς τοὺς ἐνταῦθα καθολικούς κύκλους λέγεται ὅτι τὰ πράγματα θά διευθετηθοῦν ἐν κρυπτῷ καί παραβύστῳ καί ἐρήμῳ τῶν ποιμνίων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ὑπό τῶν κληρικῶν τούτων, τὰ ποιμνία θά εὐρεθοῦν πρό τετελεσμένων γεγονότων.

Καί ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ ποιμνία τῶν Δυτικῶν, ἄγνωστον τί θά συμβῆ. Ὡς πρὸς δέ τήν παρ' ἡμῖν Ἐκκλησίαν, τρέμομεν παρά τῷ εὐσεβῇ λαῷ, ὅταν ἔλθουν εἰς φῶς αἱ νῦν ἐν τῷ σκότει ἐκτυλισσόμεναι μηχανορραφίαι καί θά ἀποκαλυφθῆ ὅτι οἱ τεταγμένοι διά νά προστατεύσουν τήν Ἐκκλησίαν καί τό ποιμνιον ἐγένοντο συνένοχοι τῶν ἐπιβουλευομένων αὐτοῦς"¹⁰

Ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς, ἐκπεπτωκότες ἀπὸ τήν Ὁρθοδοξία ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καί γέροντες, πού ἀποτελοῦν σεσηπὸτα μέλη, ἐπειδὴ κοινοῦν μέ καταδικασμένους ἀπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου αἰρετικούς, εἶναι ἀναντίρρητα αὐτονόητα.

Κατὰ τήν ἐρμηνείαν ὄλων τῶν κανονολόγων τῆς Ἐκκλησίας μας, **Ζωναρᾶ, Ζυγαβινοῦ, Βαλσαμῶνα**, τοῦ γνωστοῦ κανονολόγου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας **Νικοδήμου Μίλας**, τοῦ Ἁγίου **Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου**, καί κατ' ἐξοχήν τῶν ἐπί Βέγκου τοῦ Λατινόφρονος **Μαρτυρησάντων Ἀγιορειτῶν Πατέρων** εἶναι ἀναμφισβήτητα ἐπιβεβλημένη ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς ἐνουμένους μέ καταδικασμένους αἰρετικούς, χωρὶς νά χρειάζεται ἐκ νέου

¹⁰ "Σπίθα", Μάιος-Ἰούνιος 1980.

συνοδική καταδίκη τῆς ἀρξαμένης ἑτερο-διδασκαλίας καί πράξεως¹¹.

¹¹ Ἀναλυτικά περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν σχετικῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ 31ου Ἀποστολικοῦ βλ. στό τεῦχος 28 "Ἁγίων Κολλυβάδων". **Κατὰ τήν γνώμη μας**, βέβαια, ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης, ὀφείλει νά στηρίζεται στόν 31ο Ἀποστολικό Κανόνα πού ὀρίζει ὅτι ἐπιτρέπεται καί ἐπιβάλλεται πάντοτε, γιὰ διαφορετικά πῶς θά φανεῖ ποιοί ἀγωνίσθηκαν μέ σθένος καί ἔπαθαν γιά τήν ἀλήθεια καί ποιοί, σιωπῶντας, πρόδωσαν τήν ἀλήθεια ἢ συμβιβάσθηκαν μέ τήν αἵρεση, κατὰ τόν **Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη**, ἐάν ὁ ἀποτειχιζόμενος Πρεσβύτερος καί κατ' ἐπέκταση κάθε Ὁρθόδοξος, ἐπίσκοπος, διάκονος, μοναχός καί λαϊκός καταγνώσει κηρυττόμενη ἑτεροδιδασκαλία καί αἵρεση, **ὅταν ἡ αἵρεση δέν εἶναι προκαταδικασμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Ἁγίους Πατέρες**. Ἐάν εἶναι προκαταδικασμένη, τότε εἶναι δυνατή ἡ ἐπίκληση καί τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου. Γράφει καί ὁ **Ἅγιος Νικόδημος** στήν ἐρμηνεία τοῦ 31ου Ἱεροῦ Κανόνα **"Εἴ τις Πρεσβύτερος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ... μηδέν κατεγνωκῶς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ, καί δικαιοσύνη ..."**:

"... Ὅσοι δέ χωρίζονται ἀπὸ τόν Ἐπίσκοπόν τους πρό συνοδικῆς ἐξετάσεως, διατί αὐτός κηρύττει δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν καί αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτοι, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια δέν ὑπόκεινται, ἀλλά καί τήν πρέπουσαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τιμὴν ἀξιώνονται, κατὰ τόν ιε' τῆς α' καί β'". Ἱερὸν Πηδάλιον, Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 34.

Διότι κατὰ τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου, τότε ἐπιτρέπεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου, τοῦ πατριάρχου, τοῦ μητροπολίτου καί τοῦ ἐπισκόπου, ὅταν αὐτός κηρύσσει αἵρεση καταγνωσμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Πατέρες, πρὶν καταδικασθεῖ καί ὁ ἴδιος ὁ ἐπίσκοπος γιά τήν κηρυττόμενη προκαταδικασμένη ἤδη αἵρεση: **"Οἱ γάρ δι' αἵρεσίς τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τόν πρόεδρον κοινωρίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκεῖνου δηλονότι τήν (προκαταδικασμένην) αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῆ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρό συνοδικῆς διαγνώσεως**, (ἀναφορικά μέ τόν καταγγελλόμενον γιά τήν κήρυξη τῆς ἤδη κατακεκριμένης αἵρέσεως), **ἑαυτοὺς πρὸς τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωρίας ἀποτειχίζοντες**, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς, τῆς ὀρθοδόξου ἀξιώθονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι." Ἡ συμφωνία, ὅμως, σχεδόν ὄλων τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα εἶναι ἀντίθετη μέ

Ὁ ψευδοπατριάρχης, μασῶνος καὶ τυμπανιαῖος Ἀθηναγόρας, τοῦ ὁποῦ τὴν στάση καὶ τὸ ἔργο συνέχισαν ὁ πατριάρχης Δημήτριος καὶ ὁ νῦν κ. Βαρθολομαῖος, ἔγραφε τὸ 1968 ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων πρὸς τὸν νεκρὸν καὶ ἀβάπτιστον Πάπαν Παῦλον τὸν Στ':

"Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ (τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ) ἱερουργοῦντες μετὰ τῆς χορείας τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, μνησθησόμεθα ἀπὸ τῶν διπτύχων τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου, ἀδελφέ Ἁγιώτατε τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοπε, ἐνώπιον τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Σώματος καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἐν τῇ θεῖα Λειτουργίᾳ τοῦ Ἁγιωτάτου προκατόχου ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Καὶ ἐροῦμεν τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ἐνώπιον τοῦ ἀγίου θυσιαστηρίου καὶ λεγομέν Σοι: τῆς Ἀρχιερωσύνης Σου μνησθείη Κύριος ὁ Θεός, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων"¹²

Μνημόνευε, λοιπόν, στήν Ἁγία Πρόθεση καὶ στό Ἅγιον Θυσιαστήριον τὸν Παναριετικὸ καὶ νεκρὸ πνευματικὰ Πάπα ὁ τυμπανιαῖος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ διάδοχοί του, Δημήτριος καὶ ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅπως διεκήρυξαν στοὺς ἐνθρονιστήριους λόγους τους.

Ὁ Μέγας Ἐκκλησιάρχης Σίλβεστρος Συρόπουλος, πιεζόμενος ἀπὸ τὸν Λατινόφρονα Αὐτοκράτορα νά μνημονεῦει τὸν πάπα ἀπάντησε:

αὐτὴ τὴν γνώμη. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Νικόδημον στὶς ἐρμηνεῖες πού κάνει, τόσο στὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου, ὅσο καὶ στὸν 31ο Ἀποστολικὸ Κανόνα, ἀφοῦ ὁ Ἅγιος ἐρμηνεύει καὶ τοὺς δύο κανόνες μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, τονίζοντας ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν συνοδική διάγνωση καὶ κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ Συνόδου.

¹² **Τόμος ἀγάπης**, σελ. 525-528 καὶ 530, Π. Γρηγορίου, Πορεία εἰρήνης, τόμ. α', σελ. 293.

"Ἐκεῖνοι γὰρ μνημονεῦνται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσὶν ὁμόδοξοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ δὲ ἀκοινωνῆτοι οὐδέ μνημονεῦνται, οὐδέ ἔχει ἄδειάν τις τῶν ἱερωμένων εὔχεται ἐπ' ἐκκλησίαις ὑπὲρ ἀκοινωνήτου. Ὁ δὲ πάπας ἐστὶν ἀκοινωνήτος. Πῶς οὖν μνημονευθήσεται ὁ ἀκοινωνήτος μετὰ τῶν κοινωνικῶν,"¹³

Ὁ δὲ Μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς διδάσκει μεγάλη τῇ φωνῇ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων:

"Εἰ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος γράψωσι πρὸς τὸν Ρώμης ἔγγραφον συγκατάθεσιν τῆς πίστεως κατὰ τὸ εἶκος, **ἐγὼ πάλιν οὐ κοινωνῶ ὑμῖν**, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Διπτύχοις μνημονεῦτε Σεργίου, Πύρρου, Παύλου καὶ Κύρου, οἵτινες ἔξαρχοι κεχηματίκασι τῆς αἵρέσεως, καὶ οὐ μόνον ὑπὸ τοσοῦτων Συνόδων ἀνεθεματίσθησαν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἀφρικῇ, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ αἵρέσει καὶ τῷ χωρισμῷ τῷ ἀπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐκείνοις κοινωνεῖτε, εἰ καὶ Ὁρθόδοξοι γένησθε, οὐ κοινωνῶ ὑμῖν, ἐπειδὴ κοινωνεῖτε τοῖς ἀκοινωνήτοις".¹⁴

Ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος στό γράμμα του πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς, διδάσκει ὅτι: **"Ἡ πνευματικὴ κοινωνία τῶν ὁμοδόξων, καὶ ἡ τελεία ὑποταγὴ πρὸς τοὺς γνησίους ποιμένας ἐκφράζεται μὲ τὸ μνημόσυνο. Οἱ Σύνοδοι καὶ οἱ ἄλλοι Πατέρες ὀρίζουν ὅτι αὐτῶν πού ἀποστρεφόμεθα τὸ φρόνημα, (αὐτῶν) πρέπει νά ἀποφεύγουμε καὶ τὴν κοινωνία"**¹⁵

¹³ Silv. Syropoulos, Les Memoires XII, 13, Paris 1971, p. 562-564.

¹⁴ Λοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, βιβλ. ζ', σελ. 116.

¹⁵ Γενναδίου Σχολαρίου, Γράμμα πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς, "Ὅσιος Γρηγόριος", 21, σελ. 23.

"Όσοι με ταπείνωση δέχονται και υποτάσσονται στην **Ιερὰ Παράδοση** είναι άξια μέλη της **Έκκλησίας**. Όσοι από υπερηφάνεια την άρνούνται ή θέλουν ανθρωποκεντρικά να αλλοιώσουν τον Θεανθρωποκεντρικό χαρακτήρα της, **έξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Έκκλησίας, πού είναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.**"¹⁶

Άραγε τί συμβαίνει, όταν οί Νεοημερολογίτες δέν ακολουθοῦν τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού εἶχαν ἐνιαῖο ἐορτολόγιο, ὅταν δηλ. δέν ακολουθοῦν τὴν Παράδοση 1600 χρόνων;

Κατὰ τὴν διακήρυξη καὶ τοῦ **π. Γεωργίου Καψάνη** ἔχουν ἐξέλθει τοῦ Σώματος τῆς Έκκλησίας.

Πολὺ περισσότερο εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Σῶμα, καὶ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ **π. Γεωργίου Καψάνη,** ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ:

α. ὅταν ἐπίσημα καὶ πανηγυρικά αἴρουν τὰ ἀναθέματα πού ἐπέβαλαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατὰ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἔκανε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς ὁ μασῶνος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας τὸ 1965, πού ἦρε τὸ αἰώνιο ἀναθέμα πού ἐπεβλήθη ἀπὸ τίς Ἅγιες Συνόδους καὶ τοῦ Θεοφόρου Πατέρος, οἱ ὁποῖες καταδίκασαν τίς φρικτές αἱρέσεις τῶν Λατίνων, ὅπως τὸ φιλιόκβε, τὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα, τὸ πρωτεῖο τὴν ἄσπιλη σύλληψη καὶ τὴν κακοδοξία γιὰ τὴν κτιστὴ χάρη!

β. ὅταν συναγελάζονται δημόσια καὶ συμπροσεύχονται σὲ κάθε εὐκαιρία μὲ τοὺς κηρυχθέντες ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων αἰρετικούς, Προτεστάντες, Παπικούς καὶ Μονοφυσίτες, ἀλλὰ, τὸ καὶ φοβερώτερο, **καὶ μέ ἑτεροθρήσκους καὶ εἰδωλολάτρες,** ὅπως γίνεται σήμερα ἀπὸ τὴν παγκόσμια Νεοορθοδοξία, κυρίως ἀπὸ τοὺς κακοδόξους Φαναριώτες καὶ τοὺς ἐπισκόπους τοῦ κλίματος τοῦ πεπτωκότος Πατριαρχείου,

¹⁶ Γράφει καὶ ὁ **π. Γεώργιος Καψάνης,** ἡγούμενος τῆς **Ιερᾶς Μονῆς Γρηγορίου,** (!) στὴν "**Χριστιανική**", 07.06.2001, σελ. 5.

γ. ὅταν συνάπτουν ἐπίσημες συμφωνίες μαζί τους καὶ ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια πανάρχαιων αἰρετικῶν, στό Μπαλαμάντ μὲ τοὺς Οὐνίτες καὶ στό Σαμπεξὺ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, καὶ κοινοποῦν πλέον μαζί τους συμπροσευχητικά ἀλλὰ καὶ μυστηριακά, **ὅταν συλλειτουργοῦν οὐνιτικὰ μὲ τὸν πάπα,** οἱ Ἀθηναγόρες, οἱ Δημήτριοι καὶ οἱ Βαρθολομαῖοι καὶ ὄλοι οἱ ἐπίσκοποι τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου καὶ μεταδίδουν συνεχῶς τὰ μυστήριά τους στοὺς αἰρετικούς, **δ. καὶ ὅταν συμμετέχουν, καὶ μάλιστα ὡς ὀργανικά καὶ ἐνεργὰ μέλη, στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν "Έκκλησιῶν"** (γράφει τοῦ **Σατανᾶ**). Ἀφοῦ καὶ μόνον ἡ συμμετοχὴ σ' αὐτὸ αἶρει τὴν ὑπόσταση μιᾶς ἐκκλησίας ὡς ἐκκλησίας.¹⁷

2. Ἡ στάση καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου καὶ τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου γιὰ τὴν ἀποτείχιση καὶ ἡ σύγκληση Συνόδων γιὰ τὴν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς αἱρέσεως

Οἱ διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γράφουν:

"Ἄρκετὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἀποδεικνύουν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας μέχρι τὴν τελικὴ καταδίκη της μεσολαβοῦσε ἓνα διάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Στὴν περίοδο αὐτὴ ἡ Έκκλησία προσπαθοῦσε διὰ τῶν ἐκπροσώπων της νὰ φέρη σὲ μετάνοια τοὺς "καινοῦς" διδασκάλους, ἐφαρμόζοντας τὴν ἀναγνωρισμένη ἀπὸ ὄλους τοὺς ἁγίους Πατέρες γραμμὴ τῆς Οἰκονομίας. Ἔτσι π.χ. ἐνῶ ὁ Μονο-

¹⁷ Ὁ Φωστήρας τῆς Ἐφέσου Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός διδάσκει:

"... **πέπειμαι γὰρ ἀκριβῶς ὅτι ὅσον ἀποδίσταμαι τούτου καὶ τῶν τοιούτων,** (τοῦ τότε ἐνωτικοῦ πατριάρχου Μητροφάνους καὶ τῶν Λατινοφρόνων γενικῶς), **ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις, καὶ ὥσπερ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις πατράσι, τοῖς θεολόγοις τῆς Έκκλησίας.**"

θελητισμὸς ἄρχισε νὰ κηρύττεται τὸ 615, οἱ κύριοι πολέμοί του, ἅγιοι **Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος**, δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν διακόψει τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς πρὸ τῶν συνόδων τῆς Δύσεως (640-649) ποὺ τοὺς ἀναθεμάτισαν."

Ὡστόσο ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐντελῶς διαφορετική, ὅπως τὸ βλέπουμε στὸν βίο τοῦ Ἁγίου **Μαξίμου** καὶ στὸν διάλογο ποὺ ἔγινε ἀνάμεσα στοὺς ἀποκρισάριους τοῦ αὐτοκράτορα καὶ τὸν **Μεγάλο Ὁμολογητή**:

"Οὐ κοινωνεῖς τῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως; Καὶ εἶπεν· οὐ κοινωνῶ. Διὰ ποίαν οὐ κοινωνεῖς αἰτίαν, εἶπον;

Ἀπεκρίθη· ὅτι τὰς ἀγίας τέσσαρας συνόδους ἐξέβαλον διὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρεία γενομένων ἐννέα κεφαλαίων καὶ διὰ τῆς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γενομένης παρὰ Σεργίου Ἐκθέσεως, καὶ διὰ τοῦτο προσεχῶς ἐπὶ τῆς ἔκτης Ἰνδικτιῶνος ἐκτεθέντος Τύπου καὶ ὅτι ὅπερ ἔδογματίσαν διὰ τῶν Κεφαλαίων, διὰ τῆς Ἐκθέσεως κατέκριναν καὶ ὅπερ ἔδογματίσαν διὰ τῶν κεφαλαίων, διὰ τοῦ Τύπου ἠκύρωσαν καὶ καθεῖλον ἐαυτοὺς τοσαυτάκις. **Οἱ τοίνυν ὑφ' ἐαυτῶν κατακριθέντες καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ ὀγδόῃς Ἰνδικτιῶνος γενομένης συνόδου καθαιρέθηντες, ποίαν ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς παρὰ τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;**"¹⁸

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ βγάλουμε ὡς συμπέρασμα, (αὐθαίρετο βέβαια), ὅπως ἔκαναν οἱ σύμμαχοι τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ὅτι τάχα οἱ Ἅγιοι δὲν διέκοπταν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μόνον ἀπὸ μίαν προσφώνησιν σὲ ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου **Σωφρονίου**¹⁹, στὴν ὁποῖαν πάντως σαφέ-

¹⁸ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, PG 90, 120.

¹⁹ Σὲ ἐπιστολὴν τοῦ ἐπίσης ὁ πρῶν μοναχὸς Γρηγοριάτης καὶ νῦν Νεοημερολογίτης ἱερομόναχος π. Βασίλειος, μαζί μὲ τοὺς παραδελφούς του Γρηγοριάτες γράφει πρὸς ἡμᾶς, συνοψίζοντας τὰ ἐπιχειρήματά του:

"Σεβαστὲ π. Νικόλαε, εὐλογεῖτε.

Ἔλαβα τὴν ἀπὸ 26-7-2001 ἐπιστολὴν σας καὶ σὰς ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς:

Ἡ στοιχειώδης εἰλικρίνεια, τιμῆς καὶ εὐγένεια θὰ ἀπαιτοῦσε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησιν ποὺ σὰς ἔχω στείλει γιὰ ὅσα ἔχετε γράψει ἐναντίον μου στὰ τεύχη 27 καὶ 28 τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἡ ἀπάντησίς μου ἄλλωστε εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὰ δικά σας κείμενα. Ἄν πράγματι πιστεύετε, ὅτι κατέχετε τὴν ἀλήθεια, τί σας ἐμποδίζει ἕως σήμερα νὰ τὴν δημοσιεύσετε, ὅπως ἔπραξε καὶ ὁ "Ὁρθόδοξος Τύπος" δυὸ φορὲς μάλιστα; Αὐτὸ θὰ σὰς τιμῆσει καὶ στοὺς ἀναγνώστας σας, οἱ ὁποῖοι σίγουρα θὰ ἀποροῦν γιὰ τὴν ὑποχρεώσετε ξένες ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύσουν τὰ κείμενά σας, τὴν στιγμὴ ποὺ ἐσεῖς ἀποφεύγετε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησίν μου στὰ δυὸ ἄρθρα σας. Μὴ ξεχνᾶτε ἄλλωστε τὴν ὑπόσχεσή σας (ἐπιστολὴν σας Φεβρουαρίου), ὅτι θὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησίν μου.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς μας ἔτρεφαν μέχρι πρὸ τίνος κάποια συμπάθεια πρὸς τοὺς Ζηλωτάς. Δὲν πίστευαν μάλιστα ὅσα τοὺς ἔλεγα περὶ συνεχῶν ἀπὸ μέρους τους παραχαράξεων τῶν ἱερῶν κειμένων. Τὰ κείμενά σας ὅμως τοὺς ἀπογοήτευσαν τόσο πολὺ, ποὺ ἔχασαν καὶ αὐτὴ τὴν λίγη καλὴ γνώμη ποὺ εἶχαν γιὰ τοὺς Ζηλωτάς.

Πάτερ Νικόλαε, οἱ Ζηλωτὲς δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀφελεῖς, ὅσο νομίζετε. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, ποὺ εἶναι σοβαροὶ ἄνθρωποι ἀπογοητεύθηκαν ἀπὸ τὴν ἀπαντήσιν σας καὶ τὴν ἐναντίον μου συκοφαντίαν σας. Στὴν πρώτη σας ἀπάντησιν (τ. 27) - διαστρεβλώνοντας τὴν ἀλήθεια- προσπαθοῦσατε νὰ ἀποδείξετε, ὅτι ἦταν ἀπολύτως φυσικὸ νὰ ἐπικοινωνοῦν οἱ ἅγιοι Μάξιμος καὶ Σωφρόνιος τὸ 634 μὲ τὸν Σέργιο, ἀφοῦ ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε μόλις τὸ 638 (ἕως τότε δὴλ. δὲν ὑπῆρχε αἵρεσις). Στὴν τρίτῃ ἀπάντησίν σας, -διαστρεβλώνοντας πάλι τὴν ἀλήθεια καὶ ἐρμηνεύοντας λανθασμένα τὸ σχετικὸ χωρίο τοῦ βιογράφου- ὑποστηρίζετε, ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος δὲν ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν Σέργιο ἀπὸ τὸ 626, ἐπειδὴ ἦταν αἰρετικὸς! Ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἡ ὁποία ὡς φαίνεται δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, κάθε ἀπλὸς καὶ εἰλικρινὴς ἀναγνώστης σας ἀναρωτιέται τὸ ἑξῆς: Γιατί ὁ ἅγιος Μάξιμος νὰ μὴ κοινωνεῖ μὲ τὸν Σέργιο τὸ 626, ἐφόσον -πάλι κατὰ τὰ λεγόμενά σας- ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε μόλις τὸ 638; Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἐφάμαρτο νὰ ἐμπαίζετε τὸν ἀπλὸ λαὸ καὶ νὰ συκοφαντεῖτε καὶ Ἁγιορεῖτες Πατέρας;

Γιατί ἐπίσης μὲ κατηγορεῖτε, ὅτι στὴν πρώτη μου ἀπάντησιν γράφω (δῆθεν), ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος διέκοψε τὴν κοινωνία πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἐνῶ στὴν δευτέρῃ μου ἀπάντησιν ἔπειτα ἀπὸ τὴν συνόδου τοῦ 640-649; Στὴν πρώτη μου ἀπάντησιν

ἔγραφα τὰ ἐξῆς: Ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν σύγκληση συνόδων ποὺ κατεδίκασαν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς". Τὰ λόγια αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ βρεῖτε εὐκολά. Εἶναι σωστὸ ἔτσι πρόχειρα καὶ ἀβασάνιστα νὰ μὲ κατηγορεῖτε δημοσίως, χωρὶς νὰ ζητᾶτε συγγνώμη δημοσίως."

Τὰ ἴδια γράφουν οἱ Γρηγοριάτες καὶ στὸ "Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίες τοῦ ζηλωτικοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ", Ἅγιον Ὅρος 2001, σελ. 46 ἔπ.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἀπάντησις γιὰ τὴν στάση τῶν Μεγάλων Ἁγίων Σωφρονίου καὶ Μαξίμου κατὰ τὴν περίοδο τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς-Μονοενεργητικῆς αἰρέσεως τοῦ Σεργίου καὶ τῶν ἄλλων αἰρετικῶν

α) Οὐδέποτε γράψαμε ὅτι ἦταν ἀπολύτως φυσικὸ νὰ ἐπικοινωνοῦν οἱ Ἅγιοι Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος τὸ 634 μὲ τὸν Σέργιο, ἀφοῦ ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε μόλις τὸ 638, ὅπως διαστρεβλώνει τὰ κείμενά μας ὁ π. Βασίλειος!

Ὅπως ἀντιθέτως, τότε γράψαμε (τ. 27 σελ. 6) ὅτι: "Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος τὸν ἀποκαλεῖ, (τὸν Σέργιον), ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν Συνοδικὴν ἐνθρονιστικὴν τοῦ ἐπιστολῆν "Δεσπότη πάντων ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Σεργίῳ..." (καὶ ὄχι καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὅπως προσθέτει ἀθαιρέτως ὁ π. Βασίλειος μὲ τοὺς Γρηγοριάτες!) "καὶ ἀπὸ τὴν προσφώνησιν αὐτὴν προσπαθοῦν νὰ συνάξουν τὸ συμπέρασμα (οἱ Γρηγοριάτες) ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες δὲν διέκοπτον τὸ μνημόσυνον τῶν αἰρετικῶν πρὶν γίνεαι συνοδικὴ διάγνωσις!"

Καὶ πάλι στὸ τεῦχος 27 σελ. 7 καὶ 8 γράψαμε τὰ ἐξῆς:

"Σαφέστατα, ὅπως εἶδαμε, καταδικάζει τὸν Μονοενεργητισμὸν τοῦ Σεργίου, στὴν συνοδικὴν του ἐνθρονιστικὴν ἐπιστολῆν ὁ ἅγιος Σωφρόνιος. Εἶναι φυσικὸν ὅμως, ἐφ' ὅσον διαρκοῦν ἀκόμη οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες γιὰ ἐπικράτησιν τῶν Ὁρθοδόξων θέσεων καὶ ἐφ' ὅσον προσπαθεῖ νὰ προσεταιρισθεῖ τὸν Σέργιον στὸν ἀγῶνα του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ τὸν ἀποκαλῆ, δεσπότην μακαριώτατον, ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν καὶ ταυτοχρόνως νὰ τοῦ γνωστοποιῇ τίς σαφέστατες Ὁρθόδοξες ἀπόψεις.

Πολὺ σύντομα, ὡστόσο, ἀπογοητευμένος καὶ ἀπὸ τὸν Σέργιον συγκαλεῖ καὶ Τοπικὴν Σύνοδον στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ καταδικάζει καὶ ἀναθεματίζει τὸν Μονοφυσισμὸν - Μονοθελητισμὸν (βλ. ΘΗΕ, Σωφρόνιος, Ἅγιος, τ. 11ος, σελ. 644).

Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν, μετὰ τὴν κατάληψίν της, στὸν Ἄραβα χαλίφην Ὁμάρ (τὸ 637) καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Ἅγιος πατριάρχης ἀποθνήσκει".

Ἐπίσης τονίζαμε στὶς σελ. 5 καὶ 6 (τ. 27):

"Ἀποκρύπτεται ἐπίσης (ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο καὶ τοὺς Γρηγοριάτες πατέρες) ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου στὶς ἐξαγγελίες του γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ποιμένες. Διδασκαλία ποὺ διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου (πολὺ πρὶν τὴν ΑΒ' Σύνοδον τοῦ 861).

Τὸ τί φρονεῖ ὁ Ἅγιος περὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημόσυνου τῶν αἰρετικῶς φρονούντων καταφαίνεται στὶς ἐξαγγελίες τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου "Περὶ ἐξαγγελιῶν" (PG 87, 3, 3369-3371) στὴν ὁποῖαν γράφει: "Εἰ δὲ τινὲς ἀποσταταῖεν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ συνόδου ἢ ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ ὀρθόδοξοι."

Καὶ μάλιστα λίγο πρὶν τὸ πάνω στὶς ἐξαγγελίες του γράφει ἀκριβῶς τὰ ἴδια μὲ τὸν Ἅγιον Μ. Ἀθανάσιον: "Εἰ μὴ δυνατὸν ἐν ἐκκλησίᾳ προιέναι, κατ' οἶκον συνάξεις, ὃ ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέρχηται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν, οὐχ ὁ τόπος γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν τόπον φευκτέον σοὶ ἔστω διὰ τὸ βεβηλωθῆαι ὑπ' αὐτῶν· ὡς γὰρ ὅσοι ἱερεῖς ἀγιάζουσιν, οὕτως οἱ ἐναγεῖς μαίνουσιν· εἰ δὲ μῆτε ἐν οἴκῳ ἅμα μῆτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατὸν συναθροισθῆναι, ἕκαστος ἐαυτῷ ψαλλέτω, ἀναγινωσκέτω, προσευχέσθω, ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς. Ὅπου γὰρ ἐὰν ὦσι, φησὶν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἑμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν."

"Τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποτειχίσεως καὶ διακοπῆς τῆς κοινωνίας τῶν αἰρετικῶν ποιμένων καὶ τοῦ ἀγῶνος μέχρι θανάτου διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν βλέπουμε νὰ πραγματώνεται ξεκάθαρα στὴν στάσιν ζωῆς τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, μαθητοῦ καὶ πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, τὸν ὁποῖον, ὄντως, ἀποκαλεῖ ὁ Ἅγιος Μάξιμος προῖστάμενον, πατέρα καὶ διδάσκαλον. Βλ. ΘΗΕ, Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, τ. 8ος, σελ. 614 καὶ Στεφανίδου, ὁ.π. σελ. 244.

Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε νὰ ἀποδεχθῇ τὴν νέαν τακτικὴν τῶν αἰρετικῶν, ἐκφρασθεῖσαν διὰ τοῦ "Τύπου" τοῦ αὐτοκράτορος Κώνσταντος τοῦ Β', ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλείου. Διὰ τοῦ "Τύπου" ἐπεβάλλετο ἡ σιωπὴ στὰ θέματα τῆς Πίστεως!

Τότε ο Άγιος Μάξιμος με την όμολογιακή στάση του δίδασκε τους πιστούς να μη κοινωνούν μετά των αίρετικών Μονοθελητών, όπως και ο ίδιος δεν κοινωνούσε."

Στην δε σελ. 8 (τεύχος 27) επίσης επανερχόμαστε:

"Είδαμε ποιά είναι η διδασκαλία του Αγίου Σωφρονίου, ο οποίος πολύ πριν συγκληθεί η ΑΒ' σύνοδος το 861 επί Μ. Φωτίου, και πριν τεθεί ο ΙΕ' αυτής Κανών, ο επιβάλλων την από των αίρετικών και σχισματικών αποτείσιον, διατυπώνει σχεδόν αυτόλεξεϊ το περιεχόμενον του Κανόνος: Ει δέ τινες αποστάταιέν τινος, οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν (ὄχι μόνον) ὑπὸ συνόδου (ἀλλὰ καὶ) ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι".

Και ὅπως εἶδαμε στίς "ἐξαγγελίες" τοῦ Αγίου, ὁ Άγιος προτρέπει τοὺς ἐπίσκοπους νὰ συνάγονται σὲ οἴκους καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὰ τῆς λατρείας τους, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχονται οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι σὲ οἴκους ποὺ μολύνουν οἱ ἀσεβεῖς (αἵρετικοί), καὶ ἂν οὔτε σὲ ἐκκλησίες οὔτε σὲ σπίτια μποροῦν νὰ συνάγονται, τότε ὁ καθ' ἑνὰς καθ' ἑαυτὸν ἄς ψάλλῃ, ἄς ἀναγινώσκῃ, ἄς προσεύχεται, γιατί ὅπου δυὸ ἢ τοεῖς -(Ὁρθόδοξοι, αὐτὸ ἐννοεῖ σαφέστατα ὁ Άγιος)- μαζεμένοι στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, ἐκεῖ βοισκεται καὶ Ἐκεῖνος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ποιά, λοιπόν, σύγκρισις ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν τότε κατάστασιν, ποὺ ὁ θεολογικὸς προσδιορισμὸς καὶ ἡ διασάφισις τῶν Ὁρων τῆς Χαλκηδόνος ἦταν, ὅπως ὁμολογοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ καθηγητὲς τῆς δογματικῆς ἀπὸ τὰ δυσκολότερα ἀνακύψαντα θεολογικὰ προβλήματα, καὶ τὴν σημερινήν; Καὶ μποροῦμε ἄραγε νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Άγιοι δὲν διέκοπταν τὸ μνημόσυνον τῶν αίρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μόνον ἀπὸ τὴν προσφώνησιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Αγίου Σωφρονίου, στὴν ὁποίαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ Μονοενεργητισμὸς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦν οἱ συζητήσιες ἀπευθύνεται φιλοφρόνως ὁ Άγιος πρὸς τὸν Σέργιον;

Μόνον γιὰ ἐλάχιστον διάστημα διατηροῦσαν οἱ Άγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῇ ἐπισήμως ἡ αἵρεσις καὶ πρὸς καιρὸν, ὅσο δὴλ. διακοῦν οἱ προσπάθειες νὰ προσεταιρισθῇ ὁ Άγιος τὸν Σέργιον στίς Ὁρθόδοξες θέσεις.

"Υπάρχει καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα;"

β) Τί γράφαμε στὸ ἀμέσως ἐπόμενο τεύχος 28, ἐγκύπτοντας λεπτομερέστερα στὴν στάση τῶν μεγάλων Ἁγίων ἀπέναντι στὴν αἵρεσις;

στατα καταδικάζεται ὁ Μονοθελητισμὸς, καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦσαν οἱ συζητήσιες καὶ οἱ προσπάθειες συνδιαλλαγῆς, ἀπευθύνθηκε ὁ Άγιος μίαν φορὰν πρὸς τὸν Μονοθελήτη Σέργιον²⁰ φιλοφρόνως, ὀνομάζοντάς τον ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν;

"Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ στάση καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Αγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξέπεραστο σκόπελο γιὰ τὸν τὸν π. Βασίλειο, (πρώην Γρηγοριάτη μοναχὸ καὶ νῦν Νεοημερολογίτη ἱερομόναχο), ὁ Άγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δὲν διέκοψε κοινωνία πρὸς τοὺς Μονοθελητές, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καὶ ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Ἱστορία ἄλλα μας διδάσκει, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν αίρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἐγίνε ἀπὸ τὸν Άγιο Μάξιμο πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), "ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τὸν π. Βασίλειο καὶ τὴν Μονὴ Γρηγορίου, "νὰ κατακρίνει τὴν αἵρεση, καὶ τότε μόνον" κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλουμε νὰ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αίρετικούς," ἀφοῦ ὁ Άγιος καὶ μέγας Θεολόγος καὶ Ὁμολογητὴς μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια τὸ 662 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς δὲν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητές.

Τὸ ὅτι δὲν κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Μονοθελητές οἱ μεγάλοι Άγιοι καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καὶ δὲν μένει θολὸ ὅπως θέλετε νὰ τὸ παρουσιάσετε ἐσεῖς.

Γράφατε ἢ δὲν γράφατε ὅτι "ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν σύγκληση συνόδων ποὺ κατεδίκασαν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αίρετικούς."

Πρέπει νὰ διέκοψε! Πότε, τὸ ἀφήνετε ἀσαφές. Καὶ δὲν τὸ λέτε μὲ βεβαιότητα. Τότε γιατί ὀνομάστηκε Ὁμολογητής; ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε:

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἰδοὺ πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης ὅπερ οὐ προσδοκᾷς."

Πρὸς οὓς εἶπον: **Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὅλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφήνατο.**" P.G. 90, 132.

²⁰ Ἐπειδὴ παλινωδοῦσε συνεχῶς ὁ Σέργιος καὶ ὁ Πύρρος. Πρὸς καιρὸν μόνον μετέστρεψε τὸν Πύρρον ὁ Άγιος Μάξιμος στίς Ὁρθόδοξες θέσεις, μετὰ τὸν διάλογο ποὺ εἶχε μαζί του στὴν Ἀφρική!

Τά πράγματα βέβαια δέν εἶναι ἔτσι!

Μόνον γιά ἐλάχιστον χρονικόν διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τήν κοινωνίαν μέ τούς κηρύσσοντες αἵρεση, μέχρι δηλ. νά γνωστοποιηθῆ ἐπισήμως ἡ αἵρεση καί νά φανεῖ τό ἀμετανόητο τῶν αἵρετικῶν.

Ἐν προκειμένῳ διατηρήθηκε ἡ ἀβροφροσύνη τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὅσο διαρκοῦσαν οἱ προσπάθειες, μήπως μπορέσει νά προσεταιρισθῆ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τόν Μονοφυσίτη - Μονοθελήτη πατριάρχη Σέργιο στίς Ὁρθόδοξες θέσεις.

Ἐπάρχει καμμιά σύγκρισις τοῦ τότε καί τοῦ σήμερα πού ἔχουν καταλυθεῖ τά πάντα;

Ἀλλά καί τό ἐντελῶς ἀντίθετο μάλιστα συμπέρασμα ἐξάγεται ἀπό τίς πλήρους χάριτος καί δυνάμεως πνευματικῆς ἀπαντήσεις πού δίνει ὁ **Μέγας Μάξιμος, μαθητής καί συναθλητής τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου** πού διαβάζουμε στό ποιό πάνω κείμενο.

Τί γράφαμε στό τεῦχος 28 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων", γιά τόν **Ἅγιο Μάξιμο** καί τόν **Ἅγιο Σωφρόνιο**, ἐγκύπτοντας λεπτομερέστερα στήν στάση τῶν **μεγάλων Ἁγίων** ἀπέναντι στήν αἵρεση καί ἀπαντῶντας τότε στήν Μονή Γρηγορίου;

"Ἐπειδή ὅμως καί ἡ στάση καί ἡ διδασκαλία τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ** ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιά τούς Γρηγοριάτες, ὁ **Ἅγιος Μάξιμος** παρουσιάζεται ὅτι δέν διέκοψε κοινωνία πρὸς τούς Μονοθελήτες, παρὰ μόλις πρὸς τό τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καί ἔτσι νά εἶχαν τά πράγματα, ἐνῶ ἡ Ἱστορία ἄλλα μας διδάσκει, ἡ διακοπή τοῦ μνημόσυνου τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἔγινε ἀπό τόν **Ἅγιο Μάξιμο** πολὺ πρὶν ἀπὸ τήν ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδο (680), "ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τούς πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, "νά κατακρίνει τήν αἵρεση καί τότε μόνον" κατὰ τήν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλουμε νά διακόπτουμε τήν

κοινωνία μέ τούς αἵρετικούς,"²¹ ἀφοῦ ὁ **Ἅγιος καί μέγας Θεολόγος καί Ὁμολογητής,** μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, τό 662 παρέδωσε τό πνεῦμα του, ἐπειδή ἀκριβῶς δέν κοινωνοῦσε μέ τούς Μονοθελήτες.

Τὸ ὅτι δέν κοινωνοῦσαν μέ τούς Μονοθελήτες οἱ μεγάλοι Ἅγιοι καί πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καί δέν μένει θολὸ ὅπως τό παρουσιάζουν οἱ Γρηγοριάτες."

Ἐγραφαν οἱ Γρηγοριάτες ὅτι ὁ **ἅγιος Μάξιμος** ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιά τήν σύγκληση συνόδων πού κατεδίκασαν τόν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). "Κατὰ τήν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νά διέκοψε καί τήν κοινωνία μέ τούς αἵρετικούς."

Πρέπει νά διέκοψε! Πότε, τό ἀφήνουν ἀσαφές!

Καί δέν τό λένε μέ βεβαιότητα!

Τότε γιατί ὀνομάστηκε **Ὁμολογητής Ὁ Μέγας Μάξιμος;**

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἴδου πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης, ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

"Πρὸς οὓς εἶπον:

Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καί σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὅλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφήνατο."²²

Οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν στόν **Ἅγιο Μάξιμο** καί στοὺς μαθητές του:

"Εἴσαστε τρελλοί. Πραγματικὰ θέλετε νά μᾶς πῆτε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ Πατριάρχαι, ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καί οἱ κληρικοὶ καί ὅλος ὁ λαὸς εἶναι στήν

²¹ Ἀρχιμ. Βασιλείου Παπαδάκη, "Τὸ σχίσμα τοῦ ζηλωτικοῦ παλαιοημερολογισμοῦ", Ρέθυμνον 2008, σελ. 33 ἐπ. καί ιδίως σελ. 49

²² PG 90, 132

αἵρεσιν καὶ μόνον ἐσεῖς εἴσαστε Ὁρθόδοξοι, ἐσεῖς πού οὔτε κἄν ἱερεῖς δὲν εἴσαστε ἀλλὰ ἀπλοῖ μοναχοί·"

Καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος τοὺς ἀπαντοῦσε πολὺ σωστά:

"Πραγματικὰ ἔτσι εἶναι."

Καὶ ἔτσι ἦταν... Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ καταδικάστηκαν ἀργότερα ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικῆ Σύνοδο ὡς αἵρετικοὶ ἦσαν: Τέσσαρες Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, ἓνας Πάπας Ρώμης, ἓνας Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, δυὸ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καὶ πλῆθος ἄλλοι. Γιὰ πολλὰ χρόνια, αὐτὸς ὁ ἀπλὸς μοναχὸς καὶ οἱ δυὸ του μαθητὲς εἶχαν δίκαιο καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φημισμένοι, δυνατοὶ καὶ σεβαστοὶ Πατριάρχες καὶ Πάπες ἦσαν σὲ θανάσιμο σφάλμα καὶ στὴν αἵρεση.²³

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος δὲν κοινω-νοῦσε μὲ κανένα Ρωμαῖκο Πατριαρχεῖο. Γιὰ ἓνα διάστημα μάλιστα, ἐπὶ Πάπα Ὀνωρίου, συμμετεῖχε καὶ ἡ Δύση στὴν αἵρεση.²⁴

Ἀπευθύνθηκαν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ἐρώτησαν:

"...Δὲν κοινωνεῖς μετὰ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως;

Καὶ εἶπεν: " Δὲν κοινωνῶ."²⁵

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης, τὸ 649 στὸ Λατερανό,²⁶ ἔχων ἤδη πρὸ πολλοῦ διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Μονοθελητικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἰσχυρίζονταν ἐπίσης οἱ Γρηγοριάτες, ἀναφερόμενοι στὸ κείμενο ποὺ γράψαμε καὶ

²³ Ἄ. Καλόμοιρου, "Τὸ Σύγκριμα", 1976, κείμενον π. Ἐφραίμ, (νῦν ἐπισκόπου), τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης, σελ. 86.

²⁴ Βλ. Βαφείδου, Ἱστορία, τόμ. Α', σελ. 251

²⁵ "Μάξιμον τοῦ Ὁμολογητοῦ διήγησις τῆς κινήσεως γενομένης μετὰ τοῦ κυρίου Ἀββᾶ Μαξίμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν ἀρχόντων ἐπὶ σεκρέτου. 2) Πρὸς Ἀναστάσιον μονάζοντα. 3) Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἧτοι τὰ ἐν Βιζύῃ παρὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπισκόπου Καισαρείας Βιθυνίας καὶ αὐτοῦ διαλεχθέντα", ὑπὸ Εὐθυμίου Ἱερομόναχου, Ἱερὸν Κελλίον, Ἅγιος Γεώργιος, Κερασιά, Ἁγίου Ὁρους, 1997, σελ. 19, P.G. 109, 129.

²⁶ Βλ. Στεφανίδου, Ἱστορία, σελ. 245.

σχετίζεται μὲ τὴν στάση τοῦ Ἁγίου Μάξιμου, τὴν διακοπὴ δηλ. τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν Σέργιο καὶ τοὺς Μονοφυσιτικούς θρόνους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ τὸ 626 ἀπὸ τὴν Κύζικο, ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Κύζικο φεύγοντας τὴν κοινωνίαν πρὸς τοὺς Μονοθελητές, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους τάχα λόγους!²⁷

Ἐγραφαν ἐπὶ λέξει:

"Ἀμέσως μετὰ λέγει²⁸: "Ἡ φυγὴ γίνεται ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο". Πρόκειται γιὰ πρωτοφανὲς ψεῦδος. Κανεὶς βιογράφος δὲν ἀναφέρει ὅτι ἡ φυγὴ τοῦ 626 ἔγινε λόγω διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, οἱ Ἅγιοι Μάξιμος καὶ Σωφρόνιος εἶχαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ τὸν Σέργιο Κωνσταντινουπόλεως ἕως τὸ 634."

Στὴ συνέχεια παραθέτουμε, τί ἀκριβῶς γράψαμε καὶ τὸ κείμενο τοῦ βιογράφου τοῦ Ἁγίου Μάξιμου γιὰ νὰ δοῦμε ἂν "πρόκειται γιὰ πρωτοφανὲς ψεῦδος":

"Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μάξιμου ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος τὸ 626 ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὴν Κύζικον στὴν Ἀφρική, λόγω κηρύξεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ ἀπὸ τὸν Σέργιον.²⁹ Ἡ φυγὴ γίνεται, ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο.

Τὸ 632 ἔρχεται στὴν Καρχηδόνα, στὴν Μονὴ Εὐκρατᾶ, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος καὶ ἄλλος φυγάς ἐκ Παλαιστίνης, αὐτὸς ὁ Σωφρόνιος καὶ προϊστάτο μάλιστα τῆς μοναχικῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρου, οἱ ὁποῖες ἀπέληξαν τὸ 633 στὴν ἐνωτικὴ συμφωνία, τὴν

²⁷ Στὸ "Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίες..." σελ. 47, 2, τὸ κείμενο αὐτὸ τὸ ἐνέκρινε τότε καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης!

²⁸ (Γιὰ τὸν γράφοντα).

²⁹ P.G. 90, 73 ἐπ.

"ὕδροβαφῆ ἔνωσιν,"³⁰ μὲ ὑποχωρήσεις, οἱ ὁποῖες διαμόρφωσαν τὸν Μονοθελητισμό.

Καὶ οἱ δύο Ἅγιοι ἔρχονται στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ὀργανώσουν ἀντίδραση.³¹

Ἡ "ψῆφος" ἦταν ἡ αἰτία τῆς φυγῆς τῶν Ἁγίων στὴν Αἴγυπτο! Ἀπὸ ἐκεῖ γράφουν καὶ στηλιτεύουν τὴν κακοδοξία."

Αὐτὰ γράφαμε στὸ τεῦχος 28 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων".

Οἱ Γρηγοριάτες διαστρέβλωσαν τὰ κείμενά μας, συκοφαντήσαν τοὺς Ἁγίους, καὶ μᾶς καταλόγισαν ἀδίκως ὅτι ψευδόμασταν, ὅταν ἀναφέραμε ὅτι "ὁ Ἅγιος Μάξιμος εἶχε διακόψει τὴν κοινωνία τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν πολὺ νωρίτερα"³²:

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γράφει ἐπὶ λέξει³³:

"Ἐπεὶ δ' ἐώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, τὴν τῶν Μονοθελητῶν τηνικαῦτα αἵρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καὶ δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν ἀύξανομένην, ἔστνε μὲν καὶ πένθει βαρυτάτῳ συνείχετο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καὶ τοὺς τὰ παράνομα δρῶντας, οὐκ εἶχε δ' ὅ,τι καὶ πράξοιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καὶ Ἐῶαν μικροῦ πᾶσαν καταλαβόντος καὶ Ἐσπέριον. Ὅθεν καὶ ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τούθ' εὕρισκε μόνον ἑαυτῷ τὸ λυσιτελοῦν, καὶ τοῖς πράγμασιν. Ἐπεὶ γὰρ ἐγίνωσκε τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τοῦ τοιοῦτου καθαρεύουσας μύσους, καὶ ὅσον ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καὶ νήσοις ἐκείναις ταῖς πέριξ, λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκείσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καὶ τοῖς ἐκεῖ συνεπόμενος ὀρθοδοξοῖς· οὐκ ἀμογητὶ μὲν, οὐδ' ἄνευ καμάτου καὶ ταλαιπωρίας, τὴν τοσαύτην ἠνυκῶς ὁδὸν, πάντα δ' ὁμως ἐλάττω τῆς καλῆς προθυμίας τιθέμενος συμβούλους τάχα καὶ τοῖς κάτ'

αὐτὸν μονάζουσι χρησάμενος τῆς ἀφίξεως, ὧν εἰ καὶ τὴν διάξενον βαρεῖαν καὶ οὐδὲ φορητὴν εἶχεν, ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλο τι παρὰ τὰ βεβουλευμένα δρᾶσαι, τοῦ καιροῦ στενοχωροῦντος αὐτόν, καὶ τὴν ἀναχώρησιν ἐπιτρέποντος. Ἀλλὰ γὰρ ὁ λόγος προεκδραμῶν, παρήκε τὰ ἐν τῷ μέσῳ εἰπεῖν, καὶ ὅθεν τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ πονηρὰ αὐτῆ δόξα καὶ ἀποτρόπαιος, οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν ταράξασα, καὶ πολλοὺς εἰς τὸν ὅμοιον ὑποσύρασα ὄλισθον."³⁴

³⁴ "Ἐπειδὴ ὁμως ἔβλεπε, ὅπως εἶπα πῶς πάνω, νὰ ἐπεκτείνεται τότε ὅλο καὶ περισσότερο ἡ αἵρεση τῶν Μονοθελητῶν καὶ νὰ μεγαλώνει μέρα μετὰ τὴν μέρα ἀπὸ τῆς προσπάθειες τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας, στέναζε καὶ βασανιζόταν ἀπὸ λύπη βαρῦτατη, οἰκτιρόντας πάρα πολὺ καὶ τοὺς δράστες τῆς παρανομίας. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει ὁ ἴδιος, ἔχοντας τὸ κακὸ ἀπλωθεῖ τόσο πολὺ καὶ λίγο ἀκόμα ἤθελε νὰ καταλάβει ὅλη τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύση. Γιαυτό καὶ μέσα σὲ τόσα δεινά, βρίσκει τὸ ὅτι αὐτὸ μονάχα ἦταν ὠφέλιμο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ πράγματα.

Ἐπειδὴ λοιπόν, ἤξερε ὅτι ἡ παλαιὰ Ρώμη ἦταν καθαρὴ ἀπὸ αὐτῆ τῆς ἀκαθαρσίας (τὸν μολυσμὸ), καθὼς καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλων τόπων καὶ νησιῶν ἐκεῖ γύρω, ἀφήνει τὰ ἐδῶ καὶ φθάνει ἐκεῖ γιὰ νὰ δώσει τὴν συνηγορία του μετὰ τὸ λόγο καὶ νὰ στηρίξει τοὺς ἐκεῖ Ὀρθοδόξους συμβαδίζοντας μαζί τους. Καὶ δὲν διάνυσε τὸ ταξίδι αὐτὸ χωρὶς κόπο, οὔτε χωρὶς κούραση καὶ ταλαιπωρία, ἢ προθυμία του ὁμως τὰ νικοῦσε ὅλα. Γιὰ τὴν ἀφιξὴ του ἐκεῖ εἶχε χρησιμοποιήσει συμβούλους ἐκείνους πού μονάζαν μαζί του. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἦταν βαρὺς καὶ ἀνυπόφορος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάνει ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ πού εἶχε σκεφθεῖ, καθόσον τὸν πίεζε ἡ περίστασις καὶ τὸν καλοῦσε νὰ ἀναχωρήσει. Ὁ λόγος μου ὁμως προέτρεξε καὶ παρέλειψε νὰ ἀναφέρει τὰ ἐνδιάμεσα καὶ ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε αὐτὴ ἡ πονηρὴ καὶ ἀπαίσια δοξασιά, πού τόση ταραχὴ προκάλεσε στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τόσοις πολλοῖς παρέσυρε στὸν κοινὸ κατήφορο. Εἶναι, λοιπόν, ἀνάγκη νὰ ἐκθέσουμε λίγα γι' αὐτὴν, κι ἔπειτα νὰ προσθέσουμε στὴν ἀφήγησή μας ὅσα ἀκολουθοῦν.

Τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας εἶχε ἀναλάβει τότε ὁ Ἡράκλειος καὶ ὁ Σέργιος εἶχε τὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Καὶ πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλειος καὶ ὅλοι οἱ παλατιανοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τύχαιναν ν' ἀποδέχονται τὴν Ὀρθόδοξη πίστι. Ὁμολογοῦσαν καὶ κήρυτταν δύο φύσεις καὶ δύο ἐνέργειες καὶ θελήματα στὸ Χριστὸ μου, τὸ Θεῖκό καὶ τὸ ἀνθρώπινο. Ἀλλὰ

³⁰ P.G. 90, 77.

³¹ ΘΗΕ τ. 11ος, σελ. 616.

³² P.G. 91, 589 ἐπ.

³³ P.G. 90, 73, 76. Τὸ κείμενο αὐτὸ παραθέσαμε αὐτοῦσιο στὴν τρίτη μας ἀπάντησι πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου.

Ποιὸς ἔλεγε, λοιπόν, πρωτοφανῆ ψεύδη;

Ἀναχώρησε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Κύζικον τὸ 626 ναὶ ἢ ὄχι, λόγω τῆς ἐκτεινομένης αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ κάθε ἡμέρα αὐξανόταν ἀπὸ τοὺς προστάτες τῆς ἀσεβείας³⁵ καὶ λόγω τοῦ ὅτι τὸ κακὸ τῆς αἰρέσεως ἐξεχύθη παντοῦ καὶ κατέλαβε καὶ τὴν Δύση καὶ τὴν Ἀνατολή;

Ἄφησε ὁ Μέγας Ὁμολογητὴς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Κύζικον μὲ πόνον ψυχῆς καὶ ἦλθε στὴν Ἀφρική γιὰ νὰ ἐνωθῆ καὶ νὰ ἀγωνισθῆ μὲ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Ὁρθοδόξους = "ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τοῖς ὀρθοδόξοις".

Οἱ Μονοθελητὲς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ Σέργιος, ὀνομάζονται προστάται τῆς ἀσεβείας ἀπὸ τὸν βιογράφο τοῦ Ἁγίου.

Τὴν κοινωνίαν τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας φεύγει ὁ ἅγιος Μάξιμος.

ἀλοῖμονο γι' αὐτόν, ἔπειτα ἀπὸ τὰ πολλά τρόπαια κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τὰ περιφανῆ ἀνδραγαθήματα ἐναντίον τῶν Περσῶν, **ὅταν μεταβλήθηκε τὸ δόγμα ἀπ' τὸ ὀρθό, ἄρχισαν νὰ μεταβάλλονται καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα, καὶ σεβαστό μέρος τοῦ λαοῦ μεταστράφηκε στὸ ἀντίθετο.** Αἴτιος γιὰ τὴν μεταστροφή τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ἐκεῖνος ὁ Ἀθανάσιος, ὁ ἀποκαλούμενος ἔτσι, πατριάρχης τῶν Ἰακωβιτῶν, ἄνθρωπος πλάνος καὶ πιὸ δεινός ἀπὸ ὅλους στὸ νὰ συγγέει τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸς πῆγε στὸν Ἡράκλειο, ὅταν ἦταν στὴν Ἱερὰπολη τῆς Συρίας, καὶ πλησιάζοντάς τον ἕπουλα καὶ δόλια τὸν δελιάζε μὲ ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ δεχόταν καὶ τὴν Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας, ἢ ὅτι πρέσβευε τίς δύο φύσεις ἐνωμένες σὲ ὑπόσταση, γιὰ τὸ Ἡράκλειο, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνώσει σ' ἐκείνη τὴν σύνοδο τὸν ἴδιο τὸν Ἀθανάσιο, στὸν ὁποῖο ὑποσχόταν τὸ θρόνο τῆς Ἀντιόχειας, καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσους ἔβλεπε ὅτι δὲν συμφωνοῦσαν, ἂν καὶ ἀπὸ ἀφέλεια καὶ κουφότητα νοῦ ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν προσήλκυσε κανένα, **ἐπέσυρε εἰς βάρος του καὶ τὴν κακοδοξία.**"

³⁵ Ἀπὸ τὸν Σέργιον δηλ. καὶ τὸν Ἡράκλειο = "Ἡρακλείου τῶν τῆς βασιλείας σκήπτρων ἐπειλημμένον, καὶ Σεργίου τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέποντος θρόνον", P.G. 90, 76 C.

Θὰ χρειαζόταν μεγαλύτερος σεβασμὸς στὸν **Μεγάλον Ὁμολογητὴ Ἅγιο** τῆς Ἐκκλησίας μας **ἀπὸ τοὺς νεοφανεῖς ὑπερασπιστὲς τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου.**

Καὶ μόνον ἡ προσωνυμία **Ὁμολογητῆς** θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει τοὺς διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πιὸ προσεκτικούς.

Ἀγωνίσθηκε μὲ σθένος ὁ Ἅγιος **ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, τῆς πονηρᾶς καὶ ἀποτρόπαιας δόξας, πὺ τόσο πολὺ τάραξε τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ σώσει τοὺς χριστιανούς, ἀπὸ τὸ "μύσος"** = τὸν μολυσμὸν τῆς αἰρέσεως, γιὰ τὸ πολλοὶ παρασύρονταν στὴν ἀπώλεια καὶ στὴν καταστροφή.

Γι' αὐτὸ δίσταται τῆς κοινωνίας τῶν Μονοθελητῶν, διακόπτει τὴν κοινωνία, φεύγει καὶ ἐνώνεται μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀφρικής, τοὺς ὁποίους καὶ στηρίζει στὴν Πίστιν.

Στὴν Ἀφρική, ὅπου ἔρχεται εὐρίσκει καὶ **τὸν ἄλλον μέγαν φυγά, τὸν Ἅγιο Σωφρόνιο,** πὺ ἦταν ἀκόμη Μοναχός. Καὶ μαζί ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιὰ τὸ ἔγινε φυγὰς καὶ ὁ Ἅγιος **Σωφρόνιος,** ὅπως καὶ ὁ Ἅγιος **Μάξιμος,** μήπως γιὰ τὸ κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητὲς;³⁶

Βλέπουμε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅτι δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ παρουσίαζε στὸ παρελθόν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, ἀναλαμβάνοντας νὰ δικαιολογήσει τὰ ἀπαράδεκτα τῶν προστατῶν τῆς σύγχρονης ἀσεβείας, ἀλλὰ διαστρεβλώνει διαρκῶς καὶ τὰ γραφόμενά μας.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς αἰρέσεως ἀντιστάθηκαν **οἱ Ἅγιοι,** ἔγιναν φυγάδες ὡς ἀληθεῖς Μοναχοί.

Διέκοψαν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Μονοθελητὲς καὶ κατόρθωσαν νὰ συγκληθοῦν Τοπικὲς Σύνοδοι, τὸ 634 στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ **τὸν Ἅγιο Σωφρόνιο,** πὺ ἦταν ἤδη Πατριάρχης, τὸ 641 ἐπὶ πάπα

---

³⁶ Βλ. καὶ **Π. Τρεμπέλα,** "Δογματικὴ", Τόμ. Β', σελ. 368, "μόνοι δύο Μοναχοὶ ἀντέστησαν κατ' αὐτῆς (τῆς αἰρέσεως), ὁ **Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς** καὶ ὁ **Σωφρόνιος,** περὶ οὓς συνήχθησαν καὶ πᾶσα ἡ τὸ γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττουσα μερὶς τοῦ ποιμνίου".

Ἰωάννου Δ' στή Ρώμη, τὸ 646 στήν Καρχηδόνα καὶ τὸ 649 πάλι στή Ρώμη μὲ τὸν Ἅγιο Μαρτίνο τὸν Μάρτυρα καὶ Ὁμολογητὴ, πρὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ Τοπικὲς αὐτὲς Σύνοδοι καταδίκασαν τὸν Μονοθελητισμό. **Καὶ πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς Συνόδους,** ὅπως ἀποδείξαμε, οἱ Ἅγιοι δὲν ἔχουν καμμία **κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές.**

Θὰ ἦταν ἐξάλλου παράλογο νὰ ἀγωνίζονται νὰ συγκληθοῦν Σύνοδοι καὶ ταυτόχρονα νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ αὐτοὺς πὺ ἀγωνίζονται νὰ καταδικάσουν. Μὲ αὐτοὺς δηλ. οἱ ὅποιοι τοὺς δίωκαν, καὶ ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ ἔγιναν φυγάδες στήν Αἴγυπτο!

Ἄφοῦ, λοιπόν, ἔτσι ἔχει ἡ ἱστορική ἀλήθεια, ἀνατρέπονται καὶ τὰ αἶολα ἐπιχειρήματα τῆς Μονῆς Γρηγορίου, πὺ θέλαν τοὺς Ἅγίους κοινωνικοὺς πρὸς τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές!

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ προσπάθεια, πάση θυσία, νὰ διαβάλουν τὴν ἀξιοπιστία αὐτῶν πὺ τόλμησαν νὰ τοὺς ἐλέγξουν, παρουσιάζοντάς τους ὡς ψευδόμενους!...

Λέγοντας ὅτι ἐκεῖνοι πὺ τοὺς ἔλεγχαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἐλέγχουν γιὰ τὴν κοινωνία τους μὲ τὸν Οἰκουμενισμό κηρύσσουν τάχα κακοδοξίες καὶ γυμνῆ τῆ κεφαλῆ αἵρεσιν! Ἀκόμη καὶ μὲ διαστροφῆ τοῦ βίου τῶν μεγάλων Ὁμολογητῶν Ἁγίων!...

3. Συνέχεια τῆς ἀναιρέσεως τῶν κατηγοριῶν κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων τῶν Γρηγοριατῶν μοναχῶν

Ἐγραφαν ἐπίσης οἱ Γρηγοριάτες, θέλοντας νὰ παρουσιάσουν τὶς σημερινές προδοσίες τῆς πίστεως ὡς κανονικά ἐγκλήματα καὶ ὄχι ὡς αἵρεση:

"Τιὰ ὅσους παρανομοῦν ἐναντι τῶν ἱερῶν κανόνων.

Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτῶν πὺ παραβαίνουν (περισσότερο ἢ λιγότερο τοὺς ἱεροὺς κανόνες, χωρὶς νὰ θίγουν τὰ δόγματα, εἶναι τελείως διαφορετικῆ. Οἱ κανόνες ΙΓ', ΙΔ' καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ' συνόδου, (ἐπὶ ἀγίου Φωτίου), ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἐπισκόπους, πὺ

ὑπέπεσαν σὲ ὁποιοδήποτε "ἐγκλημα", πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ σποραδικές, ἀνεπίσημες καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως κακόδοξες δηλώσεις, συμφωνίες ἢ θεωρίες μεμονωμένων Οἰκουμενιστῶν δὲν συνιστοῦν σὲ καμμία περίπτωση ἐπίσημη διακήρυξη αἵρεσεως."

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων, (κανονικά ἐγκλήματα), καὶ ἐμεῖς δὲν διαφωνοῦμε, τὸ ξεκαθαρίσαμε, ὅταν ἀναφέραμε τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων κατὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου.

Ὅταν ὅμως γίνονται συνεχῶς οὐνιτικά συλλεΐτουργα μὲ τοὺς καταδικασμένους ἑτεροδόξους, Λατίνους, Μονοφυσίτες καὶ Προτεστάντες, ὅταν ὑπογράφονται ἐπίσημες καὶ πανηγυρικές κοινές δηλώσεις καὶ συμφωνίες μὲ τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς Μονοφυσίτες ἀπὸ ὀλόκληρης τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἡ μυστηριακὴ διακοινωνία, τὸ κοινό Ποτήριο, οἱ κοινές ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες κάθε εἴδους, οἱ κοινοὶ γάμοι, οἱ βαπτίσεις καὶ οἱ κηδεῖες, μὲ τοὺς αἰρετικούς ἑτεροδόξους ἔχουν γίνει καθημερινὴ πρακτικῆ, ὅταν τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, μὲ τὸ ὅποιο κοινωνοῦν ὅλοι οἱ πεπτωκότες ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστές, ἔχει ἐπισήμως ἐνωθεῖ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, ἀλλὰ καὶ κυρίως ὅταν γίνονται συμπροσευχές ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἀλλοθρήσκους, τότε τὸ κινδυνευόμενον καὶ τὸ μολυνόμενον εἶναι ἡ Πίστις στὸν Χριστόν. Τότε φυσικά δὲν πρόκειται γιὰ κανονικά ἐγκλήματα, ὅπως αὐθαιρέτως τὰ χαρακτηρίζε ἡ Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ διδασκαλία καὶ ἔργα τῶν νεκροποιῶν αἵρέσεων, τῶν Λατίνων, τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ τοὺς ὁποίους κοινωνοῦν συνεχῶς, ἀμέσως καὶ ἐμμέσως διὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.

Καὶ τὴν κοινωνία τῶν σεσηπτότων καὶ τῶν νεκροποιουμένων μελῶν ὀφείλουμε νὰ φεύγουμε, γιὰ νὰ σωθοῦμε πρῶτα ἐμεῖς καὶ νὰ σώσουμε τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα, τὴν αἵρεση καὶ τὸν ἐπερχόμενο γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πνευματικὸ θάνατο, μένοντες ἐμεῖς ὑγιεῖς καὶ ζῶντες, ἀναπνέοντες καὶ τρεφόμενοι ἀπὸ τὸ

Πανάγιο Πνεῦμα στά ἀμόλυντα ἀπό τήν αἵρεση θυσιαστήριά μας, μή σηπόμενοι καί συναποθνήσκοντες ἀπό τήν κοινωνία μέ τά μεμολυσμένα, σεσηπότα καί θνήσκοντα μέλη, τούς αἰρετικούς πεπτωκότες περί τήν Πίστιν πρώην ὀρθοδόξους.

Ἐγκλήματα εἶναι οἱ προσωπικές ἀμαρτίες, (π.χ. ἠθικές πτώσεις, ἱεροσυλεῖες καί διοικητικές ἀτασθαλίες) τῶν ποιμένων, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, καί ὄχι ἡ μυστηριακή, ἡ συμπροσευχητική διακοινωνία μέ τούς αἰρετικούς καί ἡ ἀναγνώριση πανάρχαιων αἰρετικῶν ἀπό ὄλες σχεδόν τίς τοπικές ἐκκλησίες, ὅπως συνέβη μέ τά κείμενα τοῦ Μπαλαμάντ καί τοῦ Σαμεπεζύ.

Ἐν προκειμένῳ πρόκειται γιά ἐπίσημες συμφωνίες, πού τά συμφωνηθέντα ἐφαρμόζονται ἔκτοτε στήν πράξη μέ τήν καθημερινή διακοινωνία τῶν καλουμένων ἀκόμη "ὀρθοδόξων", ἀλλά αἰρετικῶν κατ' ἀλήθεια, Νεοημερολογιτῶν, μετὰ τῶν Μονοφυσιτῶν, τῶν Παπικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν.

4. Ὁ Οἰκουμενισμός

Αἵρεση εἶναι "τὸ ἓν τινι παρεκκλίνει τῶν κειμένων ἡμῖν δογμάτων, περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως" κατὰ τὸν **Μ. Βασίλειον**.³⁷

Ὁ κηρυσσόμενος Οἰκουμενισμὸς εἶναι μεγίστη αἵρεσις, ἐπειδὴ μέ τήν αἵρεση αὐτὴ ἀνατρέπεται ἡ Πίστις στήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Αὐτὸ δὲν κήρυξαν μέ λόγους καί μέ ἔργα οἱ ἀποστάτες Ἀθηναγόρας, Δημήτριος καί Βαρθολομαῖος ἐπανειλημένως καί συστηματικά καί ὄχι σποραδικά, ὅπως συσκοτιζαν τήν ἀλήθεια οἱ Γρηγοριάτες μέ παλαιότερα κείμενά τους;

Κατὰ πόσον εἶναι σποραδικές καί ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας οἱ ἐπίσημες δηλώσεις, τά οὐνιτικά συλλείτουργα καί οἱ πανθηρησκιακές συμπροσευχές ὅλων τῶν πατριαρχικῶν, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τά στοιχεῖα πού παρατίθενται συνεχῶς τά τελευταῖα χρόνια στοὺς "Ἁγίους Κολλυβάδες".

³⁷ Καί κατὰ τούς Γρηγοριάτες! Ἐνθ. ἄνωτ. "Οἱ ἐκκλησιολογικές κακοδοξίες..." σελ. 16

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμπροσεύχεται ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὄχι μόνον μέ ἑτεροδόξους αἰρετικούς ἀλλὰ καί ἑτεροθρήσκους, καί νὰ μᾶς λένε οἱ Γρηγοριάτες ὅτι ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ τήν ... "ἐκκλησία"(!) ὅταν διακόπτουμε τήν κοινωνία τῶν πρωταρχῶν τῆς αἰρέσεως καί ἐκείνων πού εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτούς.³⁸

Δὲν λέγει καί ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ **Στουδίτης** ὅτι **ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον οἱ αἰρετικοὶ ἀλλὰ καί ὅσοι κοινωνοῦν μέ αὐτούς, ἀναφερόμενος στή σχετικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου;**

Εἶναι φορέας τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ὁ κ. Βαρθολομαῖος, **ὅταν συμπροσεύχεται καί μετὰ ἱερείων τοῦ Σατανᾶ**, παστορισσῶν προτεσταντριῶν στήν Ἀμερική καί στήν Καμπέρα τῆς Αὐστραλίας, στήν Ἀσίζη καί τελευταία μέ ὄλον τό συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ μπροστά στοὺς αἰώνιους πάγους τῆς Γροιλανδίας καί **στήν Συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων μέ τὸν ἀρχιεπίσκοπο στήν Νέα Ὑόρκη;**

Ἐκφράζει τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅταν μεταδίδει τά μυστήριά του στοὺς κατολύκους στήν Ραβέννα;

Εἶναι ὀρθόδοξος πατριάρχης ὁ κ. Βαρθολομαῖος μετὰ τοῦ νεκροῦ καί σωματικά Χριστοδούλου καί τοῦ Μελετίου Καλαμαρά, ὅταν συμμετεῖχαν στήν δαιμονολατρεία τῆς Καμπέρα ἢ στίς πανδαιμονιακές ἐκδηλώσεις μέ κοινὴ λατρεία καί συμπροσευχές μέ Μωαμεθανούς, Βουδιστές, Ἑβραίους καί ὄλο τὸν συρφετὸ τοῦ Πονηροῦ, τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν;

³⁸ σελ. 14 ἐπ. καί κυρίως σελ. 15 στὸ "Ἀντιπατερικὴ ἡ στάση τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ", Ἅγιον Ὅρος 2000.

5. Οί χειροτονίες τῶν Ὁρθοδόξων

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος, Μητροπολίτης τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, πού πρῶτος ἀναθεμάτισε τόν Οἰκουμενισμό παγκοσμίως τό 1983 στό Μόντρεαλ τοῦ Καναδά

Μία ἀπό τίς βασικές κατηγορίες, πού μᾶς ἀπευθύνουν οἱ Νεοημερολογίτες σέ μελέτες μας πού γράψαμε παλαιότερα³⁹ εἶναι, ὅτι ἔλκουμε τήν διαδοχή καί τήν ἱερωσύνη μας ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασποράς, καί συγκεκριμένα ἀπό τήν Σύνοδο τοῦ Μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου **Μητροπολίτου Ἁγίου Φιλαρέτου**.

Μᾶς κατηγοροῦν, λοιπόν, ὅτι πήραμε τήν ἱερωσύνη ἀπό τούς Ρώσους⁴⁰, πού τότε ἦσαν κοινωνικοί μέ τούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές καί ἐπομένως ὅτι δέν διαφέρουμε τάχα ἀπό αὐτούς καί δέν θά ἔπρεπε νά διακόψουμε τήν κοινωνία μας μέ τά κακόδοξα Ρωμαίικα Πατριαρχεῖα καί ἰδίως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τήν Ἀρχιεπισκοπή τῆς Ἑλλάδος,⁴¹ παρά τό γεγονός ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ ἐπίσκοποι τῆς Νέας ἐκκλησίας εἶναι Λατινόφρονες⁴² καί Οἰκουμενιστές καί συμπροσεύχονται μέ ὄλο τό συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, ὄντας μάλιστα μέλη τοῦ σαντανικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν "Ἐκκλησιῶν"!

³⁹ Βλ. τεύχη 28 καί 29 τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ "Ἅγιοι Κολλυβάδες".

⁴⁰ Βλ. παλαιότερο τεῦχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων", Φθινόπωρο 2007.

⁴¹ Καί μέ ὅλους ὅσοι εἶναι κοινωνικοί πρός αὐτούς. Τό Οἰκουμενιστικό, βέβαια, πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί ὁ τυμπανιαῖος Χριστόδουλος πρωτοστάτησαν στήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

⁴² Καί ὁ τέως Νεοημερολογίτης, νεκρός καί σωματικά πλέον, ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Αὐτό ὥστόσο γινόταν πάντα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, ὅταν ἄρχιζε νά κηρῦσσεται αἵρεση.

Στήν ἀρχή ἡ αἵρεση κηρῦσσόταν ἀπό λίγους, καί ἄν ἐπεκτεινόταν, στήν συνέχεια, μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού βρισκόταν μέχρι ἐκείνη τήν στιγμή σέ κοινωνία καί μέ τούς κηρῦσσοντες αἰρετικά, ἄρχιζε ἡ ἀντίδραση. Αὐτή εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητη ἱστορική πραγματικότητα.

Ὁ ἀγώνας ἀρχίζει στήν ἀρχή μέ ἔλεγχο καί μέ διαμαρτυρίες, καί στήν συνέχεια, ἐκτεινομένης τῆς αἰρέσεως, καί ἐμμενόντων τῶν ἐπισκόπων στίς κηρῦσόμενες αἰρέσεις, ἤ στήν κοινωνία μέ καταδικασμένους αἰρετικούς, μέ τόν μοναδικό προτεινόμενο ἀπό τούς Πατέρες καί τήν Ἱερά μας Παράδοση δρόμο, **τήν ἀποτείχιση** ἀπό τούς κακοδόξους καί ἀπό ὅλους πού εἶναι κοινωνικοί πρός αὐτούς.

Εἶναι παράλογα καί ἐκτός πάσης πραγματικότητος, ὅσα ἰσχυρίζονται οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ὅτι δηλ. ἄν οἱ Οἰκουμενιστές καί Νεοημερολογίτες, πατριάρχες, ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς εἶναι αἰρετικοί ὄντως, ὅπως τούς ἀποκαλύπτουμε ἐμεῖς ὅτι εἶναι, τότε θά χανόταν, (αὐτόματα καί ἀμέσως!), ἡ ἱερωσύνη ἀπό ὅλη τήν Ἐκκλησία καί δέν θά ὑπῆρχαν μυστήρια!⁴³

Πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναζητοῦσαν ἄλλους Ὁρθοδόξους, πού διακρατοῦσαν τήν ἀπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν Πίστιν στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, μέ τούς ὁποίους κοινοῦσαν καί ἀπό τούς ὁποίους ἔπαιρναν τήν Ἀποστολική Διαδοχή.

Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία.

Μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπό ἐκείνους πού διακράτησαν τό Ἑορτολόγιο τῶν Πατέρων μας, πού κράτησαν ἀστηρή γραμμή καί ἔλεξαν τήν αἵρεση, καί στήν συνέχεια διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς, (ὅπως συνέβη μέ τήν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, τά χρόνια τῶν μεγάλων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, τῶν

⁴³ Δηλ. θέλουν νά μᾶς ποῦν ὅτι δέν εἶναι αἰρετικοί! Ὅπως ἔχουμε ἀποδείξει καί στό παρελθόν καί μέ τό παρόν ἄρθρο ἀνασκευάζουμε τίς πλανημένες ἀπόψεις τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὁ Νεοημερολογισμός - Οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεση, καί ὅσοι ἐν γνώσει ἀκολουθοῦν Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές ποιμένες ὑπόκεινται στό ἴδιο κῆριμα μέ αὐτούς καί ἀναθεματίζονται ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Μητροπολιτῶν Ἀντωνίου, Ἀναστασίου καὶ τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου), προέρχονται οἱ Ὁμολογητές καὶ συνεχίζεται ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀγῶνες, μέ διωγμούς τῶν Ὀρθοδόξων, μέ ἔξορίες, μέ βασανιστήρια καὶ μέ θανάτους ἀκόμη τῶν Ὀρθοδόξων Ὁμολογητῶν, ὅπως ἔγινε καὶ στήν μαρτυρικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας στήν Ἑλλάδα, τόσο στό παρελθόν, ὅσο καὶ στοὺς Ζηλωτὲς Πατέρες μας, πού διώκονται καὶ σήμερα καὶ τοὺς ἡρωικούς προγόνους μας, κληρικούς καὶ λαϊκούς, πού ἔμειναν πιστοὶ στά Πάτρια τὸν εἰκοστό αἰῶνα, μετὰ τὴν ἐπάρατη Νεοημερολογιακὴ ἀλλαγὴ.

Ὅτι οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, τό ἐπεξηγεῖ θαυμάσια ὁ Μέγας Ὁμολογητὴς Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης στήν θαυμάσια ἐπιστολὴ του: «...Ἐπεὶ εἰ περισσότερον διερευνῆται, ἀποκρούεται μὲν, ὡς δέ-δεικται, τὰ τῶν Πατέρων παραγγέλματα, ἐκλιμπάνει δέ τοσοῦτον τό τῆς ἱερωσύνης δῶρον, ἐφ' ὃ τό Χριστιανοὶ καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικὴν ἡμᾶς μεταπεσεῖν λατρείαν, ὅπερ ἄτοπον. Πρὸς γε καὶ ἀκριβομένους, οὕτω μηδέ ἐν Δύσει καὶ Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διὰ τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδὴ προφανῶς τῷ Ρωμαίων προέδρῳ ἐπὶ Ταρασίου τῷ προειρημένῳ συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισάριοι ἀποσταλέντες, κἄκεινου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καὶ φροῦδα ἐντεῦθεν τὰ τῆς ἱερωσύνης, ὃ ἀπαγορεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα κατὰ τοὺς ἁγίους μέτρῳ στήναι. Διότι πολλά συνέβη καὶ συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεὶς τῶν ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μηδέ οἶόν τε, οὔτε μὴν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἐχει μὲν ταῦθ' οὕτως.»⁴⁴

Βαθμιαία καὶ σταθερά, λοιπόν, ἀπομακρύνθηκε κατ' ἀρχάς ἡ Ἐκκλησία μας:

⁴⁴ PG 99, 1106. Σέ συμφωνία ἐπικαλεῖται ὁ Ἅγιος Θεόδωρος καὶ τοὺς Ἁγίους Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο καὶ Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο! Βλ. ἰδιαιτέρη ἐρμηνεία καὶ ὅλο τό σχετικὸ κείμενο στή συνέχεια τοῦ παρόντος.

α. ἀπὸ τό σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ τοὺς Νεοημερολογίτες, καὶ στή συνέχεια ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως αὐτὸ γινόταν πάντοτε μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅταν κηρυσσόταν αἵρεση.

β. μέσα σέ διωγμὸ καὶ ὄντας ἐμπερίστατη ἡ Ἐκκλησία μας, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Προέδρου μας, πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, ἀνεξήτησε καὶ πῆρε τὴν διαδοχὴ ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ Ὁμολογητὲς Ἱεράρχες τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, πού διακρατοῦσαν τό Ὀρθόδοξο Ἐορτολόγιο καὶ ἀντιμάχονταν τὸν Οἰκουμενισμό, μέ τοὺς ὁποίους κοινώνησε πλήρως.

Μεγάλες μορφές τῆς Ρωσικῆς αὐτῆς Συνόδου, ὑπῆρξαν: ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος, Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς στήν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Κιέβου, ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, ὁ διορατικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, καὶ οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης Μαξίμοβιτς καὶ ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος⁴⁵.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ἀνεγνώρισε συνοδικὰ τὴν χειροτονία τοῦ πρώτου Ἀρχιεπισκόπου μας στήν β' φάση τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγῶνα στήν Ἑλλάδα, κυροῦ Ἀκακίου. Τίς χειροτονίες πού ἔκαναν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ τοῦ Σικάγο καὶ ὁ Θεόφιλος Ἰονέσκο καὶ στή συνέχεια τίς χειροτονίες τῶν Ἀρχιερέων μας πού ἔγιναν ἀπὸ τὸν πρώτο χειροτονηθέντα ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς Ἀρχιεπίσκοπό μας Ἀκάκιο Παπᾶ μέ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῶν Ρώσων Λεόντιο Χιλῆς.

6. Ἡ θέση τῶν αἰρετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνα τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου προϋποθέτει προκατεγνωσμένη αἵρεση, γιὰ νά μπορεῖ νά γίνει ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ κηρυσσοντος αἵρεση:

Κατὰ τὴν γνώμη μας ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης,

⁴⁵ Τό λείψανό του βγῆκε ἀδιάφθορο κατὰ τὴν ἑκταφὴ του. Καὶ ἤδη ὁ Ἅγιος ἄρχισε νά θαυματουργεῖ παγκοσμίως.

ὀφείλει νά στηρίζεται στὸν **31ο Ἀποστολικὸ Κανόνα**, πού ὀρίζει ὅτι ἐπιτρέπεται καί ἐπιβάλλεται πάντοτε, ἐάν ὁ ἀποτελιζόμενος Πρεσβύτερος, καί κατ' ἐπέκταση κάθε Ὁρθόδοξος, ἐπίσκοπος, διάκονος καί μοναχός, καταγνώσει κηρυττόμενη ἑτεροδιδασκαλία καί αἵρεση, **ἐάν ἡ αἵρεση δέν εἶναι προκαταδικασμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Ἁγίους Πατέρες.**

Ἐάν ἡ αἵρεση εἶναι προκαταδικασμένη, τότε εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπίκληση καί τοῦ **ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερῶς Συνόδου**, ἢ ὅταν ἡ κηρησσομένη αἵρεση εἶναι προφανῆς κατὰ τοὺς ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος μαρτυρήσαντες Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ὅπως ἐξηγοῦμε πιὸ κάτω.

Γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος στὴν ἐρμηνεία τοῦ κειμένου τοῦ 31ου Ἱεροῦ Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,

"Εἴ τις Πρεσβύτερος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ... μηδέν κατεγνωκῶς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ, καί δικαιοσύνῃ...":

*"Ὅσοι δέ χωρίζονται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν τους πρὸ συνοδικῆς ἐξετάσεως, διατὶ αὐτὸς κηρύττει δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν καί αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτοι, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια δέν ὑπόκεινται, ἀλλὰ καί τὴν πρέπουσαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τιμὴν ἀξιῶνται, κατὰ τὸν **ιε' τῆς α' καί β'**"*.⁴⁶

Ἐάν διακόψει τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἐπισκόπου του ὁ Πρεσβύτερος, χωρὶς νά ἐπικαλεσθεῖ βάσιμα καί μέ οὐσιαστικὲς ἀποδείξεις ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος σφάλλει στὴν εὐσεβεία καί ὅτι κηρύττει αἰρετικά, τότε καθαιρεῖται ὡς φίλαρχος. **Μόνον δηλ. γιὰ λόγους πίστεως**, (ὁ κανόνας προσθέτει καί γιὰ λόγους δικαιοσύνης), **δικαιολογεῖται ἡ ἀποτείχιση τοῦ Πρεσβυτέρου** καί ἡ πῆξις ἄλλου θυσιαστηρίου, ὅπου δέν θά μνημονεύεται ὁ καταγγελλόμενος ἐπίσκοπος ὡς αἰρετικός.

Διότι κατὰ τὸν **ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερῶς Συνόδου**, τότε ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, τοῦ Πατριάρχου, τοῦ Μητροπολίτου καί τοῦ Ἐπισκόπου, ὅταν αὐτὸς κηρύσσει αἵρεση κατεγνωσμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ τοὺς Πατέρες, πρὶν καταδικασθεῖ καί ὁ

ἴδιος ὁ ἐπίσκοπος γιὰ τὴν κηρυττόμενη προκαταδικασμένη ἤδη αἵρεση:

"Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν (προκαταδικασμένην) αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως, ἑαυτοὺς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτελιζόντες, ἀλλὰ καί τῆς πρεπούσης τιμῆς, τῆς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καί μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι."

Ἔτσι ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐρμηνεία τοῦ Κανόνος καί ὁ Ἄριστινός: *"Ἐάν μερικοὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κηρύσσοντα αἵρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), πού ἔχει καταδικασθεῖ ἀπὸ σύνοδον ἢ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες καί ὄχι γιὰ κάποιο προσωπικό ἔγκλημα, εἶναι ἄξιοι κάθε τιμῆς καί ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι"*.⁴⁷

⁴⁷ **Ράλλη-Ποτλῆ**, "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων", τόμ. Β', σελ. 694. Βλ. σχετικὲς ἐρμηνεῖες τοῦ Ἁγίου Νικόδημου στὸ **Ἱερὸν Πηδάλιον**, καί στὸν **ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα** τῆς **ΑΒ' Συνόδου**, σελ. 258 καί τοῦ **Βαλασαμῶνος** στὸ τεῦχος 28, σελ. 5 τῶν "**Ἁγίων Κολλυβάδων**": καί πρὶν ὑπάρξει τελεσιδικὴ καταδικαστικὴ ἀπόφασις γιὰ τὸν αἰρετικὸν δικαιολογεῖται ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο, τὸν μητροπολίτη ἢ τὸν πατριάρχη, ὄχι λόγῳ κάποιου προσωπικοῦ ἁμαρτήματός του ἀλλὰ λόγῳ αἰρέσεως, ἐπειδὴ ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ' ἐκκλησίας ἀνερρυσθριάτως κάποια διδάγματα ξένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος.

Καί οἱ Ἁγιορεῖτες Ὀσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος στὴν θεολογικώτατη ἐπιστολὴ τους πρὸς τὸν Λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον γράφουν ὅτι *"ἐμπεριέχεται δέ καί στὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας καί μεγάλης Α' καί Β' ἐπονομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλὰ καί ὅτι πρέπει νά ἐπαινοῦνται αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοὺς πού εἶναι προφανῶς*

⁴⁶ **Ἱερὸν Πηδάλιον**, Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 34.

Βέβαια, σήμερα τό δικαίωμα διακοπής από τούς Ὁρθοδόξους τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν πεπτωκῶτων ὀρθοδόξων, Λατινοφρόνων πατριαρχῶν καί ἐπισκόπων, τῶν ἐνουμένων μέ τούς Μονοφυσίτες, τῶν συλλειτουργούντων οὐνιτικά, συνιρατευόντων καί συμπροσευχομένων μέ τούς Προτεστάντες, προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μπορεῖ νά στηριχθεῖ καί στόν ΙΕ΄ Ἱερών Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Ἱερᾶς Συνόδου, γιατί αὐτές **οἱ αἱρέσεις εἶναι προκαταδικασμένες** ἀπό πλῆθος Συνόδων καί ἀπό περισσότερους ἀπό διακοσίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Καί κατ' ἐξοχήν, γιατί κηρύσσεται μεγαλοφώνως, προφανῶς καί δημοσίως ἡ μεγάλη αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀνατρέπει τά θεμέλια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας καί τήν πίστη στήν ἀποκλειστικότητα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς μοναδικῆς σώζουσας ἀλήθειας, τῆς πίστεως εἰς τόν Ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

7. Κρίσιμα ἐρωτήματα γιά τήν θέση τῶν κηρυσόντων αἵρεση στήν Ἐκκλησία

α. Πότε, λοιπόν, νεκρώνεται τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, πού ἦταν μέχρι πρότινος ὀρθόδοξο, λόγω τῆς πτώσεως σέ σχίσμα, ὅπως συνέβη μέ τήν ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τό 1924, καί στήν συνέχεια σέ αἵρεση μέ τήν κήρυξη ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

β. Τί ὀφείλουν τότε νά κάνουν οἱ πιστοί, λαϊκοί, μοναχοί, ἱερεῖς καί ἐπίσκοποι;

γ. Πότε ἐπέρχεται ἡ πλήρης σήψη καί ἡ ἀποξένωση ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

αἰρετικοί καί διδάσκουν δημόσια αἰρετικά διδάγματα, καί πρίν νά ὑπάρξει συνοδική καταδίκη τους", ἀκριβῶς "ἐπειδή ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν ἀναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατά τήν τέλεσιν τῆς ἀναμιμάκτου θυσίας, τήν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν μέ τόν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καί τό φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στήν ἐξήγησιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱεροουργῶν καί τό ὄνομα τοῦ Ἀρχιερέως ... καί ὅτι εἶναι κοινῶν αὐτοῦ καί τῆς πίστεως καί διάδοχος τῶν Θεῶν μυστηρίων ... (καί) ὅτι μολυσμόν ἔχει ἡ κοινῶν μέ μόνην τήν ἀναφοράν αὐτοῦ, ἔστω καί ἄν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων".

δ. Νεκρώνεται ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα ἀμέσως, ὅταν κάποιοι ἐπίσκοποι ἢ καί πατριάρχες κηρύσσουν αἵρεση;

ε. Ἐκπίπτουν τῆς Ἱερωσύνης ὅλοι ὅσοι κοινωνοῦν μέ τούς αἰρετικούς αὐτούς μέχρι ἐκείνη τήν στιγμή πού κηρύσσεται ἐπ' ἐκκλησίας ἡ αἵρεση;

στ. Πότε κατά τούς Θεοφόρους Πατέρες καί τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, ἐπερχομένης τῆς πλήρους νεκρώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, δέν ὑπάρχουν μυστήρια στούς αἰρετικούς;

ζ. Καί, τέλος, **ποιός εἶναι ἀρμόδιος** νά προσδιορίσει τόν χρόνο καί νά ἀποφανθεῖ περὶ τῆς νεκρώσεως μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας; **Χρειάζεται νέα καταδίκη ἐκείνων τῶν ἐπισκόπων, πού κηρύσσουν αἵρεση, ἡ ὁποία εἶναι προκαταδικασμένη**, ὅταν οἱ ἐπίσκοποι αὐτοί πού κηρύσσουν τήν προκαταδικασμένη αἵρεση ἀνήκον μέχρι πρότινος στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία;

Στά πιά πάνω ἐπιτακτικά τιθέμενα ἐρωτήματα ὀφείλουμε νά ἀπαντήσουμε στηριζόμενοι στήν διδασκαλία **τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων:**

α. Ὅταν ἓνας ἐπίσκοπος κηρύξει αἵρεση, ἔστω καί προκαταδικασμένη, δέν εἶναι δυνατόν νά χάνεται ἀμέσως ἡ χάρις γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία.

Γιατί, ἀκριβῶς, ὁ ἐπίσκοπος δέν ἐνεργεῖ ἀνεξάρτητα ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό Σῶμα.

Εἶναι προεστώσ τῆς τοπικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι κεφαλή.

Ἐνεργεῖ, λοιπόν, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί βρίσκεται σέ κοινωνία μέ ὅλες τίς κατά τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, πού τό πιθανότερο εἶναι νά μήν ἔχουν πέσει καί αὐτές σέ αἵρεση καί νά ἐξακολουθοῦν νά τόν ἀναγνωρίζουν, ὅπως καί ὅλη τήν τοπική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στήν ὁποία ἀνήκει.

Τήν ἀγιαστική Χάρη καί τό κῦρος τῶν θείων Μυστηρίων δέν τά παρέχει ὁ τελῶν αὐτά ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερεύς, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν καθολική Ἐκκλησία καί δέν εἶναι ἀπλοῦν μέσον καί ὄργανον μεταδοτικόν τῆς Χάριτος, ἀλλ' ἡ Ὁρθόδοξος ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, τῆς θριαμβεύουσας

καί τῆς στρατευόμενης, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας τελοῦνται αὐτά.

Καί γιά τόν λόγο αὐτό, βέβαια, εἶναι δυνατή καί ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ μὴ ὀρθοδοξοῦντος ἐπισκόπου, κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνες. Ἡ καθολική ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται ἀσάλευτη ὑπό τόν ἱερέα μέ τό ποιμνιό του πού ἀποστασιοποιήθηκε ἀπό τόν ψευδ-επίσκοπο.⁴⁸

β. Ἐπιβάλλεται ὁμως ἄμεσα, ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐάν εἶναι ὄντως Ὁρθόδοξο, νά ἐλέγξει τόν ἐπίσκοπο, νά τόν συνετίσει, καί τελικά, ἂν δέν ὀρθοδοξήσει, νά τόν ἐκβάλλει.

Ἐάν τό ἐκκλησιαστικό ὀρθόδοξο σῶμα δέν ἀντιδράσει καί ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται σέ κοινωνία μαζί του, καί οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας σιωποῦν ἢ ἀνέχονται, ἢ, πολύ περισσότερο, συμφωνοῦν μέ τήν κακοδοξία του, **ἐπέρχεται βαθμηδόν ἡ σήψη τοῦ ὅλου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.**

γ. Ἐάν, λοιπόν, συνεχίζεται ἡ αἰρετική βλασφημία, **σιγά-σιγά σήπεται καί τό σῶμα καί βαθμηδόν ἐπέρχεται ἡ νέκρωση.** Ἐπέρχεται ὁ πνευματικός θάνατος ὅλου τοῦ σώματος. Γιατί, βέβαια, γιά νά μὴν ἀντιδράσουν, κλήρος καί λαός, σημαίνει ὅτι βρίσκονται σέ πνευματική νεκρική νάρκωση. Εἶναι αὐτοί γιά τούς ὁποίους ὁ Κύριος εἶπε "ἄφες τούς νεκρούς θᾶψαι τούς ἑαυτῶν νεκρούς".

Μόνον ὅσοι χωρισθοῦν τῶν τοιοῦτων ψευδεπισκόπων καί τοῦ νεκροποιουμένου σώματος σώζονται. Μένοντας δέ ὑγιεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ὀδηγοῦν καί ἐκείνους πού τούς ἀκολουθοῦν, κληρο καί λαό, στήν σωτηρία.

Ὁ ἐπίσκοπος δηλ. εἶναι μία ρίζα, πού δηλητηριάζει ὅλον τό δένδρον (τῆς ἐκκλησίας) μέ τήν κηρυσσόμενη κακοδοξία, ἐάν δέν ληφθεῖ πρόνοια νά ἀποκοπεῖ καί νά μείνουν ὑγιεῖς οἱ ἄλλες ρίζες γιά νά μὴν μολυνθοῦν καί αὐτές καί ὅλον τό δένδρο ξηρανθεῖ καί νεκρωθεῖ.

⁴⁸ Σύγκρινε Διασάφηνις ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου Σεβασμιωτάτου π. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, 18.01.1945, σελ.7.

δ. Τά γεγονότα αὐτά, τῆς βαθμιαίας δηλ. ἀπονεκρώσεως, λαμβάνουν χώραν ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἂν ἔχει συγκληθεῖ σύνοδος ἢ ὄχι.

Ὁ πνευματικός θάνατος καί ἡ νέκρωση, ἡ τελεία σήψη καί ἡ ξήρανση, ἐπέρχονται εἴτε συγκληθεῖ σύνοδος εἴτε ὄχι, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρξει χειρουργική ἐπέμβαση καί τομή, καί στήν συνέχεια ἀπομάκρυνση τοῦ θανατηφόρου καρκινογόνου ἀποστήματος, διότι τότε ὁ καρκίνος ἐξαπλώνεται καί καταλαμβάνει σιγά-σιγά ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, τό ὁποῖο νεκροποιούμενο, πεθαίνει.

Ἡ Σύνοδος πού θά συγκληθεῖ, καί ἂν συγκληθεῖ, **διαπιστώνει τόν θάνατο.**

Εἶναι δυνατόν ὁμως ἡ σήψη καί ἡ νεκροποιός αἴρεση νά μὴν ἔχει προχωρήσει παντοῦ.

ε. Γιαυτό, ἀκριβῶς, χρειάζεται ὀπωσδήποτε καί νέα Σύνοδος, ἀκόμη καί γιά ἤδη κατακερματισμένη αἴρεση πού κηρύσσεται πάλι:

Ἡ Σύνοδος θά ἀκούσει τούς κατηγορούμενους, πού ἴσως ἀγωνίσθηκαν κατά τῆς αἰρέσεως καί πού ἔχουν δικαίωμα νά ἀπολογηθοῦν. Εἶναι δέ δυνατόν ἄλλους ἀπό αὐτούς νά τούς δεχθεῖ καί ἄλλους ὄχι, **ἀφοῦ τούς ἀκούσει.**⁴⁹

Τό δικαίωμα τῆς προηγουμένης ἀκροάσεως καί ἀπολογίας εἶναι ἱερό καί ἀναφαίρετο δικαίωμα ὄλων, ἀφοῦ καί ὁ Κύριος δέν ἐξεδίωξε τούς πρωτοπλάστους ἀπό τόν Παράδεισο πρὶν ἐρωτηθοῦν καί ἀπαντήσουν, παρά τό γεγονός ὅτι ὡς παντογνώστης, γνώριζε τήν παράβαση καί τήν παρακοή.

Ἡ Σύνοδος θά ἐξετάσει, ἂν ὄντως ὑπάρχει κηρυσσόμενη αἴρεση καί ἂν οἱ καταγγελίες ἐπὶ αἰρέσει τῶν προεστώτων εἶναι ἀληθεῖς.

Εἶναι δυνατόν οἱ καταγγέλοντες νά κινοῦνται ἀπό φθόνο, νά κατανοοῦν ἐσφαλμένα τούς Ἱεροῦς Κανόνες καί τά θεολογικά καί νά ὀδηγοῦνται σέ ἐσφαλμένες καταγ-γελίες.

⁴⁹ Βλ. ἐρμηνεῖα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανόν, ἀπό τόν Ἅγιον Νικόδημον πρὸ κάτω, καί τίς θέσεις τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Πλείστα άλλα θέματα είναι δυνατόν νά ανακύπτουν, πού πρέπει νά ἐξετασθοῦν ἀπό Ὁρθόδοξη Σύνοδο πού θά τηρεῖ ὅλες τίς ἀπαραίτητες νομοκανονικές, (δικαιοκρατικές), προϋποθέσεις γιά νά προχωρήσει στήν διάγνωση.

Αὐτά, βέβαια, ἰσχύουν ἐάν ἡ αἵρεση δέν εἶναι προφανής, δέν κηρύσσεται παρρησιαζόμενη πανηγυρικά καί μέ ἐπίσημες καί φανερές συμφωνίες, ὄχι μεμονωμένων ἐπισκόπων, ἀλλά ὁλόκληρων πατριαρχείων καί τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως συμβαίνει σήμερα.

Οἱ ἐνέργειες καί ἡ στάση τῶν σημερινῶν αἰρετικῶν Νεοημερολογιτῶν καί Οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καί τῶν ἱερέων συγκροτοῦν τό **παισιφανές καί πασιδήλον** τῆς αἰρέσεως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν παρούσα μελέτη.

στ. Σύμφωνα, πάντως, πρὸς τοὺς κανόνες α΄ καί β΄ τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅσοι προσχωροῦν στοὺς αἰρετικούς, ἐκπίπτουν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί τῆς Ἱερωσύνης.

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ Ἅγιοι Σάββας καί Θεοδοσίος μετ' ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης ἐδήλωναν, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νά χύσουν τὸ αἷμα τους, παρὰ νά δεχθοῦν ἔνωση μετ' ὅλους Μονοφυσίτες.

Μετ' ὅν ἴδιο τρόπο ἀντιμετώπισθησαν καί οἱ ἐνώσεις τὰ ἔτη 1274 καί 1439.

Οἱ Πατέρες, δηλαδή, διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μετ' ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ἔνωση τῆς Λυῶν (1274).

Προτίμησαν μάλιστα τὰ βασανιστήρια καί τὸν θάνατο, ὅπως οἱ ἅγιοι **Μελέτιος καί Γαλακτίων**.⁵⁰

ζ. Ἀπαιτεῖται ὁμως καί ὁποσδήποτε, κατὰ κανόνα, Ὁρθόδοξος Σύνοδος, γιά νά γνωστοποιήσει στὸν λαόν τοῦ Θεοῦ,

α. ποιοὶ εἶναι οἱ αἰρετικοί, ἀφοῦ τοὺς καλέσει τρεῖς φορές νά παρευρεθοῦν, κατὰ τοὺς κανόνες, δίνοντάς τους τὸ δικαίωμα νά ἀπολογηθοῦν,

⁵⁰ Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός δίδασκε τοὺς Ὁρθοδόξους, νά μὴν ἐπικοινωνοῦν μετ' ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ψευδένωση τῆς Φλωρεντίας (1439), καί ἔλεγε **"Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφθως."**

β. νά τοὺς ἀποκόψει ἐπίσημα ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα καί
γ. νά διακηρύξει μέ σαφήνεια, ποιά εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη διδασκαλία.

Αὐτό φαίνεται παντοῦ στά πρακτικὰ ὅλων τῶν Συνόδων καί κατ' ἐξοχὴν τῶν Οἰκουμενικῶν, στήν ἐρμηνεία τῶν Κανόνων, ὅπως ἐρμηνεύει τὸν 1ο Κανόνα τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου ὁ Ἅγιος Νικόδημος**, καί γενικότερα διαφαίνεται σέ ὅλη τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Κατὰ τὸν 1ο Κανόνα τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου τονίζεται:**

"εἴ τις ἐν πταίσματι ἐξετασθεῖς"

«ἐκεῖνο γὰρ ἐκρίναν οἱ παλαιοὶ δέχεσθαι βάπτισμα»,

«πλὴν ἀλλ' ἔδοξε τοῖς ἀρχαίοις τοῖς περὶ Κυπριανόν, λέγω, καί Φιρομιλιανόν, τὸν ἡμέτερον»

Κατὰ τὸν ΙΕ΄ τῆς ΑΒ΄ Ἱερῆς Συνόδου:

«Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ... κατεγνωσμένην»,

Ἐπὶ τῆς Νεστοριανικῆς αἰρέσεως ὁ Ἅγιος Καίλεστίνος ὁ Α΄ πάπας Ρώμης, συγκάλεσε ἐπίσης Σύνοδο, γιά νά καταδικάσει τὸν Νεστόριο καί τοῦ ἔγραφε στήν ἐπιστολή πού τοῦ ἔστειλε **ἐξ ὀνόματος τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης** πού τὸν καταδίκασε:

"Φανερόν τοίνυν ἴσθι ταύτην ἡμῶν τὴν ἀπόφασιν: ὡς ἐάν μὴ περὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ταῦτα κηρύξης, ἅπερ καί ἡ Ρωμαίων καί ἡ Ἀλεξανδρέων καί πᾶσα ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία κατέχει, ὡς καί ἡ Ἁγία ἡ κατὰ τὴν μεγάλην Κωνσταντινούπολιν Ἐκκλησία ἕως σοῦ κάλλιστα κατέσχε καί ταύτην τὴν ἄπιστον καινότητα, ἣτις ἐπιχειρεῖ χωρίζειν ἅπερ συνάπτει ἡ Ἁγία Γραφή, ἐντὸς δεκάτης ἡμέρας ἀριθμουμένης ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τῆς ὑπομνήσεως, φανερᾶ καί ἐγγράφω ὁμολογία ἀθετήσης, ἀπὸ πάσης Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐκβέβλησαι".

Καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος πάλιν ἔγραφε ἐκ μέρους τῆς Συνόδου τῆς Ἀλεξανδρείας πού καταδίκασε τόν Νεστόριο:

"... Τρίτῳ σοι τοῦτο διαμαρτυρούμεθα γράμματι, συμβουλευόντες ἀποσχέσθαι τῶν οὕτως σκαιῶν καί ἐξεστραμμένων δογματῶν, ἃ καί φρονεῖς καί διδάσκεις, ἀνθελέσθαι δέ τήν ὀρθήν πίστιν... Ἦ, εἰ μή τοῦτο δράσειεν ἡ σή εὐλάβεια, κατά τήν ὀρισθεῖσαν προθεσίαν ἐν τοῖ γράμμασιν τοῦ μνημονευθέντος ὀσιωτάτου καί θεοσεβεστάτου ἐπισκόπου καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν τῆς Ρωμαίων Καίσεστίνου, γίνωσκε σαυτόν οὐδένα κληρον ἔχοντα μεθ' ἡμῶν, οὐδέ τόπον ἢ λόγον ἐν τοῖς ἱερεῦσι τοῦ Θεοῦ καί ἐπισκόποις."

Ὅλες αὐτές οἱ ἀναφορές σχετίζονται μέ Συνοδικές ἀποφάσεις.

Τό ἴδιο γίνεται καί ἀπό τόν Θεοφόρο Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, ὅταν ἀγωνίζεται γιά τήν σύγκληση Συνόδων καί τήν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς αἰρέσεως:

στήν Ρώμη

τό 641 ἐπί πάπα Ἰωάννου Δ΄

καί

μέ τόν Ἅγιον Μαρτίνον, πάπαν Ρώμης τό 649.

Εἶχε ἐπίσης πετύχει ὁ Ἅγιος Μάξιμος προηγουμένως καί στήν Καρχηδόνα τό 646, νά συγκληθεῖ Σύνοδος γιά νά καταδικάσουν τήν Μονοφυσιτική - Μονοθελητικήν αἵρεση.

Τό ἴδιο εἶχε κάνει καί ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅταν συγκάλεσε Σύνοδο στό Ἱεροσόλυμα τό 634 γιά τήν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς-Μονοενεργητικῆς αἰρέσεως.

Ὅλα τά σχετικά ἐπιτίμια, τά ἀναθέματα, οἱ ἀφορισμοί καί οἱ καθαιρέσεις στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἐπιβληθεῖ ἀπό Συνόδους Οἰκουμενικές ἢ Οἰκουμενικόν κῦρος ἔχουσες.

Ὑπονοεῖται, λοιπόν, παντοῦ Συνοδική ἀπόφαση, τόσο στό κείμενο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου πού ἀναφέρουμε πιό κάτω, ὅσο καί στό κείμενο τοῦ ΙΕ΄ Ἱεροῦ Κανόνα τῆς

ΑΒ΄ Μεγάλῆς Συνόδου καί στόν 1^ο Ἱερὸν Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.⁵¹

Γιατί διαφορετικά κρίνονται -πάντα ἀπό Σύνοδο- οἱ σχισματικοί:

ὅπως γιά παράδειγμα οἱ Ναυατιανοί, (σχισματικοί κατά τόν **Μέγαν Βασίλειον**), τῶν ὁποίων τῖς χειροτονίες **δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία** μέ τόν Η΄ Κανόνα τῆς **στήν Α΄ Οἰκουμενική.**

ἀπό τοὺς αἰρετικούς:

ὅπως οἱ Δονατιστές (καί οἱ χειροτονίες τους).

Ἀπό τοὺς Δονατιστές ἡ Ἐκκλησία στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσοσους μόνον κληρικούς στήν Ἀφρική, ὅσους χρειάσθηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ ("ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν (ἔγιναν δεκτοί) οἰκονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης" κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον).

Γιά τόν λόγο αὐτό **ἡ Σύνοδος πού ἔγινε στήν Ἰταλία δέν δέχθηκε τῖς χειροτονίες τους,** ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατά τόν ΟΖ΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου.

Τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὅτι εἶναι σπάνιον νά γίνονται δεκτοί οἱ αἰρετικοί ἀπό τήν Ἐκκλησίαν:

"Ἀλλά σπάνια τά τοιαῦτα καί κατά περίστασιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τό κατά περίστασιν γινόμενον καί τό σπάνιον, κατά τε τόν ιζ΄ τῆς α΄ καί β΄ καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τήν β΄ πρῶξιν τῆς ἐν τῇ ἀγία Σοφία συνόδου καί τό νομικόν ἐκείνο τό λέγον· Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."

Ὁ Ἅγιος ἰδιαίτερα ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, πού ἔγιναν δεκτοί ἀπό τήν Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο:

"Πάντως δέν δέχθηκε τοὺς πρωτάρχας τῆς αἰρέσεως καί τοὺς ἐμπαθῶς ἐγκειμένους καί μή γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ θεῖος Ταράσιος. **Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τοὺς πρωτάρχας τῶν αἰρέσεων καί πού**

⁵¹ ἢ ἐν Καρχηδόνη Συνόδου, βλ. **Ἱερὸν Πηδάλιον** σελ. 366 ἔπ.

μετανόησαν ειλικρινά,⁵² και εκείνους που χειροτονήθηκαν από τους αίρετικούς Εικονομάχους δεν αναχειροτόνησε, αφού όμολόγησαν την Όρθοδοξία, όπως φαίνεται από την α' πράξη της Ζ' Οικουμενικής. Επίσης μερικών αίρετικών δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οίκονομίαν, όπως σημειώνει ο Άγιος. Τήν περιστατική και καιρική οίκονομία δεν τά έκανε όρον ή Αγία Ζ' Οίκουμενική.

Και ο Πατριάρχης, (άγιος) Ανατόλιος, χειροτονήθηκε από τον αίρετικό Διόσκουρο και από την αίρετική περι αυτόν σύνοδο, και ο Άγιος Μελέτιος ο Αντιοχείας υπό Άρειανών, κατά τον Σωζόμενον, βιβλ. δ', κεφ. κη και άλλοι πολλοί υπό αίρετικών έχειροτονήθηκαν, και μετά ταύτα έγιγαν δεκτοί από τους όρθοδόξους⁵³.

Πρέπει, όμως, επίσης να σημειώσουμε ότι **ή Εικονομαχία είχε καταδιασθεί και πρό της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου από πανορθόδοξη Σύνοδο:**

"Αντίδρασις κατά της εικονομαχίας παρουσιάσθη και εκτός του βυζαντινού κράτους. Οί πατριάρχαι της Ανατολής, (Ίεροσολύμων Θεόδωρος, Αντιοχείας Θεόδωρος και Άλεξανδρείας Κοσμάς) έπεκοινώνησαν μετά του Ρώμης, στείλαντες εις αυτόν υπόμνημα υπέρ της προσκυνήσεως των εικώνων (767 μ.Χ.). Τό υπόμνημα τούτο ανεγνώσθη έν τή συνόδω του Λατερανού, την όποιαν συνεκάλεσεν ο Ρώμης Στέφανος ο Γ' (769 μ.Χ.), **μετέσχον δέ αυτής υπέρ τους 50 επίσκοποι της Ίταλίας και του φραγκικού κράτους. Η σύνοδος ανεθεμάτισεν την εικονομαχικήν σύνοδον του 754 μ.Χ. και ανεγνώρισε την προσκύνησιν των εικώνων.**"⁵⁴

⁵² Σχετικά με όλα αυτά γράφει ο Άγιος στην έρμηνεία του στην επιστολή του Άγιου Άθανασίου προς Ρουφινιανόν.

⁵³ **Ίερών Πηδάλιον**, σελ. 91, έρμηνεία του Άγιου Νικοδήμου στον ΕΗ' Αποστολικόν Ίερών Κανόνα.

⁵⁴ **Στεφανίδου Βασιλείου**, Έκκλησιαστική Ίστορία, Ε' έκδοσις, άνάτυπον, της Β' έκδ. του 1959, σελ. 259.

Ο δέ Άγιος Μελέτιος Αντιοχείας είχε χειροτονηθεί από τους Άρειανούς **μετά την καταδίκη του Άρειανισμού** από την Α' Οίκουμενικήν Σύνοδον.⁵⁵

Σχετικά με τό υποχρεωτικόν της καταδίκης των αίρετικών υπό Συνόδου τονίζει ο Άγιος Νικόδημος:

"Αυτοί οί ίδιοι οί θείοι Άπόστολοι φανερά εξηγοῦσι τόν έαυτόν τους με τόν ΜΣΤ' Κανόνα τους, επειδή δεν λέγουσι πώς ηδη ευθύς ενεργεία εύρίσκεται καθηρημένος όποιος επίσκοπος ή πρεσβύτερος δεχθή τό των αίρετικών βάπτισμα **άλλά "καθαιρείσθαι προστάζομεν"**,

"ήγγον να παρασταθή εις κρίσιν, και εάν αποδειχθή πώς τούτο έκαμε, τότε ως γυμνωθή με την ιδικήν σας απόφασιν από την ίερωσύνην, τούτο προστάσσομεν".⁵⁶

Όταν, λοιπόν, ο Άγιος Νικόδημος παραπέμπει στους Άγίους Άποστόλους, που εξηγοῦν τόν έαυτόν τους, τά πράγματα είναι ξεκάθαρα, ότι **απαιτείται συνοδική κρίσις και απόφαση** μετά από έρευνα και εξέταση για την ενεργοποίηση των επιτιμίων, των καθαιρέσεων, των αναθεμάτων και των αφορισμών.

Η πρόκειται τάχα για κανονική παράβαση, όταν ο επίσκοπος ή ο πρεσβύτερος δέχεται τό βάπτισμα των αίρετικών;

Είναι απλώς κανονική παράβαση, (προσωπική άμαρτία), ή αποδοχή του βαπτίσματος των αίρετικών, ή **ευθεία παράβαση ως προς την πίστη** από τόν επίσκοπο ή τόν πρεσβύτερο που τό αποδέχονται;⁵⁷

Είναι πέραν κάθε άμφιβολίας ότι οι επίσκοποι ή οι πρεσβύτεροι του συγκεκορμένου Ίεροῦ Κανόνος **σφάλλουν περί την πίστη** και καθίστανται μέν αίρετικοί, αλλά για να τους επιβληθούν τά σχετικά επιτίμια πρέπει να συνέλθει Σύνοδος και μετά την άκρόαση, την εξέταση και την

⁵⁵ Βλ. ΘΗΕ, **Μελέτιος, Άγιος**. Κατά τους Άγιοκυπριανίτες Πατέρες, (έσφαλμένα), πρό της κατακρίσεως.

⁵⁶ Σημείωσις εις τόν Γ' Αποστολικόν Κανόνα.

⁵⁷ Όπως αντίθετως άνορθόδοξα και πλανεμένα πιστεύουν όρισμένοι συγγραφείς.

ἔρευνα τῶν συγκεκριμένων περιστατικῶν θά ἐκδοθεῖ ἢ ἀντίστοιχη ἀπόφαση πού θά ἐφαρμόζει τούς σχετικούς Ἱεροῦς Κανόνες.

Γιατί σαφῶς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι λένε: **«καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν»**, ἡγοῦν (ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος) νά παρασταθῇ εἰς κρίσιν, καί ἐάν ἀποδειχθῇ πῶς τοῦτο ἔκαμε, **τότε ἄς γυμνωθῇ μέ τήν ἰδικήν σας ἀπόφασιν ἀπό τήν ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσομεν**. Καί ἄρα κατά τήν μή ὀρθή γνώμη πολλῶν συγγραφέων, σέ ἀντίθεση μέ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τήν ἔρμηνεία, τήν ὁποία οἱ ἴδιοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι κάνουν καί τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, δέν θά χρειαζόταν Συνοδική κρίση, ... ἀλλά θά στεροῦνταν αὐτομάτως τῆς Χάριτος καί θά ἐξέπιπταν αὐτόματα τῆς Ἱερωσύνης, ὅσοι δέχονται τό βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, ὡς αἰρετικοί!

Ὅπερ ἀνόητον κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον!

Ἀκόμη καί αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἀπόφαση τῆς Οἰκουμενικῆς ἢ τῆς Οἰκουμενικόν κῦρος ἐχούσης Πανορθόδοξου Συνόδου τελεῖ ὑπό τήν αἴρεσιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ὡς Ὁρθόδοξου διαχρονικά ἀπό τήν συνείδηση τοῦ Ὁρθόδοξου πληρώματος. Μόνον τότε εἶναι ἀποδεκτή ὡς Οἰκουμενική, ὅταν ἀποδειχθεῖ διαχρονικά καί γίνει ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκτή ὡς Ὁρθόδοξος, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι τελεῖ σέ συμφωνία μέ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεῦθη, μέ τό ὁμόγνωμον, δηλ. τήν συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων, (τό **consensus Patrum**), ἔπεται τῶν ἀποφάσεων, τῶν ὅρων καί τῶν Κανόνων τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, συμφωνοῦσα μέ αὐτές.⁵⁸

⁵⁸ «Ἐδῶ φυσικά δέν ἔχει καμμία θέση ἡ Θεολογία τῶν μοντέρων Ὁρθόδοξων, πού λένε: Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀποτελοῦν τά μέλη τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔχουν ἀπό τόν Θεό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καθῶς καί τήν κανονική χειροτονία καί, ὅταν συνέρχονται ἐν Συνόδῳ, σέ μία Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀποφαίνονται ἀλαθῆτως κλπ. Καί δέν ἔχει ἐδῶ καμμία θέση μία τέτοια Θεολογία, διότι δέν φωτίζει κάποιον ἐπίσκοπο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔτσι ἀπλῶς, ἐπειδή ἔχει κανονική χειροτονία ἢ ἐπειδή συνέρχεται σέ Σύνοδο, ἔστω καί Οἰκουμενική ἢ ἐπειδή γίνεται κοινή προσευχή ἀπό ὅλα τά μέλη τῆς Συνόδου. Χρειαζόνται καί ἄλλες οὐσιαστικές

Πόσο μᾶλλον εἶναι σχετικές καί ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας ἀποφάνσεις προσώπων λίγης θεολογικῆς παιδείας, ἔλλειπυς γνώσεως καί περιορισμένων δυνατοτήτων, ὡς οἱ περισσότεροι ἀσπαζόμενοι πεπλανημένες ἀπόψεις περὶ αὐτομάτου ἀπωλείας τῆς χάριτος, μόλις κηρυχθεῖ ἡ αἴρεσις...

8. Οἱ αἰρετικοί εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας

Μελετώντας τά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, βλέπουμε, ὡστόσο, ὅτι **οἱ προφανεῖς αἰρετικοί, διώκτες τῶν Ὁρθόδοξων, πού συνοδικά, δημόσια, πανηγυρικά καί συνεχῶς κηρύσσουν παρηγοσία αἴρεση, πού ἔχει ἀνατρέψει τήν ἐνιαία πίστη τῆς Ἐκκλησίας** καί παραπλανοῦν τό ποίμνιο, πού παραμένει σέ θανάσιμη κοινωνία μέ αὐτούς, ἐκτός τῶν ἀνθισταμένων Ὁρθόδοξων, **θεωροῦνται ἀπό τούς Ἁγίους πάντοτε ὅτι βροῖσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας**. Ἰδιαίτερα στήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδο δέν γίνεται καμμία διάκριση σέ πρό συνοδικῆς καταδίκης αἰρετικούς καί μετά τήν καταδίκη. **Ἡ Σύνοδος τούς θεωρεῖ ὅλους ἐκτός Ἐκκλησίας**.⁵⁹

προϋποθέσεις, δηλαδή τό νά εὑρίσκεται ἤδη ὁ ἐπίσκοπος σέ κατάσταση φωτισμοῦ.» **Ἰωάννου Ρωμανίδου**, Πατερική Θεολογία, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 160.

⁵⁹ Βλ. τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: Βλ. Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδο πού συνεκλήθη τό 787 μ.Χ. Στά πρακτικά τῆς διαβάζουμε τά ἑξῆς διαφωτιστικά: **Α') Ταράσιος** ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης τῷ ἐπισκόπῳ Νεοκαισαρείας εἶπεν: ὡς ἄγνωστός σοι παρῆλθεν ἡ ἀλήθεια ἕως τοῦ νῦν; ἢ ὡς ἐγνωσμένην **κατεφρόνησας;** καί ἐάν ὡς ἄγνωστός σοι παρῆλθεν, μή αἰδεσθῆς τόν ὀρθόν λόγον μαθεῖν, ὥστερ οὐκ ἠσχύνθης τόν διεστραμμένον.

-Γρηγόριος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπεν: πίστευσον, Δέσποτα, ὡς ἄγνωστός αἰτῷ δέ μαθεῖν, καί ὡς κελεύει ὁ δεσπότης καί ἡ ἀγία Σύνοδος.

-Ταράσιος: Λέγε τί θέλεις μαθεῖν.

-Γρηγόριος εἶπεν: Ἦνίκα πᾶσα ἡ ὁμήγουρις αὕτη τό ἐν λαλεῖ καί φρονεῖ, ἔμαθον καί ἐπληροφοθήην ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐστίν, ἢ νυνί ζητούμενη καί κηρυσσομένη. Καί διά τοῦτο **κἄγῳ αἰτῷ συγγνώμην τῶν πρώην μου κακῶν**, καί θέλω μετά πάντων καί φωτισθῆναι καί διδαχθῆναι: **τά πλημελήματά καί ἁμαρτήματά μου ἄμετρόν ἐστι** καί ὡς Θεός κατανύξει τήν ἱεράν Σύνοδο καί τόν πανάγιον Δεσπότην...

-**Ταράσιος:** Ὁφείλεις ἐκ τῶν ἀνέκαθεν χρόνων ἀνοίξαι σου τὰ ὄτια, καί Παύλου τοῦ θείου Ἀποστόλου ἀκοῦσαι λέγοντος "κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἅς παρελάβετε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν" καί πάλιν Τιμοθέω καί Τίτῳ γράφοντας "τὰς βεβήλους κενοφωνίας παραιτεῖσθαι"· τί βεβηλότερον ἢ τί κενοφωνότερον τοῦ λέγειν Χριστιανούς εἰδωλολατρῆσαι;" (Καί χωρὶς τόν Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Ἱεράς Συνόδου ὄφειλαν οἱ ἐπίσκοποι, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, κατά τόν πολύν Ἅγιον Ταράσιον, νά συνταχθοῦν μέ τούς Ὁρθοδόξους καί νά χωρισθοῦν τῆς κοινωνίας τῶν αἰρετικῶν Εἰκονομάχων! Πόσο μᾶλλον μετά τόν τόν Ἱερὸν Κανόνα!)

-**Γρηγόριος:** Κακόν ἦν καί ὁμολογοῦμεν κακόν ἦν, ἀλλ' οὕτως ἐπράχθη καί οὕτως ἐπράξαμεν καί διὰ τοῦτο αἰτοῦμεν συγγνώμην τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ὁμολογῶ Δέσποτα, ἔμπροσθεν τῆς τιμιωτάτης ἀγιωσύνης ὑμῶν, καί πάντων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀγίας Συνόδου, ὅτι **ἡμάρτομεν καί ἠνομήσαμεν, καί κακῶς ἐπράξαμεν καί συγγνώμην αἰτοῦμεν περὶ τούτου...**" Πρακτικά Συνόδων, Τόμ. Β΄, σελ. 742, (242).

Β΄ "Βασίλειος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπεν: ὅθεν καί ἐγὼ Βασίλειος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας τῆς πόλεως, προαιρούμενος **ἐνωθῆναι τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ** ... ταύτην τὴν παροῦσαν ἔγγραφόν μου ὁμολογίαν ποιῶμαι, καί προσάγω ὑμῖν τοῖς ἐξ ἀποστολικῆς αὐθεντίας λαβοῦσι τὴν ἐξουσίαν. ἐν ταυτῷ δέ καί συγγνώμην ἐξαιτοῦμαι, παρὰ τῆς θεοσυλλέκτου ὑμῶν μακαριότητος ὑπέρ ταύτης μου **τῆς βραδύτητος.**

Δεόν γάρ ἦν μὴ ὑστερηκεῖναι με πρὸς τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν ἀλλὰ τῆς ἄκρας μου ἀμαθείας καί νοθρείας καί ἡμελημένης διανοίας ἐστὶ τούτο ... πιστεύω τοίνυν καί ὁμολογῶ... " Αὐτ. σελ. 729 "(220).

Γ΄ "Τῇ ἁγία καί Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Θεοδόσιος, (ἐπίσκοπος Ἀμορίου), ὁ ἐλάχιστος Χριστιανὸς ὁμολογῶ καί συντίθεμαι καί δέχομαι καί ἀσπάζομαι ... **ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν καί ἐνώπιον ὑμῶν δεξασθέ με ὡς ἐδέξατο ὁ Θεὸς τὸν ἄσωτον καί τὴν πόρνην καί τὸν ληστήν ζητήσατέ με καθὼς ἐξήτησεν ὁ Χριστὸς τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, ὃ ἀνέλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων...**

-**Σάββας** ὁ εὐλαβέστατος ἠγούμενος Μονῆς τῶν Στουδίων εἶπε: κατά τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις καί Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἄξιός ἐστιν ἀποδοχῆς...

-**Ταράσιος** ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης εἶπεν **οἱ ποτε κατήγοροι τῆς Ὁρθοδοξίας,** νυνὶ συνήγοροι τῆς ἀληθείας ἐγένοντο..." Αὐτ. σελ. 731 (231).

Δ΄ "Οἱ μοναχοὶ ἀναλαβόντες εἶπον ἀλλὰ τούς παρασυρθέντας καί βίαν παθόντας ὁ πατήρ (Μ.

Καί αὐτὸ παρουσιάζεται ὡς **αὐτονόητο** στοὺς Πατέρες, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά βλασφημεῖται πανηγυρικὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνεχῶς καί ἀνεργουθριάστως καί δὴ μέ συνοδικές ἀποφάσεις, δηλώσεις καί πράξεις δημόσιες καί πανηγυρικές ὀλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν καί πατριαρχείων καί νά τὸ ἐπικαλοῦνται στή συνέχεια οἱ αἰρετικοὶ αὐτοί, καί ὁ Παράκλητος νά ἐνεργεῖ πρὸς ἀγιασμόν τῶν μυστηρίων!

Δέν εἶναι δυνατόν, βέβαια, νά χάνεται ἡ Χάρις αὐτόματα γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἢ καί γιὰ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία, **ὅταν κάποιος ἐπίσκοπος μεμονωμένα καί πρὸς καιρὸν** κηρύσσει μία αἵρεση.

Ἀθανάσιος) προσίεται. Εἰπάτωσαν οὖν ἢ παρεσύρησαν ἢ βίαν ὑπέμειναν, ὅτι **ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας.**

-**Υπάτιος** καί οἱ σύν αὐτῷ ἐπίσκοποι εἶπον: ὅτι ἡμεῖς οὔτε βίαν ὑπομείναμεν, οὔτε παρεσύρημεν, ἀλλ' ἐν ταυτῇ τῇ αἰρέσει ἡμῶν γεννηθέντες ἀνετροφίμεν καί ἠϋξήθημεν... Καί αὐτὸς Θαλάσσιος καί Εὐσέβιος καί Εὐστάθιος καί οἱ εὐλαβέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον: **Πάντες ἡμάρτομεν, πάντες συγγνώμην αἰτοῦμεν...**

-**Σάββας** ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς καί ἠγούμενος Μονῆς τῶν Στουδίων εἶπεν: εἰ δοκεῖ τῇ ἁγία Συνόδῳ, **ἴδωμεν τὰς χειροτονίας τῶν δεχθέντων εἰ ἀπὸ αἰρετικῶν ἦσαν ἢ οὐ...**" αὐτ. σελ. 736 (236).

Βλέπουμε, λοιπόν, ξεκάθαρα ὅτι κατά τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ταράσιου ὄφειλαν οἱ κρινόμενοι νά χωρισθοῦν ἀπὸ τούς εἰκονομάχους, πρὸ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί μάλιστα μετά ἀπὸ τὴν (εἰκονομαχική) σύνοδο τοῦ 754! **Ἐξετάζεται ἐπισταμένως ἂν χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἰρετικῶν γιὰ νά ἀποφανθεῖ ἡ Σύνοδος ἂν θά γίνουν δεκτοί!**

Οἱ ἴδιοι δέ οἱ κρινόμενοι ὁμολογοῦν ὅτι **ἡμάρτησαν, ὅτι ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας καί ζητοῦν συγγνώμην, αἰτοῦν συγγνώμην τῶν πρώην κακῶν... τὰ πλημμελήματα καί ἁμαρτήματα αὐτῶν ἦσαν ἀμέτρητα... ζητοῦν νά τούς δεχθεῖ ἡ Ἅγια Ἐκκλησία ὡς ἀσώτους, ὡς ἀπολωλὸτα πρόβατα! Ζητοῦν, τέλος, νά ἐνωθοῦν μέ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν.**

Ἐπομένως, ὡς Εἰκονομάχοι ἦσαν ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον δέν εἶχαν ἀτειχισθεῖ, -(πάντοτε πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης καί μάλιστα μετά ἀπὸ τὴν ἀντίθετη συνοδικὴ διαγνώμη τῆς εἰκονομαχικῆς συνόδου τοῦ 754),- γιὰ νά συμπάσχουν, νά συνδιώκονται καί νά συμβασανίζονται μέ τούς ἀγωνιζομένους εἰκονοφίλους Ὁρθοδόξους.

Ἔτσι, ἀκριβῶς, καί οἱ Νεοημερολογίτες καί οἱ Οἰκουμενιστές ὡς ἄλλοι σύγχρονοι Εἰκονομάχοι εἶναι ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας.

Γιατί συμβαίνει αυτό;

Γιατί ο επίσκοπος ενεργεί, όπως ήδη τονίσθηκε, εν ονόματι της Καθολικής Ἐκκλησίας και αποτελεί ένα σώμα με τον λαό, τους Πρεσβυτέρους, τους Διακόνους, τους Μοναχούς και τους άλλους Ἐπισκόπους της τοπικής Ἐκκλησίας, που κατά κανόνα ὀρθοδοξούν, αλλά κυρίως αποτελεί ένα σώμα με την Καθολική (Ὁρθόδοξη) Ἐκκλησία ανά την Οἰκουμένη από την οποία ἀρύεται την ἐνέργεια της Ἱερωσύνης και της ἱεροπραξίας.

Γ' αὐτόν τον Ἐπίσκοπο γράφονται τά του Πηδαλίου από τον Ἅγιο Νικόδημο στήν ἐρμηνεία του καθαιρείσθω και ἀφοριζέσθω, στήν ὑποσημείωση του Γ' Ἀποστολικου Κανόνος, ὅτι χρειάζεται δηλ. τό δεύτερο πρόσωπο, ἤτοι ἡ Σύνοδος για να ἐνεργοποιήσει την καθάρωση ἢ τον ἀφορισμό, ὅπως και στήν περίπτωση του προσωπικού ἁμαρτήματος.

Τά ἴδια ἰσχύουν και για τον ἐπιφανή και λόγιο Κολλυβά **Νεόφυτο τον Κausοκαλυβίτη** στήν ἐρμηνεία τῶν **α' και β' Ἱερῶν Κανόνων της Γ' Οἰκουμενικής Συνόδου**, που γράφει:

"Μηδένα δέ τῶν κατηγορουμένων καθαιρείσθαι πρό δίκης ἢ ἀπόντα, ἀνευ τριττῆς προσκλήσεως ἀλλά γραμμασιν ἢ δυοῖν ὁμοταγέσιν εἰς ἀπολογία τῶν ἐφ' οἷς ἐνάγεται, ἐγκαλούμενος, ἐν δικαστηρίῳ προσκαλεῖσθαι" Κεφ. ΙΒ', "Περί του δυνάμει και ἐνεργεία τῶν Ἱερῶν Κανόνων", σελ. 167.

...Θά ἀντιπαραβάλλει ὁμως κάποιος και τον ἀκανόνα της Γ' Οἰκουμενικής και τον ιγ' της ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, θεωρῶν αὐτούς ὅτι καθαιροῦν ἀμέσως τον ἔνοχο και ὁμως λέγει ὁ μέν α' της Γ' Συνόδου:

"εἴ τις μητροπολίτης ἀποστατήσας της ἀγίας και Οἰκουμενικής Συνόδου προστεθείη, ἢ τά Κελεστίνου ἐφρόνησεν ἢ φρονήσοι, οὔτος κατά τῶν της ἐπαρχίας ἐπισκόπων διαπράττεσθαι τι οὐ δύναται, πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐντεῦθεν ἤδη ὑπό της Συνόδου ἐκβεβλημένος και ἀνενεργητος ὑπάρχων"

και ὁ ιγ' της Ἀντιοχείας "τόν ἀφ' ἐτέρας ἐπαρχίας εἰς ἐτέραν, μηδενός

καλοῦντος, μεταβαίνοντα και χειροτονοῦντα, ὑπέχειν τήν προσήκουσαν δίκην, καθηρημένον ἐντεῦθεν ἤδη ὑπό της ἀγίας συνόδου."

Πρός τον ὁποῖο ἐρωτοῦμε ὅτι, ἐάν ἀληθῶς ὁ α' κανὼν της Γ' συνόδου ἐξέβαλε τον ἔνοχο αὐτομάτως ἐκ του βαθμοῦ, πῶς συνδέεται τό ἀμέσως παρακάτω, πρᾶγμα τό ὁποῖο ὁ ἱεροκατήγορος ὑπέκρουσε; διότι εἰσάγει (τήν λύση): "ἀλλά και αὐτοῖς τοῖς της ἐπαρχίας ἐπισκόποις και τοῖς πέριξ μητροπολίταις ὑποκείσεται εἰς τό πάντη και του βαθμοῦ της ἐπισκοπῆς ἐκβληθῆναι". Ἐκ ποίου, λοιπόν, βαθμοῦ, λέγω, και ἀπό ποίας ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἢ ἐπισκοπικῆς ἐνεργείας και δυνάμεως θά ἀφορισθεῖ πάλι ἀπό την Σύνοδο τῶν ζώντων ἐπισκόπων, τῶν μετέπειτα ἀπό την Οἰκουμενική Σύνοδο ἐδικαζόντων, ὁ καθηρημένος ἐκ τούτων (τῶν ἀξιωματῶν) μία και μοναδική φορά ἀπό την Οἰκουμενική Σύνοδο; Ἐφ' ὅσον ὄχι ὁ ἐκτός, ἀλλ' ὁ ἐντός ὑπάρχων του βαθμοῦ, αὐτός ἀφορίζεται (καθαίρεται). Ἀλλ' ὁμως αὐτός που πρέπει να ἐκπέσει του βαθμοῦ και μάλιστα ἀπό τους συνερχομένους ἐπισκόπους τους μετέπειτα ἀπό την Οἰκουμενική σύνοδο, καθῶς φαίνεται εἶναι ἐντός του βαθμοῦ και δέν ἔχει καθαιρεθεῖ τελεσιδίκως (ἐνεργεία) και κατά την ποινή, ὅτι κατά τον λόγο του δυνάμει και της ἐνοχῆς δέν εἶναι καθηρημένος καθῶς προελέχθη.

Και ἡ Σύνοδος της Ἀντιοχείας ἐπίσης τον "ἤδη καθηρημένον" ὑπ' αὐτῆς, τούτον διόρισε εἰς μέν τον ἴδιο κανόνα, να ὑπόκειται εἰς την ἀρμόζουσα ποινή, εἰς δέ τον κβ', να ἐπιτιμᾶται ὑπό της Συνόδου, τῶν ἐπισκόπων δηλαδή, τους ὁποίους θεώρησε ὅτι εἶναι καλό διά του κ' κανόνος αὐτῆς να συνέρχονται δύο φορές του ἔτους εἰς κάθε ἐπαρχία. Ἐάν, λοιπόν, ἀπό τότε καθῆρεσε αὐτόν, πῶς ὀρίζει πάλι ἐδῶ μέν, αὐτός να ὑφίσταται την ἀρμόζουσα ποινή, ἐκεῖ δέ, να ἐπιτιμᾶται ὑπό της Συνόδου; Τῶν ὁποίων τό καθένα χωριστά συμβαίνει

εις μέλλοντα χρόνο, και ὄχι εις τόν χρόνο κατά τόν ὁποῖο καθωρίσθηκε ἡ ποιινή.⁶⁰

⁶⁰ Ὁ ιγ' τῆς Ἀντιόχειας ἀναφέρεται σέ κανονική παράβαση και τά πράγματα ἔχουν, ὅπως τά ἀναλύει ὁ **Νεόφυτος ὁ Κausοκαλυβίτης**. Στό σημεῖο αὐτό δέν ὑφίσταται διαφωνία, ἀφοῦ ξεκάθαρα τονίζει ὁ Κανόνας "ὑπέχειν τήν προσήκουσαν δίκην". Καί γιά κανονικά παραπτώματα, ὅταν κάποιος καθαιρεθεῖ, δέν χάνεται ἡ ἱερωσύνη ὡς ἀνεξάλειπτη, βλ. Ἁγίου Νικοδήμου ὑποσ. 1 στόν ΚΗ' Ἀποστολικόν, σελ. 27 στό Ἱερό Πηδάλιο.

Ὁ α', ὅμως, τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναφέρεται σέ πτώση περί τήν πίστη, και τόν πεπτωκότα Μητροπολίτη θεωρεῖ ὅτι

α) δέν δύναται νά διαπράττει τι οὐδαμῶς, εἶναι δηλ. ἀνυπόστατη ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστική ποιινή ἤθελε ἐπιβάλλει κατά τῶν Ὁρθοδόξων, γιατί πῶς θεωρεῖται ἀνυπόστατη ἐάν εἶχε ἱερωσύνη.

β) και ὅτι ὑπάρχει πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ὑπό τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό ἐδῶ και πέρα, ἐκβεβλημένος. Διαπιστωτικά, ὡστόσο, και σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θά ὑπόκειται στήν ἐξουσία και τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Μητροπολιτῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας γιά νά ἐκβληθεῖ και ἐπίσημα ἀπό τόν ἐπισκοπικό βαθμό. Δέν ἔχουν δηλ. διακριτική εὐχέρεια οἱ ἐπιχώριοι Μητροπολίτες νά ἀποφασίσουν διαφορετικά, ἐάν ὄντως ἀποστάτησε ἀπό τήν ἁγίαν Οἰκουμενικήν Σύνοδον και προστέθηκε στό συνέδριον τῆς ἀποστασίας ἡ ἐφρόνησε τά τοῦ Κελεστίου.

Αὐτό φαίνεται πιό καθαρά ἀπό τόν β' Κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς, πού δέν θέτει τούς τῆ ἀποστασία προστιθεμένους ἢ τούς προσπαθοῦντες νά προστεθοῦν σ' αὐτήν ἐπισκόπους σέ κρίση ἄλλων ἐπισκόπων, ἀλλά **ἡ ἁγία Σύνοδος θεωρεῖ αὐτούς ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀποξενωμένοι τῆς ἱερωσύνης και ὅτι ἐκπίπτουν τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ.**

Κατά τόν Μέγαν Θεολόγον Ἁγίον Νικόδημον ὑπάρχει διαφορά ἀνάμεσα στό ἄκυρο και στό ἀνυπόστατο. Τονίζει ὁ Ἁγιος ὅτι ἄν, σύμφωνα μέ τόν ιγ' ἱερόν κανόνα τῆς Ἀντιόχειας, οἱ χειροτονίες και οἱ ἄλλες ἱεροπραξίες πού κάνει παρ' ἐνορίαν κάποιος ἐπίσκοπος εἶναι ἄκυρες, πόσο μάλλον θά εἶναι ἄκυρα και ἀνύπαρκα τά τολμηθέντα ἔργα τοῦ δικαίως και νομίμως καθαιρεθέντος. Γιαυτό τό λόγο ὑποστηρίζουν μερικοί ὅτι τά μυστήρια πού κάνει ὁ καθηρημένος ἱερέας εἶναι ἄκυρα και παντελῶς ἀνύπαρκα, και γιαυτό ὑπάρχει ἀνάγκη νά γίνουν ἀπό τήν ἀρχή, σάν νά μήν ἔγιναν τελείως. "Ὁ μέν γάρ δικαίως καθαιρεθεῖς και ἐσωτερικῶς ἀπό λόγου του, διά τήν ἀναξιότητά του, και ἐξωτερικῶς ἀπό τήν σύνοδον, ἔχασε τήν ἐνέργειαν τῆς ἱερωσύνης." Καί ὁ **Μέγας Βασίλειος** στόν γ' Κανόνα του λέγει ὅτι ὁ ἀπαξ καθαιρεθεῖς Διάκονος διαρκῆ ἔχει τήν δίκην τῆς καθαιρέσεως και ἀπλῶς ἄπαντες οἱ τήν πρός θάνατον ἁμαρτίαν ἁμαρτάνοντες κληρικοί τοῦ βαθμοῦ κατάγονται φησιν, ἐν τῷ λβ' αὐτοῦ Κανόνι, και οὐκ ἀποδίδεται πλέον εις αὐτούς ὁ κληρος και ἡ ἱερωσύνη, εἰ δέ οὐκ ἀποδίδεται, δηλον ὅτι και οἱ ἱεροπραξίαι, ὅπου ἤθελαν κάμει, λογίζονται ὡσάν νά ἔγιναν ἀπό λαϊκούς, εις τόν ὁποίων τόν τόπον

Ἡ διάκριση τῶν πραγμάτων

Τά πράγματα εἶναι ριζικά διαφορετικά, ὅταν δέν σφάλει ἕνας ἐπίσκοπος μεμονωμένα,

ἀλλά ὅταν ἡ αἵρεση κηρύσσεται δημόσια και πανηγυρικά, μέ συνοδική ἀπόφαση, πού ἐφαρμόζεται και στήν πράξη, στήν ζωή δηλ. ὅλης τῆς Ἐκκλησίας

ἢ ὅταν μία προφανῆς καινοτομία, ἀντίθετη μέ τήν παράδοση και τήν ἀντίθετη ἐκπεφρασμένη βούληση και τήν Πίστη τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας εἰσέρχεται **συνοδικά και ἐπίσημα** στόν ζῶντα ὄργανισμό της και ἀλλοιώνεται ὁλοκληρωτικά ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη και ἡ ἐνιαία Παράδοση, ὅπως συνέβη: **-στήν περίπτωση τῆς ὀλέθριας ἀλλαγῆς τοῦ Ἱεροτολογίου τῶν Πατέρων μέ**

αὐτοῖ ἐπερρίφθησαν. Καί ὁ Ἁγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει πῶς ὁ καθηρημένος ἱερεὺς δέν κάμνει κανένα ἔργον ἱερατικόν, ἀλλά κοσμικός εἶναι καθὼς τό πρότερον, και Χάριν Ἁγίου Πνεύματος δέν ἔχει, διατι ἐπάρθη ἀπό αὐτόν. Γιά τούς δικαίως καθηρημένους και τίς ἱεροπραξίες πού θά τολμήσουν νά κάνουν αὐτοῖ, ἐξηγεῖ ὁ Μέγας Ἁγιος, ὅτι ὁ στ' Κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς λέγει ἄκυρη τήν χειροτονία τοῦ ἀπολύτως χειροτονηθέντος, ὄχι δηλ. ἀνύπαρκτη και ἀνυπόστατη, οὔτε γιατί εἶναι ἀνύπαρκα και ἀνυπόστατα ὡς μὴ ὄντα τά ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθησόμενα μυστήρια, ἀλλά ἐπειδὴ μένει ἀργή και δέν τίθεται σέ ἐνέργειαν και πράξη. Ἔτσι, λοιπόν, και τά ἄκυρα πού διορίζει ὁ ιγ' Κανὼν τῆς Ἀντιόχειας πρέπει νά νοηθοῦν και νά ἐκκληφθοῦν, ὅπως ἡ Ἁγία Δ' Οἰκουμενική τά ἐνόησε και τά ἐξέλαβε, και ὄχι ὅπως τά ἐννοοῦν και τά ἐκλαμβάνουν οἱ ἀνωτέρω.

Σύνοδος δέ πού ἔγινε ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ και ἐπὶ Πατριάρχου Μιχαῆλ τοῦ Ὁξειῖτου **τό ἔτος 1143, στήν Κωνσταντινούπολη,** κατηγορεῖ τόν Λονέτιον, γιατί βάπτισε γιά δεύτερη φορά ἐκεῖνον πού βαπτίσθηκε ἀπό ἱερέα καθηρημένον γιά φανερά ἐγκλήματα, γιατί νόμισε ὅτι δέν εἶναι τέλειο τό βάπτισμα πού τέλεσε ὁ καθηρημένος ἱερεὺς. Ἡ γνώμη αὐτή τοῦ Ἁγίου ἐνισχύεται, ἐκτός ἀπό τήν ἀναφερθεῖσα σύνοδο, και ἀπό τόν **Ἰωσήφ τόν Βρυέννιον** στήν ἐπιστολή του πρὸς Νικῆταν, πού λέγει ὅτι εἶναι ἅγια και τέλεια τά παρὰ τῶν καθηρημένων τολμηθέντα, **ἐπίσης ἐνισχύεται** και ἀπό τόν σοφὸ **Εὐγένιο Βούλγαρι,** πού φέρνει ὡς συνήγορο και τόν **Νικόλαο Καρβάσιλα.**

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τίς ἱεροπραξίες τῶν αἰρετικῶν, αὐτές θεωροῦνται ἀπό τόν Ἁγίον Νικόδημο ὡς μὴ οὔσαι, δηλ. ἀνύπαρκες, και ἀνυπόστατες. Βλ. σελ. 29, ὑποσ. 1, στήν ἐρμηνεία τοῦ ΚΗ' Ἀποστολικοῦ.

συνοδικές αποφάσεις από την ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τοῦ πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινούπολης καί τῶν Νέων λεγομένων χωρῶν,

-στήν περίπτωση τῆς συνοδικῆς ἀντικανονικῆς καί παράνομης ἄρσης τῶν ἀναθεμάτων κατά τοῦ Παπισμοῦ καί τῶν Λατινικῶν αἱρέσεων ἀπό τό πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης,

-στήν πλήρη ἔνωση μέ ἀπόφαση τῆς συνόδου τοῦ πατριαρχείου Ἀντιοχείας μέ τούς Μονοφυσίτες,

-στήν συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ, ὅπου ἔγινε ἔνωση μέ τούς Λατίνους, ἔνωση τήν ὁποία ὑπέγραψαν καί συνοδικά ἐνέκριναν πολλές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, καί ἐφαρμόζουν ἔκτοτε στήν πράξη τίς ἀποφάσεις αὐτές μέ κοινές συμπροσευχές, οὐνίτικες λειτουργίες, μυστηριακή διακοινωνία, κοινά ἀνακοινωθέντα καί πλῆθος συμφωνίες πού δηλώνουν τήν ἔνωση.

Οἱ συνοδικές αὐτές πράξεις καί ἀποφάσεις ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα, πανηγυρικά, δημόσια, προφανῆ καί πασίδηλα, κοινά τοῖς πᾶσι, πού δέν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτηση, γιά τά ὁποῖα δέν διατάσσεται ἀπόδειξη οὔτε κἄν στά κοσμικά δικαστήρια!

Μαζί μέ τούς πρωτάρχας αἰρετικούς, ἐπικεφαλῆς τῶν καινοτόμων πατριαρχείων καί τῶν αυτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, συγκαταδικάζονται καί αὐτοί πού τούς ἀκολουθοῦν, πού εἶχαν καθῆκον καί ὑποχρέωση νά τούς ἀποκηρύξουν καί νά ὀρθοτομήσουν τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Τό ὅτι δέν τό κάνουν, καί παραμένουν σέ κοινωνία μαζί τους σημαίνει ὅτι ἀσπάζονται τήν αἵρεσή τους, εἴτε ἀπό πεποίθηση εἴτε ἀπό δειλία καί φόβο! Καί μολύνονται καί αὐτοί ἀπό τήν κακοδοξία καί τήν αἵρεση.

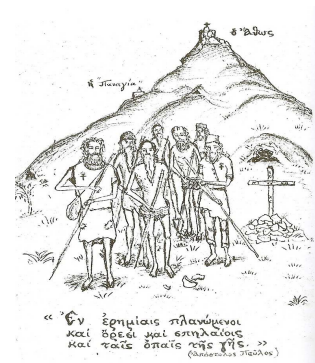
Οἱ παγιωμένες πλέον συνοδικές ἀποφάσεις καί οἱ ἐπί πολλές δεκαετίες ἀκολουθούμενες παγκοσμίως πρακτικές τῶν οἰκουμενιστικῶν πατριαρχείων, πρωτοστατοῦντος τοῦ λεγομένου οἰκουμενικοῦ, ἀποκαλύπτουν τήν ἐνιαία αἰρετική πίστη τῶν πρωταρχῶν τῆς αἱρέσεως καί τῶν ἀκολουθῶν τους.

Ἄν ὑπάρχει, λοιπόν, προφανῆς, πασίδηλη, πανηγυρική καί δημόσια κήρυξη αἱρέσεως, πού ἀλλοιώνει τήν Πίστη καί τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας

καί μάλιστα μέ ἐκκλησιαστική συνοδική ἀπόφαση, καί ἡ ἀλλοίωση αὐτή, πού συνιστᾷ βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεχίζεται ἀμετανοήτως ἢ ἐάν ὑπάρχει συνοδική ἔνωση ὁλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν μέ προκαταδικασμένους αἰρετικούς, δέν ἀπαιτεῖται νέα συνοδική καταδίκη καί κατά τόν Ἅγιο Νικόδημο καί σύμπασα τήν Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Ζ΄ Συνόδου, ὅπως εἶδαμε στά πρακτικά τῆς πιό πάνω.

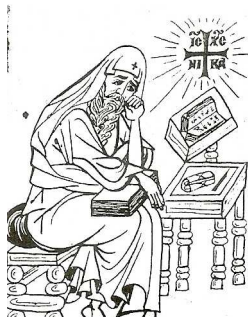
Μέ τόν Οἰκουμενισμό, βέβαια, ξεπερνῶνται ὅλα τά ὄρια, καί ἀπό τήν ἀπαγορευμένη καί ἀντικανονική διακοινωνία μέ τίς ἐνδοχριστιανικές αἱρέσεις, φτάνουν οἱ Οἰκουμενιστές στίς διαθρησκευτικές βλασφημίες καί σέ κοινωνία μέ τόν ἴδιο τόν διάβολο, πού ἐνσαρκῶνουν ὁ Μωαμεθανισμός καί ὁ Βουδισμός, ὁ Ἰνδουισμός καί ἡ Εἰδωλολατρία, οἱ μάγοι καί οἱ Ἰνδιάνοι, μέ τούς ὁποίους βρίσκονται οἱ Οἰκουμενιστές σέ πνευματική κοινωνία κατά τίς συμπροσευχές τους!

Γιά τόν λόγο αὐτό χαρακτηρίσαμε τούς Οἰκουμενιστές παντελῶς ἀπερρηγμένους τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνα μέ τόν α΄ Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, γιὰτί ἀπό τούς ἀντιχρίστους αὐτούς δέν ἀμφισβητεῖται ἕνα δόγμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀμφισβητεῖται καί καταλύεται ἡ μοναδικότητα τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως στόν Χριστό μας, τόν Μόνον Ἀληθινόν Θεόν, βλασφημεῖται ἡ Παναγία μας, ἀπορρίπτονται οἱ Ἅγιοί μας καί ἀνατρέπεται συθθέμελα ἡ Πίστις στήν Ἁγία Τριάδα καί στό ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀνατρέπεται, τελικά ἡ Πίστις στήν Μίαν, Ἁγίαν, Ὁρθόδοξη, Καθολική καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησία!

« Ἐν ἐρημίαις πλανήμενοι καί βρεθεί και σπηλαιόσις καί τὰς ὄπισθε τῆς τῆς »
(ὁμοιωσὶς σπῆλαιος)

**Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν χειροτονηθέντων
ἀπό αἰρετικούς
κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην**

*"Εἰ δέ τήν χειροτονίαν καταγομένην
ἔχει ἀπό τοῦ δεῖνος, εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ ...
ὁμολογήσῃ δ' ὁμῶς τήν πᾶσαν ἀλήθειαν,
τήν τε πίστιν φυλάττειν καί τούς κανόνας
ἀπαραιτούτους, ... ἀκατάγνωστος γάρ ὁ
τοιούτος κατά τούς προοδηλωμένους*

*Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τόν
Θεολόγον καί Ἅγιον Ἰωάννην τόν
Χρυσόστομον) καί δι' αὐτῶν κατά πάντας."*

Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης

Διδάσκει σχετικά ὁ Μέγας Ὁμολο-
γητής Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης,
ἐρμηνεύοντας ἀθεντικά τίς ἀποφάσεις τῆς
Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου:

Τό νά ποῦμε ὅτι τά μυστήρια μιᾶς
τοπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτομάτως ἄκυρα,
ὁδηγεῖ σέ κατάλυση τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ
Χριστιανισμοῦ.

Ἐάν δηλ. ἐκλείπει αὐτομάτως ἡ
Χάρις τῆς Ἱερωσύνης μέ τήν ἀντικανονική
συλλειτουργία πρῖν ἀπό κρίση Συνδική,
τότε χάνεται τό δῶρον τῆς Ἱερωσύνης καί
μεταπίπτουμε στήν εἰδωλολατρεία, πράγμα
τό ὁποῖον εἶναι ἄτοπο.

Δηλ. ἡ χριστιανική λατρεία μετα-
βάλλεται σέ εἰδωλολατρική στερουμένη
Ἱερωσύνης, «ὡς ἀναδρομάδην καθαι-
ρουμένων πάντων διά τῆς ἀλληλούχου
συλλειτουργήσεως».

Ἐπειδή πολλές φορές ἐπικράτησαν οἱ
αἰρετικοί στήν Ἐκκλησία καί μάλιστα γιά
μεγάλα χρονικά διαστήματα, ὅσοι ἔλκουν
ἀπό αὐτούς τήν χειροτονία καί οἱ μετά τῶν
δευτέρων τούτων συλλειτουργήσαντες θά
πρέπει νά θεωρηθοῦν κατά τήν ἀνορθόδοξη
γνώμη διαφόρων πλανωμένων συγγραφέων

καθηρημένοι, ἐάν ἡ καθαίρεση ἐπέρχεται
αὐτομάτως μαζί μέ τήν ἄκριτη ἀκόμη
παράβαση.

Ἐπομένως ὅλοι τότε θά εἶναι
καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκεται ἡ
Ἱερωσύνη καί θά εἶχε πρό πολλοῦ ἐκλείψει
ἡ Ἱερωσύνη πάνω στή γῆ καί ἡ σώζουσα
Θεία Χάρις, ἀλλά καί αὕτη ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία.

Ἡ ἄποψη αὕτη ἐξαλείφει τήν Χάριν καί
τήν Ἐκκλησία πάνω στή γῆ. Διότι, ὅπως
σημειώνει ὁ Ἅγιος Μέγας Ὁμολογητής
Θεόδωρος ὁ Στουδίτης «πολλά συνέβη καί
συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ». Γιαυτό τό λόγο δέν βρέθηκε καί
οὔτε βρῖσκεται κανένας Ἅγιος πού νά
διερεύνησε τά πράγματα μέ αὐτόν τόν
ἀνορθόδοξο τρόπο καί οὔτε μᾶς παρέδωσε
νά φυλάσσουμε τέτοια παράδοση: «Οὐδεῖς
τῶν Ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας
ταῦτα, ὅτι μηδέ οἶόν τε οὔτε μήν ἐκδέδωκε
φυλάττειν ἡμᾶς».

Ἔτσι, λοιπόν, ἐξηγοῦνται ὅλα ἀπό
τούς Ἁγίους Πατέρες καί ἡ στάση τοῦ
Ἁγίου Ταρασίου κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν
Σύνοδον, τόν ὁποῖον ὑπερασπίζεται ὁ
Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης στήν ἐπιστολή
του Στεφάνῳ ἀναγνώστη καί τοῖς σύν
αὐτῷ.⁶¹

Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό παρατιθέμενον
στή συνέχεια κείμενον, πού ἀνεγνώσθη καί
στήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, πῶς μπορεῖ
δηλ. νά εἶναι ἀπό Θεοῦ ἡ χειροτονία ἐνός
Ἁγίου, (τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου), πού δέν
χειροτονήθηκε ἀπό ἕναν ἀπλό αἰρετικό
ἀλλά ἀπό αὐτούς τούς αἰρεσιάρχας:

«**Τί λέγετε περί Ἀνατολίου** (σ.σ.
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); **Οὐχί
ἔξαρχος** (σ.σ. Πρόεδρος) **τῆς Ἁγίας
Τετάρτης** (σ.σ. Οἰκουμενικῆς) **Συνόδου
ἐγεγόνει; Καί ἰδού ὑπό Διοσκόρου τοῦ
Λυσεβοῦς ἐκεχειροτόνητο, παρόντος καί
Εὐτυχοῦς** (σ.σ. τοῦ αἰρεσιάρχου). **Καί ἡμεῖς
γοῦν δεχόμεθα τούς ἀπό αἰρετικῶν
χειροτονηθέντας** (σ.σ. στήν περίπτωση αὕτη
πρό συνοδικῆς κρίσεως), **ὡς καί Ἀνατόλιος
ἐδέχθη** (σ.σ. ἐγένετο δεκτός ἀπό τήν Δ'
Οἰκουμενικήν Σύνοδον). **Καί αὐθις ἀληθῶς**

⁶¹ PG 99, 1105.

φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπὲρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἁμαρτία ἀποθανεῖται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία».⁶²

Καθοριστικό γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη ἀντιμετώπιση τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως εἶναι τὸ κείμενο τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, πού εἶναι ἐρμηνευτικό τῆς στάσεως τοῦ Ἁγίου Ταρασίου κατὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον πού εἶναι ἡ στάση ὅλων τῶν Ἁγίων κατὰ τὸν Μέγαν Ὁμολογητὴν:

« ... Ἐκζητήσωμεν οὖν καὶ πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνῆσαι, εἰ τὴν πίστιν ὁμολογήσῃ ὀρθήν, εἰ μὴ χρήμασι κεχειροτονῆται, εἰ μὴ τι ἄλλο τῶν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ὑποπτευομένων καὶ ἠκουσμένων σφαλερῶν, ἀληθές.

Εἰ δέ τὴν χειροτονίαν καταγομένην

ἔχει ἀπὸ τοῦ δεῖνος,

εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ,

εἴτε ἐκ χρηματοχειροτονήτου,

αὐτός δέ οὔτε αἰρετικός

οὔτε ἐν γνώσει ἐκ χρηματολήπτου,

εἴτ' οὖν Σιμωνιανοῦ, κεχειροτονημένος,

ὁμολογήσῃ δ' ὁμῶς τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, τὴν

τε πίστιν φυλάττειν καὶ τοὺς κανόνας

ἀπαρατρώτους, τοὺς τε κατ' ἀμφοτέρα

παρατετραμμένους ἀποβαλλόμενος, οὐδεὶς

ἡμῖν λόγος ἀποχῆς πρὸς αὐτόν. Ἀκατά-

γνωστος γάρ ὁ τοιοῦτος κατὰ τοὺς

προοδηλωμένους Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρη-

γόριον τὸν Θεολόγον καὶ Ἅγιον Ἰωάννην

τὸν Χρυσόστομον) καὶ δι' αὐτῶν κατὰ

πάντας. Οὕτω τοίνυν καὶ κοινωνοῦμεν, καὶ

ὑμῖν αὐτὸ ποιεῖν συμβεβουλευμένα. Ἐπεὶ εἰ

περισσότερον διερεῦνῃται, ἀποκρούεται

μέν, ὡς δέδεικται, τὰ τῶν Πατέρων

παραγγέλματα, ἐκλιμπάνει δέ τοσοῦτον τὸ

τῆς ἱερωσύνης δῶρον, ἐφ' ὃ τὸ Χριστιανοὶ

καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικὴν ἡμᾶς

μεταπεσεῖν λατρείαν, ὅπερ ἄτοπον. Πρὸς γε καὶ ἀκριβομένους, οὕτω μηδέ ἐν Δύσει καὶ Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διὰ τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδὴ προφανῶς τῷ Ρωμαίων προέδρῳ ἐπὶ Ταρασίου τῷ προειρημένῳ συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισάριοι ἀποσταλέντες, κἀκείνου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καὶ φροῦδα ἐντεῦθεν τὰ τῆς ἱερωσύνης, ὃ ἀπαγορεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα κατὰ τοὺς ἁγίους μέτρον στήναι. Διότι πολλά συνέβη καὶ συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεὶς τῶν ἁγίων εὖρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μηδέ οἷόν τε, οὔτε μὴν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἔχει μὲν ταῦθ' οὕτως.»⁶³

Ἐάν, κατὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, γίνῃ συνοδικὴ ἐκφώνηση, δηλ. ἐάν ἐκδοθεῖ καὶ ἀνακοινωθεῖ ἀπόφαση Οἰκουμενικὴ ἢ ἀπόφαση Συνόδου πού ἔχει Οἰκουμενικὴ ἰσχὺ, ἢ ὁποία κατακρίνει καὶ ἀναθεματίζει τὴν αἵρεση καὶ τοὺς αἰρετικούς καὶ ὁμοιοῦσιν ὀρθοδόξως οἱ Ἐκκλησίαις, τότε νεκρώνεται ὀριστικά καὶ τὸ αἰρετικὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, καὶ οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἔχουν θεία χάρη καὶ Θεῖα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ.⁶⁴ Γιαυτό τὸ λόγο, τότε, ὅποιος τολμήσῃ νὰ χειροτονηθεῖ ἀπὸ τοὺς βεβήλους αἰρετικούς ὑποπίπτει στὴν καθάρση. " Ἡ ἁγία Σύνοδος εἶπεν αὕτη δικαία κρίσις"⁶⁵ Δηλ. καθαιρεῖται καὶ ἀποβάλλεται τῆς ἱερατικῆς θέσεως καὶ τάξεως, ἐπειδὴ παρακούει στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἱερατικὴ Χάρη καὶ ἐκκλησιαστικὴ χειροτονία, ἀλλὰ ἐξω-ἐκκλησιαστικὴ μίμηση κατὰ τὸν **Μέγα Βασίλειο**,⁶⁶ κατὰ τὴν ὁποία θεῖον ἐκκλησιαστικόν "οὐδὲν γίνεται", ἀλλὰ ψευδοχειροτονία ἐξωεκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καὶ βεβήλων!

Εἶδαμε ἐπίσης ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ Πρόεδρος τῆς

⁶² Mansi, 12, 1042.

⁶³ PG 99, 1106

⁶⁴ Mansi, 12, 1050.

⁶⁵ Mansi, 12, 1042 καὶ 1050.

⁶⁶ Μ. Βασιλείου, PG. 32, 1029.

Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Ἀνατόλιος "ὑπὸ Διοσκόρου τοῦ δυσσεβοῦς χειροτονητο παρόντος τοῦ Εὐτυχοῦς τοῦ αἵρεσιάρχου.⁶⁷

Ἀλλά καὶ "οἱ πλείονες τῶν ἐν τῇ Ἐκτῇ ἀγία Συνόδῳ συνεδριασάντων" ἐπισκόπων, "ὑπὸ Σεργίου, Πύρρου, Παύλου, Πέτρου ἐχειροτονήθητο, τῶν καθηγητῶν τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ".⁶⁸

Ὁ δὲ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιος ἔγινε δεκτός στὴν Ἁγίαν Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, μὲ ἀπλὴ μάλιστα μετάθεσὶ του στοὺς Ὀρθοδόξους:

"Ἀναστάς ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Ἰουβενάλιος", "μετῆλθεν εἰς τὸ ἄλλον μέρος καὶ ἀνεβόησαν οἱ ἀνατολικοὶ καὶ σὺν αὐτοῖς εὐλαβέστατοι ἐπίσκοποι· ὁ Θεὸς καλῶς ἤνεγκέ σε Ὀρθόδοξε, καλῶς ἦλθες".⁶⁹

Συμπεράσματα:

Ἡ Ἐκκλησία διαφορετικὰ κάθε φορά κρίνει καὶ ἀποφασίζει νὰ δεχθεῖ ἢ νὰ μὴ δεχθεῖ τοὺς αἵρετικούς.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει ἐν Συνόδῳ. Γιαὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ λέμε ἐκ τῶν προτέρων, ποιούς ἢ Ἐκκλησία θὰ δεχθεῖ καὶ ποιούς ὄχι.

Οἱ αἵρετικοὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶναι συναγωγὴ πονηρευομένων.

Κατὰ τὸν **Μέγαν Φώτιον**, "Μία ἐστὶν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδέ δύο· συναγωγαὶ πονηρευομένων εἰσὶ τὰ παρά ταύτην συνέδρια καὶ σύνοδος ἀθετούντων· οὕτω φρονοῦμεν οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, οὕτω πιστεύομεν, οὕτω κηρύττομεν".⁷⁰

Καί, ἐπομένως, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Ὅπως διαπιστώνουμε ἀπὸ τὴν Ἁγίαν **Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον**, εἶναι, ὡστόσο,

⁶⁷ Mansi, 12, 1042.

⁶⁸ Mansi, 12, 1047.

⁶⁹ Mansi, 12, 1034. Νὰ σημειωθεῖ ὅμως ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ κήρυξαν αἵρεση, ἔσχον τὴν ἱερωσύνη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ὁποία ἦταν σὲ κοινωνία μέχρι νὰ ἀναθεματισθοῦν καὶ νὰ καθαιρεθοῦν.

⁷⁰ Ἐπιστολὴ 284, Κατὰ τῆς Θεοπασιχτιῶν αἵρέσεως.

πολύ εὐκόλο νὰ παρερμηνεύσει κάποιος τὰ πατερικὰ κείμενα. Πολλές φορές διορθώνει ὁ πολὺς Ἅγιος **Ταράσιος** τοὺς μοναχοὺς, ποὺ κατανοοῦν, γιὰ παράδειγμα, τὴν Β' ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου πρὸς Ρουφινιανὸν ἐσφαλμένα.⁷¹

Σάββας ὁ ἠγούμενος τοῦ Στουδίου ὑποστήριξε μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνονται δεκτοὶ ὅσοι ἔχουν χειροτονηθεῖ ἀπὸ τοὺς αἵρετικούς.

Ὁ Ἅγιος **Ταράσιος** ἀντέτεινε, ὅτι ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** δὲν τό εἶπε γενικῶς γιὰ ὅλους, ὅσοι χειροτονήθηκαν ἀπὸ αἵρετικούς, ὅτι δὲν πρέπει δηλ. νὰ γίνονται δεκτοί, ἀλλὰ τό εἶπε γιὰ τοὺς πρωτάρχας τῶν αἵρετικῶν καὶ τοὺς προϊσταμένους τῆς ἀσεβείας.

Καὶ αὐτούς, βέβαια, ἂν μετανοήσουν, ὀφείλει ἡ ἐκκλησία νὰ τοὺς συγχωρήσει, ἀλλὰ τοὺς καθαιρεῖ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ὅσοι δὲν ἀνῆκαν στοὺς προϊσταμένους τῆς ἀσεβείας, καὶ πολὺ περισσότερο, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐβιάσθησαν νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς αἵρετικούς, αὐτοὺς τοὺς συγχώρησε ἡ ἁγία **Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος** καὶ τοὺς δέχθηκε ὡς ἱερεῖς, ὅπως ἦταν πρῶτα, γιὰ ἓναν ἀκόμη λόγο, ὅτι ἔφεραν ὡς ἐπαρκὴ δικαιολογία τό ὅτι δὲν ἔγιναν **στή πραγματικότητά ἀσεβεῖς, ἀλλὰ ἀντιθέτως προτίμησαν νὰ μείνουν στίς θέσεις τους καὶ νὰ ὑποστοῦν βία, νὰ βαστάσουν τὸ βάρος τῶν αἵρετικῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀπωλεσθεῖ τὸ ποίμνιό τους**, ἂν παίρναν τὴν θέση τους κάποιοι ἄλλοι ἀσεβέστατοι ποὺ θὰ διέφθειραν ἐντελῶς τίς Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία (πάντα) στὴν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τόσοσ μόνον κληρικούς στὴν Ἀφρική, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν πέσει στὴν αἵρεση, ὅσους χρειάστηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ! ("**ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν (ἔγιναν δεκτοί) οικονομικῶς καὶ ἐξ ἀνάγκης**" κατὰ τὸν Ἅγιον **Νικόδημον**).

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος ποὺ ἔγινε **στήν Ἰταλία δὲν δέχθηκε τίς χειροτονίες τους**, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατὰ τὸν **ΟΖ'** τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου.

⁷¹ Ἱερὸν Πηδάλιον Ἁγίου **Νικοδήμου**, ἔκδ. 1908, σελ. 559 ἑπ.

Τονίζει ο Άγιος Νικόδημος ότι είναι σπάνιον νά γίνονται δεκτοί οί αίρετικοί από τήν Ἐκκλησίαν:

"Ἄλλά σπάνια τά τοιαῦτα καί κατά περίστασιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τό κατά περίστασιν γινόμενον καί τό σπάνιον, κατά τε τόν ιζ' τῆς α' καί β' καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τήν β' πράξιν τῆς ἐν τῇ ἁγία Σοφία συνόδου καί τό νομικόν ἐκείνο τό λέγον· Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρός ὑπόδειγμα."⁷²

Σήμερα ὅσοι ἀπό τούς Ὁρθοδόξους ἔχουν συνενωθεῖ καί κοινωνοῦν μέ καταδικασμένους ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους αίρετικούς, ὅπως τό Πατριαρχεῖο τῆς Ἄντιοχείας, ἔχουν κατά τούς κανόνες ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδοξίας σύμφωνα πρός τούς κανόνες α' καί β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Παντελῶς ἀπερρηγμένοι καί ἐκπετωκότες τῆς ἱερωσύνης εἶναι: ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ Ἀναστάσιος Ἀλβανίας, ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος Βρετανίας, ὁ Στυλιανός Αὐστραλίας, ὁ Σωτήριος Καναδά, ὁ Δημήτριος Ἀμερικῆς, καί ὅλοι οἱ ὅμοιοί τους, πού συμ-

⁷² Ὁ Ἅγιος, ὅπως εἶδαμε, ἀναφέρεται στίς χειροτονίες τῶν αίρετικῶν εἰκονομάχων πού ἔγιναν δεκτοί ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο:

"Πάντως δέν δέχθηκε τούς πρωτάρχας τῆς αἵρέσεως καί τούς ἐμπαθῶς ἐγκεμένους καί μή γνησίως καί ἀληθῶς μετανοοῦντες, ὅπως εἶπε ὁ Θεῖος Ταράσιος. Δέχθηκε ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τούς πρωτάρχας τῶν αἵρέσεων καί πού μετανόησαν εἰλικρινά, -(σχετικά μέ ὅλα αὐτά γράφει ὁ Ἅγιος στήν ἐρμηνεῖα του στήν ἐπιστολή του ἁγίου Ἀθανασίου πρός Ρουφινιανόν)-, καί ἐκείνους πού χειροτονήθηκαν ἀπό τούς αίρετικούς Εἰκονομάχους δέν ἀναχειροτόνησε, ἀφοῦ ὁμολόγησαν τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν α' πράξιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἐπίσης μερικῶν αίρετικῶν δέχθηκε τό βάπτισμα δι' οἰκονομίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος. Τήν περιστατική καί καιρικῆ οἰκονομία δέν τά ἔκανε ὄρον ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική.

προσεύχονται, ὄχι πλέον μόνον μέ ἕτεροδόξους, οἱ ὅποιοι ἀνήκουν στήν κατ' ἐπίφαση ὀνομαζόμενη παγκόσμια χριστιανική κοινότητα καί πού λένε πῶς διακρατοῦν, ἔστω καί προσχηματικά, τήν στοιχειώδη πίστη στόν Τριαδικό Θεό καί στήν Θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μέ ἕτεροθρήσκους, Ἑβραίους, Μωαμεθανούς, Ἰνδιάνους, Εἰδωλολάτρες καί Μάγους, στήν Καμπέρα, στήν Ἀσίξη, στό Χαράρε τῆς Αἰθιοπίας, στήν Ἀμερική καί στό Νέο Δελχί καί στήν Γροιλανδία.

Γιατί στή πραγματικότητα ἀρνοῦνται τόν Χριστό.

Ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπορρίπτουν τήν Πίστη στήν Ἁγία Τριάδα καί στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξη Σύνοδος πού ἐπέχει πρόσωπον Ἐκκλησίας εἴτε ἀναθεματίζει, ἀφορίζει καί καθαιρεῖ τελεσιδίκως, εἴτε ἰσχυροποιεῖ, ἀγιάζει καί ἀποδίδει τούς θρόνους, κατά τήν ἐκκλησιαστικήν οἰκονομίαν, σέ ὅσους κρίνει ὅτι ἀξίζει νά διακρατήσουν τούς θρόνους τους, καί ὅπως ἦταν πρῖν ἱερεῖς, ἔτσι συγχωρεῖ νά εἶναι καί στό ἐξῆς ἱερεῖς, εἴτε μπορεῖ νά μήν δεχθεῖ κανέναν ἀπό αὐτούς.

Ἡ καινοφανῆς κηρυσσόμενη αἵρεση νεκροποιεῖ βαθμηδόν τόν ἐκκλησιαστικόν ὀργανισμόν, πού ἂν δέν ἀφυπνισθεῖ νά ἐκβάλλει τούς αίρετικούς ποιμένες ἀπό τό σῶμα καί νά διακόψει, κατά τούς κανόνες, 31ο Ἀποστολικό καί ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου, τήν κοινωνία μαζί τους, συναποθνήσκει μέ αὐτούς.

Ἡ ἀπόλεια τῆς Θείας Χάριτος καί ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἱερωσύνη οὐδέποτε ἐπέρχονται ἀμέσως καί αὐτόματα.

Ἐάν ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἱερωσύνη ἐπῆρχετο αὐτόματα, μόλις δηλ. κηρύσσεται ἡ αἵρεση, τότε θά χανόταν ἡ ἱερωσύνη καί πουθενά δέν θά βρισκόταν, κατά τόν ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη, ἀφοῦ ἀναδρομάδην θά μολύνονταν καί θά ἐξέπιπταν τῆς ἱερωσύνης ὅλοι ὅσοι συλλειτουργήσαν μέ τόν αίρετικό καί μάλιστα πολλοί ἀπό αὐτούς χωρίς νά τό γνωρίζουν. Ἡ Ἐκκλησία τότε θά μετατρεπόταν σέ εἰδωλολατρεία.

Τότε θά ἦταν ὅλοι καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκετο ἡ Ἱερωσύνη καί θά εἶχε πρό πολλοῦ ἐκλείψει πάνω στή γῆ καί ἡ Ἱερωσύνη καί ἡ σώζουσα Θεία Χάρις, ἀλλά καί αὐτή ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία!

Ἀκολουθώντας, ἐπομένως, τούς Θεοφόρους Πατέρες καί τίς Ἅγιες Συνόδους, ἐμεῖς ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, στήν Ἑλλάδα, στό Ἅγιον Ὄρος οἱ Ἐσφιγμενίτες καί οἱ ζηλωτές Πατέρες καί οἱ ἀγωνιζόμενοι σέ ὅλον τόν κόσμο Ὁρθόδοξοι, ὅσοι διακόψαμε τήν κοινωνία πρός τούς αἰρετικούς, Λατινόφρονες, τούς ἐνουμένους μέ τούς Μονοφυσίτες καί τούς παναιρετικούς Οἰκουμενιστές, διωκόμενοι καί χλευαζόμενοι, **ἀποτελοῦμε τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν** κατά τά διδάγματα τῶν Θεοκηρύκων Διδασκάλων μας:

"Εἰ δὲ καί πάνν ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καί εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία καί Σῶμα τοῦ Χριστοῦ".

"Πρός οὓς εἶπον: Καθολικήν Ἐκκλησίαν τήν ὀρθήν καί σωτήριόν τῆς εἰς αὐτόν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τόν ὅλων εἶναι ὁ Θεός ἀπεφήνατο."

Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής (P.G. 90, 132)

"Εἰ μὴ δυνατὸν ἐν ἐκκλησίᾳ προΐεναι, κατ' οἶκον συνάξεις, ὃ ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέρχηται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν, οὐχ ὁ τόπος γὰρ τὸν ἀνθρωπὸν ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνθρωπος τὸν τόπον φευκτέον σοι ἔστω διὰ τὸ βεβηλωσθαι ὑπ' αὐτῶν ὡς γὰρ ὅσοι ἱερεῖς ἀγιάζουσιν, οὕτως οἱ ἐναγεῖς μαινοῦσιν· εἰ δὲ μήτε ἐν οἴκῳ ἅμα μήτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατὸν συναθροισθῆναι, ἕκαστος ἑαυτῷ ψαλλέτω, ἀναγινωσκέτω, προσευχέσθω, ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς. Ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖσι, φησὶν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἑμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν."

Ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων
(PG 87, 3, 3369-3371)

Πρὸς Ἱερομόναχον π. Μάξιμον καί τούς σύν αὐτῷ

Ἁγίου Προφῆτου Ἀββακούμ
02.12.2010

Ἀγαπῆτέ μοι π. Μάξιμε, χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε, χαῖρε τήν χαράν τήν τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, τήν πνευματικήν, τῆς ἀθανάτου καί πολυτίμου ψυχῆς.

Ἔλαβον τήν τιμίαν ἐπιστολήν Σου καί Σέ εὐχαριστῶ θερμῶς. Σοῦ ἀπαντῶ συνοπτικῶς. Περισσότερα μπορεῖς νά βρεῖς στό τεῦχος τῶν *"Ἁγίων Κολλυβάδων,"* πού ἀπευθυνόταν στόν Ἅγιο Γέροντα π. Συμεῶν καί στούς Πατέρες τῆς Ἁγίας Ἄννης, τό 2006.

1. Βεβαίως καί ὑπάρχουν καί ἄλλες ἐξηγήσεις γιά τήν κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τό τριαδικόν εἰς τόν ἀνθρωπὸν δηλοῦται κατ' ἐξοχήν μέ τόν νοῦν, τόν λόγον καί τό πνεῦμα, κατά τόν Θεοφόρον Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν.

Περί αὐτοῦ δέν ὑπάρχει ἀντίρρησης.

Ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας συμφωνοῦν, ἐπίσης, στήν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα τοῦ σαρκωθέντος Χριστοῦ μας, ὁ ὁποῖος, βεβαίως, ἐννῆνῶπτησε σαρκωθεῖς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, ἐπειδὴ ἀμαυρώθηκε ἡ εἰκόνα.

Τήν ἀλήθεια γιά τήν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ μας καί Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κατ' εἰκόνα τοῦ ὁποῖου δημιουργήθηκε ὁ ἀνθρωπος, δέν τήν ἐξέφρασε ξεκάθαρα μόνον ὁ Μέγας Βασίλειος ἀλλά καί ὁ ἀποστολικὸς Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἅγιος Εἰρηναῖος:

«Ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις ἐλέγετο μέν κατ' εἰκόνα Θεοῦ γεγονέναι τόν ἀνθρωπον, οὐκ ἐδείκνυτο δέ. Ἔτι γὰρ ἀόρατος ἦν ὁ Λόγος, οὗ κατ' εἰκόνα ὁ ἀνθρωπος ἐγενόνη. Διὰ τοῦτο δὴ

καί τήν ὁμοίωσιν ῥαδίως ἀπέβαλεν. Ὅποτε δέ σάρξ ἐγένετο ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τ' ἀμφότερα ἐπεκύρωσε. Καί γάρ καί τήν εἰκόνα ἔδειξεν ἀληθῶς, αὐτός τοῦτο γενόμενος, ὅπερ ἦν ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, καί τήν ὁμοίωσιν βεβαίως κατέστησεν, συνεξομοιώσας τόν ἄνθρωπον τῷ ἀοράτῳ Θεῷ».⁷³

Αὕτη εἶναι ἡ Θεολογία τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων πού ἐκφράζεται στήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο⁷⁴ καί τήν ἐπαναλαμβάνει ὁ Μέγας Βασίλειος στόν κατά Εὐνομίου Λόγον του, ὅπως Σοῦ ἔγραφα:

«Υἱοῦ μέν καί Πατρός πᾶσα ἀνάγκη τήν αὐτήν εἶναι μορφήν, θεοπρεπῶς δῆλον ὅτι τῆς μορφῆς νοουμένης, οὐκ ἐν σχήματι σωματικῷ, ἀλλ' ἐν ἰδιώματι τῆς Θεότητος. Ἄκουε καί σύ ὁ ἐκ τῆς νέας κατατομῆς, ὁ τόν Ἰουδαϊσμόν πρεσβεύων ἐν Χριστιανισμοῦ προσποιήσει.

Τίνι λέγει «κατ' εἰκόνα ἡμετέραν»;

Τίνι ἄλλῳ γε, ἢ τῷ ἀπαυγάσματι τῆς δόξης, καί χαρακτῆρι τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου;

Τῇ ἰδίᾳ τοίνυν εἰκόνι, τῇ ζώσῃ, τῇ εἰπούσῃ «ἐγὼ καί ὁ πατήρ ἐν ἐσμέν» καί «ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν πατέρα», ταύτη λέγει ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν».

Μέ ἄλλους λόγους ὁ Μ. Βασίλειος, ἀναφερόμενος καί στό Φιλίπ., 2, 5-11

⁷³ Ἁγίου Εἰρηναίου, Κατά αἰρέσεων, 5, 16, 2, ΒΕΠΕΣ 5, 166,11-17

⁷⁴ Διάβασε καί τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού κατ' ἐξοχήν ἐξηγοῦν τά περί τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως, γιά νά δεῖς ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπαναλαμβάνει τίς θέσεις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού εἶναι καί οἱ ἐκκλησιαστικές θέσεις. (Τά πρακτικά τῆς Α' Οἰκουμενικῆς δέν σώζονται, ὡστόσο, ἀπό τίς ἐπόμενες Συνόδους καί τούς Ἁγίους Πατέρες, ἔχουμε γνώση τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καί τῶν ἀποφάσεων.) Ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος συνοψίζει τίς Χριστολογικές θέσεις καί κατ' ἐξοχήν ἀσχολεῖται μέ τό θέμα τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως. Ἄφησε τίς θέσεις τοῦ κ. Καλλινίκου. Εἶναι αἰόλες. Δέν ὑπάρχει σιγουριά στά γραφόμενά του. Ὑπάρχει καί ἐμπάθεια, γιατί βρέθηκε ἐκτός Συνόδου. Μόνος του εἶναι, βέβαια, χωρίς νά λογοδοτεῖ σέ Σύνοδο! Αὐτό εἶναι προτεσταντικό. Ὁ ἴδιος εἶχε ὑπογράψει καί τά σχετικά μέ τόν καταστατικό χάρτη!

συσχετίζει τήν κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ κατασκευήν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰκόνα αὐτοῦ.

Τοῦτο ἐκφράζεται σαφέστερα στόν κατά Εὐνομίου Λόγον Β' § 16 τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅπου λέγονται τά ἀκόλουθα:

«Νοεῖν δέ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, οὐ κατὰ τάς τεχνίτας ταύτας ὑστερον ἀπεργασθεῖσαν πρὸς τό ἀρχέτυπον, ἀλλά συνυπάρχουσαν καί παρυφειστηκυῖαν τῷ πρωτοτύπῳ ὑποστήσαντι, τό εἶναι τό ἀρχέτυπον, οὔσαν, οὐκ ἐκτυπωθεῖσαν διά μιμήσεως, ὡσπερ ἐν σφραγίδι τινι τῆς ὅλης φύσεως τοῦ Πατρὸς ἐναποσημανθείσης τῷ Υἱῷ».

Ὅλα αὐτά ἂν τά συνοψίσουμε σημαίνουν ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ τελεία Αὐτοῦ εἰκὼν καί τό ἀπαύγασμα τῆς Θείας δόξης, ἔλαβε διά τῆς Θείας ἐνσαρκώσεως μορφήν καί σχῆμα ἀνθρώπου (Φιλίπ. 2, 7), ἀκριβῶς διότι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ, καί διότι τοῦτο ἀμαυρώθηκε μέ τήν παράβαση τῶν Πρωτοπλάστων.

Οὕτω νοεῖται ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ κατὰ πάντα τελεία εἰκὼν Αὐτοῦ, ὡς ἔχουσα σκοπόν, τήν ἀποκατάστασιν τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως.

Τώρα, ἀφοῦ οἱ Πρωτόπλαστοι ἔπεσαν, καί ὁ Κύριος ἐνηνθρώπησε δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν, αὕτη εἶναι ἡ Πίστις μας καί αὐτήν ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας!

Καί οὐδεὶς τό ἀμφισβητεῖ!

Ὅλοι οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι ἔχουμε τήν αὐτήν Πίστιν, τήν ἅπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν!

Αὕτη εἶναι καί ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας, πού πιστοποιεῖται αἰωνίως μέ τό Σύμβολο τῆς Πίστεως καί ἀπό τίς εὐχές τοῦ Μεγάλου Βασιλείου στήν Θεία Λειτουργία του.

Αὐτές μπορεῖς εὐκολά νά τίς δεῖς καί νά θαυμάσεις τήν Θεολογία τοῦ Οὐρανοφάντορος στήν διάταξη τῆς Θείας Λειτουργίας του.

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,

π. Νικόλαος

«Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν»

Λίαν ἀγαπητή μοι Ἀναστασία, χαῖρε ἐν Κυρίῳ μετά τοῦ συζύγου Σου Γεωργίου καί τῶν εὐλογημένων τέκνων Σου!

Τά θεολογικά ἐρωτήματα πού τέθηκαν στή Γερμανία, κατά τήν περίοδο τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, ὅπου βρεθήκαμε μαζί μέ ἀγαπημένους ἀδελφούς ἐν Χριστῷ καί μέ τήν θυγατέρα μου Μαρία, ἀπασχολοῦν πολλούς σκεπτομένους ἀκόμη Ὀρθοδόξους καί γιά τόν λόγο αὐτό χρειάζεται μία θεμελιωμένη στούς Πατέρες προσέγγιση!

Τά ἐρωτήματα πού τέθηκαν στις συζητήσεις μας ἦταν τά ἑξῆς:

1. Ποιά εἶναι ἡ προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ κατά τούς Πατέρες, πού συνιστᾶ τό καί ἀγγέλους καί ἀνθρώπους ἀποκεκρυμμένον καί ἄγνωστον μυστήριον;

2. Ἐκβιάζεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς ἀμαρτωλές ἐπιλογές τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἀποστασία τοῦ Ἐωσφόρου;

3. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἀποτέλεσμα μόνο μιᾶς ἀποτυχίας τοῦ ἀνθρώπου;

4. Τί σημαίνει τό ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν;

5. Ποιά εἶναι ἡ εἰκόνα σύμφωνα μέ τήν ὁποία δημιουργεῖται ὁ ἀνθρωπος;

6. Τί σημαίνει τό καθ' ὁμοίωσιν;

7. Ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας;

Γιατί ὁ Χριστός μας ὀνομάζεται πρωτότοκος πάσης κτίσεως ἀπό τόν **Μέγαν Παῦλον**;

8. Ἦταν ὁ ἀνθρωπος τέλειος μέσα στόν παράδεισο ἢ ἀτελής καί νήπιος καί χρειαζόταν τήν ὀλοκλήρωση, ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος; Πότε καί πῶς ἐπετεύχθη ἡ ὀλοκλήρωσή του, παρά τήν ἀποτυχία καί τήν πτώση τοῦ ἀνθρώπου.

9. Ποιό εἶναι τό Ἀρχέτυπο σύμφωνα μέ τό ὁποῖο δημιουργήθηκε ὁ ἀνθρωπος, ἀφοῦ ἡ δομή του εἶναι θεολογική καί εἶναι κοσμημένος μέ σοφία, μέ λόγο καί ὅλα τά θεοπρεπῆ ἀγαθά;

Ἡ πατερική ἀπάντηση στό τελευταῖο ἐρώτημα δά ἀποτελέσει τήν ἀρετηρία γιά τίς

ἀπαντήσεις καί τῶν ἄλλων θεμελιωδῶν ἐρωτημάτων.

Τό Ἀρχέτυπο τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἀπλῶς ὁ Λόγος, ἀλλά ὁ σαρκωθείς Λόγος. Δέν ἔχει σημασία ὅτι δέν ὑπῆρχε ὁ Χριστός, (ὡς Θεάνθρωπος), ἱστορικά κατά τόν χρόνο τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ. Ἀποτελεῖ θεμελιώδη βιβλική διδασκαλία ὅτι ὁ Χριστός στήν ὑπέρχουσα πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Κολ. 1, 15-17).

Ἄν ὁ ἀνθρωπος γιά τόν ὁποῖο δημιουργήθηκε ὅλη ἡ ὑλική κτήση ἀνέτειλε ἀπό τήν γῆ, εἶναι ἀσφαλῶς λογικό ὁ Χριστός μας πού ἀποτελεῖ τό σκοπό ὀλοκλήρης τῆς ὑλικῆς καί πνευματικῆς δημιουργίας, νά εἶναι μεταγενέστερος τοῦ Ἀδάμ, ἀφοῦ ὅλα τά πράγματα ἀπό ἀτελή ὀδηγοῦνται στήν τελειότητα.

Ὁ Χριστός μας, ὡς ὑψιστή πραγμάτωση τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι φυσικό νά ἀποτελεῖ τό τέλος τῆς ἀνοδικῆς πορείας τῆς ἀνθρωπότητας, τήν ἀρχή ἀλλά καί τό τέλος τῆς ἱστορίας.

Μέσα στήν πρώτη αὐτή ἀλήθεια βρίσκεται μία δευτέρα τό ἴδιο σημαντική.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀδάμ δημιουργήθηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, σημαίνει πῶς ὄφειλε νά ὑψωθεῖ ὡς τό Ἀρχέτυπο, ἀκριβέστερα, νά καθαριθεῖ καί νά ἀγαπήσει τό Θεό τόσο, ὥστε νά ἔλθει νά σκηνώσῃ μέσα του, νά ἐνωθεῖ μέ τόν ἄνθρωπο ὑποστατικά ὁ Λόγος καί νά φανερωθεῖ ἔτσι μέσα στήν ἱστορία ὁ Χριστός μας, νά ἀναδειχθεῖ ὁ Θεάνθρωπος.

«Ἡ εἰσαγωγή τοῦ πρωτοτόκου εἰς τήν οἰκουμένην» (Ἐβρ. 1, 6) ἀποτελεῖ τήν προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ, τό ὑψιστο μυστήριο «τό ἀποκεκρυμμένον ἀπό τῶν αἰώνων καί ἀπό τῶν γενεῶν» (Κολ. 1, 26).

Ὁ Χριστός ἦταν «ἡ βουλή καί ἡ θέλησις τοῦ Πατρός»⁷⁵

Αὐτός ἦταν ὁ προορισμός καί κατά συνέπεια ἡ φυσιολογική πορεία καί κατάληξη τοῦ ἀνθρώπου. Πρός τόν Χριστό ὁ ἀνθρωπος «ὡσπερ εἰς κανόνα τινά καί ὄρον κατεσκευάσθη τό ἐξ ἀρχῆς ... ὥστε Θεόν ὑποδέξασθαι δυναθῆναι».⁷⁶

Ὁ ἐκτροχιασμός ἀπό αὐτήν τήν πορεία ἀποτελέσει τήν πτώση.

⁷⁵ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Λόγος εἰς τήν ξηρανθείσαν συκῆν καί εἰς τήν παραβολήν τοῦ ἀμπελῶνος, 2, PG 150, 560 D.

⁷⁶ Νικολάου Καβάσιλα, Περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, λόγος 2, PG 150, 560.

«Οὐκοῦν ἢ ἀπ' ἀρχῆς παραγωγή τοῦ ἀνθρώπου δι' αὐτόν (τόν Χριστόν) κατ' εἰκόνα πλάσθέντος τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆ ποτέ χωρῆσαι τό ἀρχέτυπον καί ὁ ἐν τῷ παραδείσῳ παρά Θεοῦ νόμος δι' αὐτόν (τόν Χριστόν)», γιά νά βοηθήσει δηλαδή τόν ἄνθρωπο νά ὀδηγηθεῖ στό Χριστό, γράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς.⁷⁷

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής τό τονίζει ὅπως ἰδιαίτερος:

«Τοῦτό ἐστὶ τό μέγα καί ἀπόκρυφον μυστήριον τοῦτό ἐστὶ τό μακάριον, δι' ὃ τά πάντα συνέστησαν τέλος τοῦτό ἐστὶν ὁ τῆς ἀρχῆς τῶν ὄντων προεπινοούμενος θεῖος σκοπός, ὃν ὀρίζοντες εἶναι φαμέν προεπινοούμενον τέλος, οὐ ἔνεκα μέν πάντα, αὐτό δέ οὐδενός ἔνεκα πρὸς τοῦτο τό τέλος ἀφορῶν (τῆν ὑποστατική ἔνωση θείας καί ἀνθρώπινης φύσεως, τόν Χριστόν), τάς τῶν ὄντων ὁ Θεός παρήγαγεν οὐσίας».⁷⁸

Ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου δέν ἀποτελεῖ ἀπλή συνέπεια τῆς νίκης τοῦ διαβόλου ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός μας ὡς Θεάνθρωπος δέν εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς πράξεως τοῦ σατανᾶ.

Ἡ ἔνωση τῆς Θείας καί τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἔγινε, ἐπειδή ἀποτελοῦσε τήν προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ.

Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο πραγματοποιήθηκε τό μεγάλο μυστήριο ἄλλαξε: *Ἔδει ... ἵνα μή πόρρω τοῦ Θεοῦ γένηται ξενωθείς ὁ ἄνθρωπος, ἄλλον ἀντισταχθῆναι ... τρόπον ... τοῦ προτέρου παραδοξότερόν τε καί θεοπρεπέστερον, ὅσον τοῦ κατά φύσιν ἐστί τό ὑπέρ φύσιν ἀνώτερον*.⁷⁹

(Συνεχίζεται στό ἐπόμενο τεῦχος.)

⁷⁷ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία ζ' εἰς τά Φῶτα, στό Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ ὁμιλία κβ', ἔκδ. Οἰκονόμου, Ἀθῆναι 1861, σελ. 259.

⁷⁸ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Πρὸς Θαλάσιον περὶ διαφόρων ἀπόρων τῆς θείας Γραφῆς, ἐρώτ. 60, PG 90, 621 A.

⁷⁹ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Περί διαφόρων ἀποριῶν τῶν Ἁγίων Διονυσίου καί Γρηγορίου, PG 91, 1097 C.

Περί "σωματείων καί ἐταιρειῶν"

Ἀγαπητέ μοι κυρ-Θεοδόση, χαῖρε ἐν Κυρίῳ πάντοτε!

Ἐάν ἓνα Μοναστήρι, ὅπως τοῦ κ. Μακαρίου, ἢ μία ἐκκλησία, ὅπως τοῦ κ. Εὐθύμιου στήν Θεσσαλονίκη, ὑπάρχει μέ τήν μορφή τῆς ἐταιρείας ἢ τοῦ σωματείου, ὅπου στό πρῶτο ἄρθρο τοῦ καταστατικοῦ διακηρύσσονται τά ἑξῆς: *"Ἰδρύεται σωματεῖο μέ τό ὄνομα "Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου", ἢ ἐταιρεία μέ τό ὄνομα Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου"*, τότε κατά τά λεγόμενα τῶν κατηγορῶν τῆς Ἁγίας Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας σωματριοποιοῦνται καί ἐταιριοποιοῦνται καί οἱ τοπικές τους σέ μικρογραφία ἐκκλησίες τους.

Αὐτοκατηγοροῦνται οἱ κύριοι Εὐθύμιος καί Μακάριος μέ αὐτά πού γράφουν, ὅτι τάχα ἢ ἐκκλησία μας εἶναι σωματοποιημένη;

Καί τά δικά τους νομικά πρόσωπα, οἱ ἐκκλησίες τους καί τά μοναστήρια τους, πού ἔχουν τήν μορφήν τοῦ σωματείου καί τῆς ἐταιρείας εἶναι σωματριοποιημένα;

Αὐτά πού ὑποστηρίζουν οἱ κατηγοροὶ εἶναι μόνον γιά τούς ἀφελεῖς! Πρὸς ἄγραν ὀπαδῶν!

Ἡ καθολική ἐκκλησία στήν πνευματική καί τήν θεολογική της διάσταση, ὅπως τήν ὄρισαν οἱ Πατέρες ὀρίζεται καί ἐν δυσίν καί ἐν τρισίν Ὁρθόδοξοις καί ἐπομένως μέ τήν δική τους λογική ὑποβιάζονται καί αὐτοί σέ ἀπλά σωματεῖα!...

Εἴτε σέ μικρή εἴτε σέ μεγάλη κλίμακα προσδίδεται ἢ νομική ὑπόσταση τῆς ἐταιρείας ἢ τοῦ σωματείου σέ ἓνα Μοναστήρι ἢ σέ μία ἐνορία-Ἐκκλησία, ἢ αὐτό γίνεται κεντρικά, τό ἴδιο πᾶγμα εἶναι.

Γνώριζε δέ ὅτι καί τό καταστατικό τῆς ἐκκλησίας μας ἀναθεωρήθηκε καί διευκρινίστηκε, ὅτι κάποιος γίνεται μέλος τοῦ νομικοῦ προσώπου μέ τίς προϋποθέσεις τοῦ καταστατικοῦ καί ὄχι μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοιδρύτου Οἰκοδομήματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού μέλος του γίνεται κάποιος μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα, ὅπως τονίζεται, -καί ἂν δέν γίνεται αὐτό πρέπει νά διορθωθεῖ,- σέ ὅλα τά καταστατικά τῶν νομικῶν προσώπων, ἐνοριῶν, μοναστηριῶν, ἀδελφότητων καί ἐκκλησιῶν. Τό ἔνδυμα τοῦ νομικοῦ προσώπου τό πῆραν γιά τίς σχέσεις πρὸς τήν Πολιτεία, γιά νά διαδέτουν

σφραγίδα και να πιστοποιούνται τα Ἱερά Μυστήρια, κυρίως τῆς Βαπτίσεως και τοῦ Γάμου ἐνώπιον τῶν ληξιαρχείων.

Περί μικροσιπς και τῆς κάρτας τοῦ πολίτη

Ἀγαπητέ μοι πάτερ Γελάσιε, χαῖρε ἐν Κυρίῳ πάντοτε!

Γιά τά μικροσιπς τῶν διαφόρων καρτῶν πού μοῦ γράφεις σχετικά:

Πρῶτον πρέπει νά εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι ὄντως ὑπάρχει ὁ δυσώνυμος ἀριθμός σέ αὐτά.

Και δεύτερον ἀπαιτεῖται γνώση.

Πρέπει δηλ. νά γνωρίζει κανεῖς ὅτι ἐμπεριέχεται ὁ δυσώνυμος ἀριθμός στήν ταυτότητά του.

Ἄν δέν τό γνωρίζει, ἐάν εἶναι κρυμμένος ἢ ἀόρατος μέ γυμνό ὄφθαλμό, πῶς δά σφραγιστεῖ, και δά χάσει τήν πίστη, ὅταν ὑπάρχει ἀμφισβήτηση ἢ ὅταν τίποτε δέν ἀποδεικνύεται; Προϋποτίθεται, βεβαίως, και ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ κατά τήν Ἁγίαν Γραφήν και κατά τούς Πατέρες, για τήν ἐκπτώση τοῦ προσώπου ἀπό τήν πίστη και τήν ἀποβολή του ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῖου γίναμε μέλη μέ πανηγυρική και δημόσια ἀποταγή τοῦ σατανᾶ και σύνταξή μας μέ τόν Χριστόν μας, κατά τούς ἐξορκισμούς στήν ἀκολουθία τῶν κατηχομένων.

Πρέπει, βεβαία, νά εἶναι και ἀδιαμφισβήτητο ὅτι ἔτσι ἔχουν τά πράγματα. Ἄν δέν συμφωνοῦν οὔτε οἱ ἐπιστήμονες και τίποτε δέν εἶναι ὀρατό, τότε, τί δά πούμε στόν κόσμο, πῶς δά πείσουμε τούς πιστούς μας ποιμαντικά, νά μήν πάρουν τήν μία κάρτα, νά μήν πάρουν τήν ἄλλη και νά ὑποστοῦν κοινωνικό ἀποκλεισμό οἱ ἴδιοι και οἱ οἰκογένειές τους, ἤδη ἀπό τώρα! Νά μήν πάρουν τήν σύνταξή τους, νά μήν μποροῦν νά πᾶνε στό γιατρό, νά μήν μποροῦν νά ἀγοράσουν τρόφιμα και νά ζήσουν οἱ ἄνθρωποι;

Τώρα, λοιπόν, ὅπως ἐξελίσσονται και παρουσιάζονται τά πράγματα, εἴμαστε στό ἐπίπεδο τῆς προετοιμασίας τοῦ καθολικοῦ σφραγίσματος. Ὡστόσο δά πρέπει πρῶτα νά καταργηθεῖ τό χρῆμα, νά γίνει λογιστικό, νά ὑπάρξει ἡ παγκόσμια ὑπερκυβέρνηση και νά ἀναφανῆ ὁ ἄνομος, ὃν ἀναλώσει ὁ Κύριος τῷ πνεύματι τῆς δυνάμεως τοῦ στόματος αὐτοῦ,

για νά γίνουν ὅλα αὐτά πού διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἡ σκλαβιά, πού ἐτοιμάζεται ἐννοεῖται, πρὸς τό παρόν, ὡς φαλκίδευση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων και ἐλευθεριῶν. Μποροῦμε σέ ἐπίπεδο προστασίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων νά ἀμυνθοῦμε νομικά, προσβάλλοντας κάθε ταυτότητα και κάθε ἔγγραφο, πού φαλκιδεῖ τήν προσωπική μας ἐλευθερία και μᾶς προσβάλλει βάνουσα στήν προσωπικότητά μας, μεταβάλλοντας μας σέ ἀριθμοποιημένους δούλους, ἀφοῦ παρακολουθοῦμαστε σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις τῆς προσωπικῆς και ἰδιωτικῆς μας σφαιράς. Ὅλα, βεβαία, αὐτά συντείνουν στήν ἀφαίρεση τῶν ἐλευθεριῶν μας και στήν ὀλοκληρωτική και φασιστική ἐπιβολή τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων και στήν Ὁρθόδοξη Πατρίδα μας. Γιαυτό και ἀγωνιζόμαστε νά μείνουμε ἐλεύθεροι και Ὁρθόδοχοι. Και ὁ ἀγώνας μας δά εἶναι συνεχής και ἀδυσώπητος!

Μέ τίς ταπεινές μου εὐχές μου πρὸς τόν Ἅγιον Γέροντά Σου,
ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ, π. Νικόλαος.

Δημιουργία και ἐξέλιξη (Ἀπό τόν δημιουργημένο κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπο τῆς χάριτος, στήν κατάσταση τοῦ κτήνους, μετά τήν πτώση)

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργημένος κατ' εἰκόνα Θεοῦ, σύμφωνα μέ τήν ἴδια τήν φύση του. Ἡ φύση του ἦταν ἀπαθής και ἐνάρετη. Τό σῶμα και ἡ ψυχή του δημιουργήθηκαν στόν ἴδιο χρόνο. Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἐντός τῆς χάριτος ἀπό τήν ἀρχή. Ἡ φύση του ἄλλαξε, λόγω τῆς πτώσεως, και τό σῶμα, πού ἦταν ἀδιάφθορο ἀρχικά, ἔγινε φθαρτό και εἰσέθρευσαν σ' αὐτό και στήν ψυχή τά πάθη και οἱ ἄλλοι ὁρμές και ὁ ἄνθρωπος ὁμοιώθηκε μέ τά κτήνη.

Μέρος 3ο

Ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου περὶ "Καταγωγῆς τῶν εἰδῶν", 150 χρόνια ἀπό τήν δημοσίευσή της τό 1859, ἐξακολουθεῖ νά παραμένει ἀναπόδεικτη, παρά τίς φιλότιμες προσπάθειες πολλῶν Νεο-Δαρβινιστῶν και

τούς ποικίλους μετασχηματισμούς ή τροποποιήσεις της.

Τά τελευταία χρόνια παρουσιάσθηκαν πολλοί "προοδευτικοί" που άπαξιώνουν αυτούς που έχουν διαφορετική γνώμη από την δική τους με περιφρονητικούς χαρακτηρισμούς, ως (δήθεν) "άνιδεους", "άσχετους με την επιστήμη", "στερούμενους επιχειρημάτων", "θρησκόληπτους", "σκοταδιστές" και "κατεχόμενους από εκκλησιαστικές ύστερίες".

Άξιζει νά κάνουμε και μιά μικρή ανασκόπηση του θέσεων αυτών, σύγχρονων επιστημόνων, και νά τίς υποβάλουμε σέ κριτική μέσα από τίς παρατηρήσεις άλλων αξιόλογων επιστημόνων.

Ο **Richard Dawkins** είναι συγγραφέας του βιβλίου "*Η περί Θεού αὐταπάτη*". Αναφέρεται δέ ως "καθηγητής δημόσιας κατανόησης" στό πανεπιστήμιο τῆς Ὁξφόρδης, "βιολόγος και ἠθολόγος". Στόν Πρόλογο τῆς 1ης ἐκδόσῆς του, στή σελ. 25 γράφει ὅτι "στοχεύει στήν ἀφύπνιση τῆς συνείδησης ἀπέναντι στό γεγονός ὅτι, τό νά εἶναι κανεῖς ἄθεος ἀποτελεῖ μιά ρεαλιστική φιλοδοξία, και μάλιστα γενναία και μεγαλοπρεπῆ". Και στόν πρόλογο τῆς 2ης ἐκδόσῆς του (σελ. 20) γράφει ὅτι: "Επιχειρηματολογῶ ὑπέρ τῆς ἐξέλιξης μέ πάθος ... και τό πάθος μου αὐτό βασίζεται σέ ἀποδείξεις". Προσθέτει δέ (σελ. 32): "Τό βιβλίο θά ἔχει ἐκπληρώσει τίς προσδοκίες του, ἐάν οἱ θρησκευόμενοι ἀναγνώστες, πού θά τό ἀνοίξουν θά ἔχουν καταλήξει ἄθεοι μέχρι νά τό ἀφήσουν ἀπό τά χέρια τους". Νοιώθει μάλιστα και ὑπερήφανος πού εἶναι ἄθεος (σελ. 29). Αὐτό δέ τό ἐπαναλαμβάνει συχνά στή διαδρομή τῶν 571 σελίδων του. Και στή σελ. 63 γράφει ὅτι: "ὁ Θεός εἶναι μιά ὀλέθρια αὐταπάτη". Στίς σελ. 125-170 καταγίνεται μέ τό νά καταρρίψει "τά επιχειρήματα ὑπέρ τῆς ὑπαρξῆς τοῦ Θεοῦ", και στίς σελ. 171-233 προσπαθεῖ νά ἀποδείξει "γιατί εἶναι σχεδόν βέβαιος ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός".

Ο "βιολόγος" **Ρίτσαρντ Ντόκινς**, μαχητικός ὑπέρμαχος τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου, χαρακτηρίσθηκε και "Ροτβάιλερ" τοῦ "Δαρβινισμοῦ".

Ὁ **A. McGrath** συνάδελφος τοῦ **R. Dawkins**, στό πανεπιστήμιο τῆς Ὁξφόρδης και αὐτός, ἔγραψε τό βιβλίο, "*Η αὐταπάτη τοῦ Dawkins*". Ἄγαποῦσαν και οἱ δύο τίς φυσικές ἐπιστήμες και ἡ πορεία τους ἀρχικά ἦταν κοινή. Ὁ **McGrath** στό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ '60 ἦταν "ἀθεϊστής". Και θυμᾶται ὅτι "ἀνυπομονοῦσε γιά τό θάνατο τῆς θρησκείας μέ μιά δόση σκοτεινῆς εὐχαρίστησης. Τό μέλλον φάνταζε φωτεινό... και ἄθεο". Σπούδασε Χημεία και πήρε τό διδακτορικό του γιά ἔρευνα στή "μοριακή βιοφυσική". Αναφέρεται και ὡς βιολόγος.

Ἐβλεπε ὅμως ὅτι ἡ θρησκεία "ἐπανεκάμπε" παρά τό γεγονός ὅτι ὁ θάνατός της εἶχε προβλεφθεῖ μέ σιγουριά και μάλιστα σέ χρόνο πρίν ἀπό μιά γενεά. Και ὅτι, ὁ Θεός ὄχι μόνον δέν εἶναι "νεκρός", ὅπως εἶχε διακηρῆξει ὁ Γερμανός φιλόσοφος Νίτσε στό βιβλίο του "*Τό λυκόφως τῶν θεῶν*" ἀλλά τοῦναντίον, "δέν φαίνεται ποτέ νά ὑπῆρξε περισσότερο ζωντανός". Στή συνέχεια πείσθηκε ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἦταν μιά πολύ πιό ἐνδιαφέρουσα και διανοητικῶς, μιά πιό προκλητική κοσμοθεωρία, ἐν συγκρίσει πρὸς τόν ἀθεϊσμό. Και ἐπειδή ἐκτιμοῦσε τήν ἐλεύθερη σκέψη, μετεπήδησε στή θεολογία και ὡς ἐκ τούτου οἱ δρόμοι τους μέ τόν **Ντόκινς** πήραν διαφορετική πορεία. Κατά τόν **McGrath**, ὁ **Ντόκινς** στό βιβλίο του "*Η περί Θεοῦ αὐταπάτη*" ἀποφθέγγεται χωρίς νά επιχειρηματολογεῖ ἡ νά ἀποδεικνύει. Ἡ ἐπιστημονική του ἀνάλυση εἶναι φοβερά ἐλάχιστη, και ὑπάρχει πολλή ψευδοεπιστημονική εἰκασία. Ἐκφράζει δέ τή λύπη του διότι "ἕνας τόσο ταλαντούχος ἐκλαϊκευτής μέ παθιασμένο ἐνδιαφέρον γιά ἀντικειμενική ἀνάλυση τῶν δεδομένων μαρτυριῶν, μετετράπη σ' ἕναν τόσο ἐπιθετικό ἀντιθρησκευτικό προπαγανδιστή". Και λυπᾶται ἀκόμη γιατί "παραποιεῖ τόσο φρικτά τίς φυσικές ἐπιστήμες, σέ μιά προσπάθεια νά προωθηθεῖ ὁ ἀθεϊστικός φονταμεταλισμός".⁸⁰

⁸⁰ Ἀθαν. Ἀβραμίδη, Καθηγητοῦ Παθολογίας τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀθήνας, Τύχη, ἐξέλιξη ἡ δημιουργία, Ἀθήνα 2010, σελ. 99 ἐπ.

Η προέλευση του Σύμπαντος

Στήν περίπτωση τής προέλευσης του Σύμπαντος, δέν είναι παρόντα τά γεγονότα καί δέν είναι έφικτή ή πειραματική τους αναπαραγωγή, ώστε νά πραγματοποιηθοῦν παρατηρήσεις. Έξ ανάγκης, έπομένως, ή έπιστήμη χρησιμοποιεῖ έπιστημονικές θεωρίες πρὸς απόδειξη, βασιζόμενες καί σέ "άξιώματα", σέ "άρχές" καί "σταθερές", πού ή έπιστήμη τίς δέχεται ὡς αλήθειες ἄνευ αποδείξεως. **Βασίζεται, έπομένως, στον έπιστημονισμό**, τήν έπιστημονική δηλαδή τάση καί θεώρηση, κατά τήν ὁποία "ή έπιστήμη έχει ἄπολυτο κῦρος καί είναι ή μόνη πηγή ἄξιόπιστων γνώσεων". Αυτό ὅμως αποδεικνύεται ὡς μή αλήθές σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τοῦλάχιστον στίς γνώσεις μας καί τήν προέλευση του Σύμπαντος.

Η ἀρχή γιά παράδειγμα, τής Σχετικότητας καί τής Ἀπροσδιοριστίας του **Werner Heisenberg**, έχει κλονίσει ἐκ βάθρων πολλές έπιστημονικές θεωρίες καί βέβαιες μέχρι τότε έπιστημονικές γνώσεις. Έχει δέ ἀποδείξει ὅτι ὑπάρχει ἕνας θεμελιώδης περιορισμός στή γνώση του φυσικοῦ κόσμου καί μιᾶ ἀβεβαιότητα γιά τό τί "κρύβεται" πίσω ἀπό τήν "βεβαιότητα γιά τή σταθερή δομή του κόσμου". (Συνεχίζεται στό ἐπόμενο τεῦχος ...)

Ἄγιοπατερικές διηγήσεις καί ιστορίες "Παλαιοημερολογίτες" Ἀββάδες καί ὄσιοι Γέροντες

Ὁ παπα-Λεόντιος

Πατέρα Νικόλαε, εὐλογεῖτε.

Έχθές το πρωί, μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, μίλησα μέ τήν κυρία πού φιλοξενοῦσε σπίτι της τόν π. **Λεόντιο**.

Μοῦ διηγήθηκε τά ἑξῆς:

"Ὁ π. Λεόντιος ἔμενε πρὸς τό τέλος του βίου του στό διαμέρισμά μου, στήν Γλυφάδα. Κάποια μέρα μοῦ εἶπε ὅτι θέλει νά φύγει, νά πάει στό νησί του νά κοιμηθεῖ.

Ἐγώ τόν ρώτησα:

-Γιατί παπποῦ, (ἔτσι τόν ἔλεγα), ἐδῶ δέν κοιμᾶσαι καλά;

Αὐτός μοῦ ἀπάντησε:

-Ὅχι, θέλω νά πάω στό νησί μου νά κοιμηθῶ. (Μετά κατάλαβα ὅτι ὕπνο ἐννοοῦσε τόν θάνατο). Τόν ἄφησα δίχως νά δώσω καί μεγάλη σημασία στά λεγόμενά του.

Μετά ἀπό κάποιες μέρες ὁ γέροντας μοῦ εἶπε ἀποφασιστικά:

- Ἐγώ θα φύγω, θά πάω στο νησί μου.

-Πῶς θά πᾶς παππού; Ἐσύ δεν ἔχεις καθόλου χρήματα καί ἐκτός αὐτοῦ τό ταξίδι εἶναι μακρινό!

-Δέν χρειάζομαι χρήματα! Θά κατέβω κάτω καί θά πάω, μοῦ ἀπάντησε.

-Ἐγώ φοβήθηκα, γιατί πέραν τῶν ἄλλων ὁ γέροντας δέν ἔβλεπε καλά! (Αὐτό, βέβαια, δεν μποροῦσες νά τό διακρίνεις, ἄν δέν τόν ἤξερες! Ἄν τόν ἄφηνες μόνο του αὐτός θά συνέχιζε τόν δρόμο του).

Ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος.

Ἐτσι, λοιπόν, τηλεφώνησα στίς ἀδελφές μου προκειμένου νά μοῦ δώσουν χρήματα γιά νά συνοδέψω τόν γέροντα στό ταξίδι του. Πράγματι, μετά ἀπό λίγες ἡμέρες, ἔχοντας χρήματα μαζί μου, πῆρα τόν γέροντα καί ξεκινήσαμε γιά τό λιμάνι.

Ὅταν φτάσαμε στήν προβλήτα, ὁ καπετάνιος, καθώς εἶδε τόν γέροντα, (ξυπόλυτος ἦταν πάντα), κατέβηκε καί μοῦ εἶπε:

-Τόν παπποῦ ἄστον, θά τόν πάρω ἐγώ, καί ἔπιασε τόν γέροντα ἀπό τό μπράτσο, βοηθώντας τον νά ἀνέβει στό καράβι.

Ἐγώ ἀκολουθοῦσα...

Μπαίνοντας στο πλοίο ζήτησα να πληρώσω τά δύο εισιτήρια, αλλά μου απάντησαν ότι ο παππούς θα ταξιδέψει δωρεάν, πληρώστε μόνο τό δικό σας.

Τό βράδυ μείναμε στην ίδια καμπίνα μέ τόν παππού, και τόν ρώτησα:

-Ποῦ τόν ξέρεις τόν καπετάνιο και κατέβηκε να σέ συνοδέψει και δέν μέ ἄφησε οὔτε κἄν να πληρώσω τό εισιτήριό σου;

Ὁ γέροντας, ἐνῶ ἀρχικά δέν μου ἀπαντοῦσε, βλέποντας τήν ἐπιμονή μου, μου εἶπε:

Κάποτε τούς γλύτωσα τό καράβι!
χωρίς να ἀναφέρει περισσότερα.

Στήν Σάμο φτάσαμε μέσα στην μαύρη νύχτα. Αποβιβαστήκαμε ἀπό τό καράβι και ἄρχισα να ψάχνω για κάποιον ταξί, πού θα μᾶς πῆγαινε στόν προορισμό μας. Μάταια ὅμως. Αὐτοκίνητα ἔρχονταν και ἔπαιρναν τούς ὑπόλοιπους ἐπιβάτες ὥσπου μείναμε στην προβλήτα μόνον ἐγώ και ὁ γέροντας. Απελπίστηκα...

Ξάφνου ἔρχεται ἕνα ταξί, σταματάει ἐμπρός μου, και ὁ ὁδηγός μου λέει:

-Ἦρθα να πάρω τόν γέροντα, τόν **π. Λεόντιο**.

Ἐγώ ἀπόρησα!

-Ἐδῶ, τοῦ λέω, εἶναι.

-Ἐλάτε, μου ἀπαντάει.

Ἐπιβιβαστήκαμε στό ταξί και ρωτοῦσα τόν γέροντα, πῶς κατόρθωσε να εἰδοποιήσει να ἔρθουν να μᾶς πάρουν.

-Μήπως πῆρες τηλέφωνο; Τόν ρώτησα.

Και μου ἀπάντησε:

Ἐγώ; Ἀπό ποῦ να πάρω;

Ὁ ὁδηγός ἀκολουθοῦσε τόν δρόμο πού τοῦ ὑποδείκνυε ὁ γέροντας!

Ἀνεβαίναμε ἕνα βουνό μέσα στό δάσος. Φοβόμουν και τόν ρωτοῦσα συνεχῶς:

-Ποῦ πᾶμε ἀπό ἔδῶ; Εἶσαι σίγουρος για τόν δρόμο; Ἐδῶ δέν ὑπάρχει τίποτα.

Κάποια στιγμή ὁ γέροντας εἶπε:

-Ἐδῶ εἴμαστε. Φτάσαμε.

Ἦσα-ἴσα πού χάραζε. Δέν ὑπῆρχε ψυχή πουθενά. Μοῦ λέει τότε ὁ γέροντας:

-Ἀκολούθησε αὐτό τό μονοπάτι και θά βρεῖς μιὰ καλύβα. Πές τους πῶς εἶμαι ἐδῶ.

Φοβήθηκα. Δέν ἔβλεπα τίποτα.

Παρακάλεσα τόν ταξιτζή να μέ περιμένει μέ τόν γέροντα, (φοβόμουν μήπως τόν πάρει και φύγει). Ἄρχισα να κατεβαίνω τό μονοπάτι, ὥσπου ἔφτασα μπροστά σέ μιὰ καλύβα.

Φώναξα, φώναξα, ἀλλά μάταια.

Ἦταν ἀκατοίκητη. Συνέχισα παρακάτω και εἶδα μιάν ἄλλη καλύβα, ὅπου, φωνάζοντας, βγήκε μιὰ γυναῖκα. Ἐν τῷ μεταξύ και ὁ γέροντας μέ τόν ταξιτζή ἔρχονταν ξωπίσω μου.

Τό τί χαρά ἔκαναν και οἱ δύο (ὁ γέροντας και ἡ γυναῖκα), μόλις συναντήθηκαν ἦταν ἀπερίγραπτο. Ὁ ἕνας εἶχε πέσει στην ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου σάν μικρά παιδιά.

-Γιατί ἔφυγες; Τόν ρωτοῦσε ἡ γυναῖκα. Γιατί δεν ἔμεινες ἐδῶ να σέ φιλοξενήσω;

Πλήρωσα τόν ταξιτζή για να φύγει και ἀκολούθησα τόν γέροντα στην καλύβα.

Τό θέαμα πρωτόγνωρο!

Ἐνα δωμάτιο ὅλο κι ὅλο, τό πολύ δέκα τετραγωνικά, μέ τρία κρεβάτια, λίγο μεγαλύτερα ἀπό τό ἕνα μέτρο, και ἕνα τζάκι στή μιὰ του γωνία, μέ ἕνα μπρίκι και ἕνα τηγάνι.

Αὐτό ἦταν ὅλο!

Στό ἕνα ἀπ' τά κρεβάτια διακρινόταν ἕνας παππούς, ὁ ὁποῖος εἶχε φυματίωση! Ἔβηκε και ἔφτυνε αἷμα!

Ἦτανε ὁ ἀδερφός τῆς γυναῖκας. Στεναχωρήθηκα τόσο πολύ, μόλις κατάλαβα τό μέγεθος τῆς φιλοξενίας αὐτῆς τῆς γυναῖκας.

Πόση ἀγάπη χωροῦσε σέ αὐτό τό δωμάτιο!

Μέ πόση θέρμη τοῦ ἔλεγε, πού ἦσουν να σέ φιλοξενήσω! Ποῦ; Νά τόν φιλοξενήσει ποῦ; Δέν χώραγε ὁ νοῦς μου.

Στεναχωρήθηκα, γιατί κατανόησα, συγκρίνοντας μέ τήν αγάπη τή δική της, πόσο δύσκολο μου ἦτανε ἐμένα νά φιλοξενήσω ἕναν ἄνθρωπο στό διαμέρισμά μου μέ ὄλες τίς ανέσεις!

Ἐκατσα γιά λίγο μαζί τους καί ἔφυγα γιά νά προλάβω τό καράβι τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἐφτασα στήν Ἀθήνα, καί μετά ἀπό ἕνα μῆνα καί κάτι, ἔμαθα ὅτι ὁ παππούς κοιμήθηκε".

Αὐτά μου εἶπε ἡ γυναῖκα αὐτή, (κυρά-Ζαχαρούλα τή λένε), τά ὅποια θά τῆς τά διαβάσω, γιά νά μου τά ἐπαληθεύσει.

Ἐπίσης μου εἶπε ὅτι θά ρωτήσῃ καί μιά φίλη της στήν Σαλαμίνα νά μάθει περισσότερα γιά τόν γέροντα, γιατί αὐτή ἔζησε μαζί του μεγαλύτερο διάστημα. Σέ κάθε περίπτωση μπορείτε, ἂν ἐπιθυμεῖτε, νά ἐπικοινωνήσετε μαζί της, ἢ ἀκόμα, ἐάν πραγματοποιηθεῖ ἡ ἀγρυπνία τήν ἐρχόμενη Πέμπτη, νά τήν φέρω μαζί μου (ἐάν μπορεῖ).

Εὐλογεῖτε,

Παναγιώτης Χαμπεσῆς.

Ὁ πατήρ Ἰωάννης ὁ πρῶος καί ταπεινός

Οὐδεμία ἐποχή ἐμποδίζει νά ἀναδειχθοῦν ἐκλεκτοί ἀγωνιστές καί ἅγιοι. Πάντοτε, ἀλλά καί σήμερα, ὑπάρχουν ὄσιοι, πού πιθανόν νά βιοῦν ἀνάμεσά μας, ὑπό τό κάλυμμα ὅμως τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀπλότητος, τό ὅποιο περιφρουρεῖ καί ἀποκρύπτει τήν ἀρετήν τοῦ ἁγίου. Ἐπιτρέπει δέ ὁ Θεός, σέ μεγάλο βαθμό ἢ καί σέ ὅλη τήν ἔκταση, νά γίνεται γνωστή, νά ἀποκαλύπτεται ἡ ἀγιότητα καί ἡ ἀρετή ὀρισμένων ἀγωνιστῶν, μετά τήν κοίμησή τους, μετά τήν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀποδημία τους. Καί τοῦτο παραχωρεῖται, ὄχι γιά νά ἀνακηρύξουμε ἐμεῖς ὡς δίκαιον ἢ ἅγιον τόν ἐκλεκτόν του, ἀλλά γιά νά ὠφεληθοῦμε, νά ἐλεγχθοῦμε, νά παρηγορηθοῦμε καί νά δοξάσουμε τό Ἅγιο ὄνομά Του "ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ". Νά ἐλεγχθοῦμε, γιατί παραδείγματα τέτοιων ἀγωνιστῶν γιά τήν ἐποχή μας, ἀποτελοῦν "καυστικούς ἐλέγχους", τῆς δικῆς μας ματαιοδοξίας καί πνευματικῆς χλιαρότητος.

Κατά τίς ἔσχατες ἡμέρες πού ζοῦμε, μία ἐμφάνιση, ὀκτώ ἔτη μετά τήν κοίμησιν ἑνός ὀσίου Γέροντος, ἔλαβε χώρα, καί ὡς γεγονός παρηγορητικό γιά τά ἔσχατα χρόνια πού περνᾶμε, ὀφείλουμε νά τό προβάλλουμε.

Πρόκειται γιά τόν ὄσιο ἱερομόναχο Γέροντα **π. Ἰωάννη** Βαξεβανόπουλο.

Ὁ **π. Ἰωάννης** γεννήθηκε στήν Σμύρνη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τό ἔτος 1899. Γαλουχήθηκε ἀπό τοῦς εὐσεβεῖς γονεῖς του τήν Μαρίαν, μετέπειτα μοναχή Μαρκέλλα, καί τόν Χαράλαμπον, τά νάματα τῆς εὐσεβείας καί τῆς αγάπης πρὸς τόν Χριστόν μας καί αἰχμαλωτίσθηκε ἀπό τόν θεῖο ἔρωτα, καί σέ νεαρή ἡλικία ἀκόμη ἀναχώρησε γιά τό Ἅγιον Ὄρος.

Ἡ μοναχική ἀφιέρωση καί ἡ ἀσκητική ζωή ἦσαν οἱ ἔμπυρροι πόθοι του. Διακριτικοί ὅμως καί σεβάσιμοι Γέροντες, ἴσως καί προορατικοί, δέν τοῦ ἐπέτρεψαν νά παραμείνει στό Ἅγιον Ὄρος, λόγω τῶν πολλῶν οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων καί καθηκόντων. Εἶχε τοῦς ἡλικιωμένους γονεῖς του καί τρεῖς κατά σάρκα ἀδελφές, πού χρειάζονταν τήν προστασία του.

Μέ βαθύτατη λύπη καί πικρία, ἐπέστρεψε στόν κόσμο, θεωρώντας τήν προτροπή πρὸς ἐπιστροφήν του ὡς θείαν ἐπιταγήν, καί ὑπακούοντας εἰς αὐτήν, ἄφησε τήν ἔρημον τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους ἀλλά μέ σφοδρότερη τήν ἐπιθυμία τῆς ἀφιερώσεως.

Ἀξιώθηκε μέ τήν πάροδο λίγων χρόνων, ὡς ἱερομόναχος πλέον, νά χειροθετήσῃ τήν μητέρα του ὁ ἴδιος ὡς μοναχήν καί τήν μετονόμασε Μαρκέλλα. Ἐν συνεχείᾳ καί διαδοχικά χειροθέτησε καί τίς τρεῖς κατά σάρκα ἀδελφές του ὡς μοναχές.

Ἦδη ἡ μικρή συνοδεία καί μέ τήν προσέλευση καί ἄλλων δύο ψυχῶν, ἀποτελέσθηκε, ἰδρυθέντος, ὡστόσο, καί τοῦ πρώτου Ἡσυχαστηρίου στήν Ἀμφιάλη τοῦ Πειραιᾶ ἀπό τόν π. Ἰωάννη, μέ εὐρύχωρο Ἱερό Ναό, ἀφιερωμένον στόν **Ἅγιο Δημήτριο τόν Μυροβλύτη**.

Ὁ Γέροντας ἦταν μυστικός, αὐστηρότατος ἀσκητής γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά πρότυπο ἀγαθοῦ ποιμένος καί στοργικοῦ πατρός, μέ βασικό χάρισμά του

τό υπερβάλλον της αγάπης του για τούς άλλους. Κατά τό τέλος της ζωής του ίδρυσε και στην Νέαν Πεντέλην Ἀττικῆς περικαλλῆ Ἱεράν Μονήν τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού κατακοσμεῖ τήν πυκνόφυτη βουνοπλαγιά.

Σέ αὐτήν τήν ἱερά Μονή ὑπάρχει και ὁ τάφος μέ τό σεπτόν σκήνωμά του.

Ὁ μακάριος πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης παιδιόθεν ὑπῆρξεν ὄντως ὑπόδειγμα ἀρετῆς, συνέσεως και σοφίας Θεοῦ, καθότι ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἦτο ἔνοικος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Καθικετεύων τόν Θεόν μετά πολλῶν δακρῶν, ἔλεγε: "Κύριε, Κύριε, ἀξίωσέ με νά φορέσω τό ἀγγελικόν σχῆμα και τήν ἄλλη μέρα ἄς πεθάνω!" Ὡ μεγαλεῖο θείας ἀγάπης και ὀλοκαντώματος!

Τά δῶρα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ μακροθυμία, ἡ ἐλεημοσύνη και ἡ ἀγάπη κοσμοῦσαν τήν ψυχή του. Ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία και ἡ προσευχή ἐφαρμοζόνταν στόν πατέρα Ἰωάννη στό ἀκέραιο.

Γιά ἓνα χρονικό διάστημα μάλιστα διάβαζε καθημερινά ὀλόκληρο τό ψαλτήρ!

Ὅσοι συμμετεῖχαν ἔστω και σέ μία ἀπό τίς Θεῖες Λειτουργίες τοῦ κατανυκτικοῦ Γέροντος, σίγουρα θά θυμοῦνται τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖο λειτουργοῦσε ὁ Ὅσιος πατήρ. Τό πρόσωπόν του ἔλαμπεν, οἱ δέ ὀφθαλμοί του ἦσαν παιδικοί και ἐξώκοσμοι και δέν ἠδύνατο κανεῖς ἄδακρυς νά ἀτενίξει.

Ἦτο ὅλος "πυρός φλόγα"!

Ἐπῆρξε ζηλωτής τῶν Πατρικῶν παραδόσεων, ὁμολογητής τῆς ἀλήθειας ἀλλά και τῶν καλῶν ἔργων. Δέν δίσταζε νά ἐλέγχει τούς παρανομοῦντες ἄρχοντες τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπαταιῶνος, μή φοβούμενος ἀπολύτως οὐδένα και ἦταν ἔτομος νά θυσιασθεῖ γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας και Κυρίου μας.

Λόγω τῆς καθαρότητος τῆς ζωής του και τῆς μεγάλης ταπεινοφροσύνης του τόν προίκισε ὁ Θεός μέ τό χάρισμα τῶν ἱαμάτων. Πολλοί ἀσθενεῖς πού προσέρχονταν μέ πίστη, μέ τίς εὐχές τοῦ Ὁσίου ἐπέστρεφαν στό σπίτι τους ὑγιεῖς, ὄχι μόνον στό σῶμα ἀλλά και στην ψυχή, ἀγαλλόμενοι και εὐφρανόμενοι και δοξάζοντες τόν Θεόν!

Πρός τό τέλος τῆς ζωής του ίδρυσε και τήν περικαλλῆ Ἱεράν Μονήν τῆς Ἁγίας Τριάδος στην Νέαν Πεντέλην, ἡ ὁποία κατακοσμεῖ πυκνοπευκόφυτη βουνοπλαγιά τῆς Νέας Πεντέλης. Στην Ἱεράν Μονήν αὐτήν ὑπάρχει ὁ τάφος του μέ τό σεπτόν σκήνωμά του.

Τά δύο Μοναστήρια του ἔγιναν καταφύγια πενήτων και πονεμένων. Οὐδεῖς ἔφευγε λυπημένος ἀπό τόν π. Ἰωάννη ἢ ἀνευ ψυχικῆς

ὀφελείας, οἱ δέ πτωχοί και ἀδικημένοι, εὔρισκαν τόν στοργικό πατέρα και ἀντιλήπτορα στό πρόσωπο τοῦ ὀσίου Γέροντος. Ἡ εἰρήνη και ἡ πραότης, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐνοικήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντός του ἦτο πάντοτε ἐμφανής στό πρόσωπον τοῦ Γέροντος. Τήν εἰρήνην δέ αὐτήν τήν μετέδιδε και εἰρήνευε και ζωοποιοῦσε ὅσους τόν πλησίαζαν.

Ἐπισκέφθηκε κάποτε τόν ἄλλον μέγαλον ἀββᾶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἅγιον **Ἱερώνυμον τῆς Αἰγίνης** γιά νά ἐξομολογηθεῖ και νά εἰπουν πνευματικά, ὁ ὁποῖος μόλις τόν ἀτένισεν εἰς τό κελλί του, τοῦ λέγει:

-Ἐγώ δέν ἐξομολογῶ, κακῶς ἦλθες εἰς ἐμένα.

-Ἐγώ δέν ἐξομολογῶ, γιατί νά κάμετε τόσον κόπον και νά ἔλθετε ἐδῶ;

Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά φύγει δακρυσμένος ὁ Γέρον π. **Ἰωάννης** ὡς και ἡ Γερόντισσα ἀδελφή του και μία ἄλλη μοναχή, πού τόν συνόδευαν.

Ὅταν ἔφυγαν, ἡ Γερόντισσα Εὐπραξία πού διακονοῦσε τόν π. **Ἱερώνυμον** τοῦ λέγει:

-Γέροντα, τί εἶπες στόν π. **Ἰωάννη** και ἔφυγεν λυπημένος; Κανεῖς δέν φεύγει ἀπό σένα μέ λύπη, γιατί τό ἔκανες αὐτό; Και ὁ π. **Ἱερώνυμος ἀπήντησεν:**

-Καλογραία, μέ εἶπεν νά ἐξομολογηθεῖ αὐτός εἰς ἐμέ. Πῶς νά ἐξομολογήσω αὐτόν, πού μόλις εἰσῆλθεν εἰς τό κελλίον μου, γέμισε τό κελλίον μου φῶς;

-Δέν εἶδες πῶς ἔλαμπεν τό πρόσωπόν του; Ὅταν κοιμηθεῖ ὁ π. **Ἰωάννης** σημεῖα θά δείξει!

Ἦδη σημεῖα παράδοξα γιά τίς ἡμέρες μας, σημεῖα ἀγιότητος, ἐκδηλώνονται σποραδικά σέ διάφορους πιστούς.

(Συνεχίζεται στό ἐπόμενο τεῦχος...)

« Ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι
και ὄρεά μαι ἐσηλαίους
και ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. »
(ἀποστολὸς Πέτρος)